ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

திருக்குறுந்தாண்டகமும்—
திருநெடுந்தாண்டகமும்

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியவை

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது
திருநக்ஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக
வெளியிடப்பட்டன.

— மூன்றும் பதிப்பு —

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிராஞ்சில் அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம் :
க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

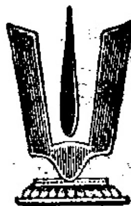
விலை ரூ. 2—0—0

துன்முகிஞு வைகாசி விசாகம்

1956

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குறுந்தாண்டகம்.

திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் இத் திவ்யப்ரபந்தமானது இந்தவுலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் ப்ரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந் தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றாகும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந் தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந் தாண்டகம் என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.] ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வகுத் தருளின அடைவில் இரண்டாவது ஆயிரத்தில் இரண்டாவது ப்ரபந்தமாக அமைந்தது இது.

"வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணார் கலவியே கருதி, நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" என்றும், "சரந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத் தாழ்ந்தேன்" என்றும் தாமே அருளிச்செய்த படி விஷயப்ரவணராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெரு மான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி 'விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டித் திருத்தமுடியாது; நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்' என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு "வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாது அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்னும்படி அவகாஹித்தார்.

இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவகாஹிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் 'இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் போலல்லாமல் ஸம்பந்தவுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறந்ததாகவேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும்' என்றெண்ணி எல்லாப் பொருள்களை யும் விளக்குவதான திருமந்திரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங் களையும் திருமந்த்ரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்யதேசங்களையும் ஆழ்வார்க் குக் காட்டிக்கொடுக்க அவரும் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி எம்பெருமானுகந் தருளின இடமே பரமப்ராப்யமென்று அநுபவித்தார். இங்ஙனம் அநுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வநுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுகைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோகவேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தண்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி 'மாற்றமுள' என்னும் திருமொழியிலே "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போல்" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல்" "பாம்போடொரு கூரை

யிலே பயின்றாற்போல்" "இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்று தமது அச்சத்திற்குப் பல வற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினர்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி "பணியாயெனக் குய்யும்வகை பரஞ்சோதி!" என்றும் "அந்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே" என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறுகுழந்தைகள் பசி பசியென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே எம்பெருமான் இவர்க்கு முற்றமுதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்குமளவும் நாம் முகங் காட்டுவோமல்லோம் என்று உதாஸீநனயிருக்க, ஒருக்ஷணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார், மிகுந்த தாஹங்கொண்டவர்கள் நீரிலே விழுந்து நீரைக் குடிப்பதும் நீரைவாரி மேலே யிறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே அப்பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தரிக்கப்பார்க்கிறார்—திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் இத்திவ்வியப் பிரபந்தத்திலே.

தாண்டகம் என்பது தமிழில் ஓர்வகைப் பிரபந்தம். இது, அறுசீர்கொண்ட அளவொத்த அடிகள் நான்கினாலாவது, எண்சீர்கொண்ட அளவொத்த அடிகள் நான்கினாலாவது இஷ்ட தேவதையைப் புகழ்ந்துபாடும் பிரபந்தமாம். அறுசீர் கொண்டது குறுந்தாண்டகமென்றும் எண்சீர்கொண்டது நெடுந்தாண்டக மென்றும் வழங்கப்படும்.

> "மூவிரண்டேனு மிருநான்கேனும், சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளினடைவர், கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டகம் அவற்றுள், அறுசீர்குறியது, நெடிய தெண் சீராம், அறுசீரெண்சீரடிநான்கொத்தங் கிறுவது தாண்டக மிருமுச் சீரடி குறியது, நெடியதிருநாற்சீரே"

எனப் பன்னிருபாட்டியலில் தாண்டக வகைக்கு இலக்கணமுரைத்தது காண்க.

குறுந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் மெய்யெழுத்து முட்படப் பதினைந் தெழுத்துக்குக் குறையாமலும் இருபத்தாறெழுத்துக்கு மேற்படாமலுமிருத்தல் வேண்டும். நெடுந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் இருபத்தா றெழுத்துக்கு மேற் பட்டே யிருத்தல் வேண்டும் என்கிற நியதியுமுண்டு.

சைவப் பிரபந்தங்களுள் குறுந்தாண்டகங் காண்பது அருமையாயினும் நெடுந்தாண்டகம் விசேஷமாகக் காணக் கிடைக்கும். ... . *

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருக்குறுந்தாண்டகம்.

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது]

நிதியினைப்பவளத்தூணை நெறிமையால்நினையவல்லார் *
கதியினைக்கஞ்சன்மாளக் கண்டுமுன்னண்டமாளும் *
மதியினை மாலைவாழ்த்தி வணங்கியென்மனத்துவந்த *
விதியினைக்கண்டுகொண்ட தொண்டனேன்விடுகிலேனே. 1

பதம்	பொருள்
நிதியினை	(அன்பர்கட்கு) நிதிபோன்றவனும்
பவளம் தூணை	பவளம்போல் இனியனும் தூண்போல் தாரகனும்
நெறிமையால் நினைய வல்லார் கதியினை	ஒரு நெறிப்பட்டுச் சிந்திக்க வல்லவர்களுக்குப் பரம கதியாயிருப்பவனும்
முன்	முன்பு
கஞ்சன் மாள கண்டு	கம்ஸன் முடிந்துபோம்படி செய்து
அண்டம்	உலகங்களை
ஆளும்	ரக்ஷித்தருளினவனும்
மதியினை	(அடியவர்களை எப்போதும்) நினைத்துக்கொண்டேயிருப்பவனும்
மாலை	அடியார் திறத்தில் வியாமோஹமே வடிவெடுத்தவனும்
வாழ்த்தி வணங்கி என் மனத்து வந்த விதியினை	நான் வாழ்த்தி வணங்கும்படியாக என்னெஞ்சிலே வந்துநின்ற பாக்ய ஸ்வரூபியுமான எம்பெருமானை
கண்டு கொண்ட	ஸேவிக்கப்பெற்ற
தொண்டனேன்	அடியேன்
விடுகிலேன்	(இனி ஒருநாளும்) விடமாட்டேன்.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பன்னியுரைத்து, என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்த இப்பெருமானை இனி நான் ஒருநாளும் விடமாட்டுகின்றிலேனென்கிறார்.

நிதியினை = புதைத்து வைக்கப்படும் பொருள் நிதியெனப்படும். "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்" என்ற தைத்திரிய உபநிஷத்தினால் எம்பெருமான் நிதியாக அறியப்படுவன்; "வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதன்" என்பர் நம்மாழ்வாரும். நிலத்தினுள் புதைத்துவைத்து ஆளவேண்டியதா யிருக்கும் நாட்டிலுள்ள நிதி; எம்பெருமானாகிற நிதி அங்ஙனல்லாமல் நெஞ்சிலே புதைத்து ஆளத்தக்கதென வாசி காண்க.

நிதியானது தன்னையுடையவர்களை இரவும் பகலுங் கண்ணுறங்கவொட்டாது; எந்த வேளையில் யார் கொள்ளை கொள்வரோவென்று துஞ்சாதிருப்பர் நிதியுடையார்; எம்பெருமானை யுடையவர்களுமப்படியே; "கண்ணாரக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பும் உறக்கமில்லை; கண்டாலும் * ஸதாபஶ்யந்தியாகையாலே உறக்கமில்லை.

நிதியுடையவன் மார்பு நெறிப்புன்; எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவர்களும் "எனக்காரும் நிகரில்லையே" "மாறுளதோ விம்மண்ணினின்மிசையே" "எனக்கென்னினி வேண்டுவதே" "இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக்கெதிரே" என்று செருக்கிப் பேசுவர்கள்.

நிதிபடைத்தவனை உலகமெல்லாம் அநுவர்த்திக்கும்; எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவனையும் அப்படியே; "மைத்ரேயஃபரிப்ராச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச" இத்யாதிகள் காண்க.

நிதியையிழந்தவன் கதறிக்கதறி யழுவன்; எம்பெருமானை யிழந்தவனுமப்படியே. ஸ்ரீராமபிரானுகிற வைத்தமாநிதியை யிழந்த பரதாழ்வான் ஸபையிற் புரண்டு கதறியழுதானிறே. "தத் ச்ருத்வா பரதோ வாக்யம் சோகேநாபிபரிப்லுதஃ, விலலாப ஸபாமத்யே" என்றது காண்க. *பழுதே பல பகலும் போயினவென்று கதறியழுவர்கள். "இன்பத்தையிழந்த பாவியேனெனதாவி நில்லாதே" "எழில்கொள் நின் திருக்கண்ணிணை நோக்கந்தன்னையு மிழந்தேனிழந்தேனே" "உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கி யழுவன்" என்றிப்படியெல்லாம் கதறுவர்கள். "ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே— தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணாம்."—எம்பெருமானுடைய சிந்தனையை யிழந்து ஒருகணப்பொழுது கழியப்பெறினும், கள்வர் ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளைகொண்டால் எப்படி கதறியழக்கூடுமோ அப்படி கதறி யழவேணுமென்பர் அறிவுடையார்.

நிதியானது ஸித்தாஞ்ஜனமணிந்த சில பாக்யசாலிகளுக்கே கிடைக்கும்; எம்பெருமானும் பக்திஸித்தாஞ்ஜனம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் போன்ற சில பாக்யவான்களுக்கே. இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

பவளத்தூணை—தூணானது பலவற்றையும் தரித்துக்கொண்டிருந்து தன் கீழே ஒதுங்குவார்க்கு நிழல் கொடுக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸகலலோக யோக க்ஷேம துரந்தரனாய்த் தன்னடிச் சார்ந்தாரெல்லார்க்கும் தாபங்களைத் தணிக்குமவனாயிருத்தலால் தூண் என்றது. கல் தூணும் மரத்தூணும்போலல்லாமல் அனைவரும் மிகவிரும்பிப் பற்றத்தக்க தூண் என்பதற்காகப் பவளத்தூண் என்றது.

நெறிமையால் நினையவல்லார் கதியினை—மற்ற பொருள்களை நினைப்பதற்கும் எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும் நெடுவாசியுண்டு; "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்துகும்" என்கிறபடியே எம்பெருமானைச் சிந்தித்தமாத்திரத்திலே *உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாங் கண்ணநீர் சோரநிற்கை ப்ராப்தமாகையாலே இவ்வண்ணமாக நினைத்தலே நெறிமையால் நினைத்தலாம்; அப்படி நினைப்பார்க்கு உபாயமாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்க.

கஞ்சன்மாளக் கண்டுமுன் அண்டமாளும்—*சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சன் உயிரோடிருக்குமளவும் எம்பெருமானுடைய ஆட்சி குன்றிநின்றமையால் அவனை உயிர்மாய்த்துத் தன்னுடைய ஜகத்ரக்ஷகத்வத்தை நிலை நிறுத்திக்கொண்டானென்கிறது. "நாட்டை ஈரக்கையாலே தடவிக் கம்ஸனுல்பட்ட நோவுதீர ரக்ஷித்து" என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

மதியினை—மதியென்பது வடசொல்; புத்தியென்று பெயர். "எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேனரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே!" என்றும் "ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நாம் ப்ராப்தமாயிருக்கும்போது எம்பெருமானைச் சிந்தித்துவைத்தால் பிறகு நாம் சிந்திக்கப்பெறாத குறைதீர அவன்றானே நம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனென்றவாறு.

புத்திக்கு வாசகமான மதி யென்னுஞ் சொல் இவ்வளவு அர்த்தத்தைத் தருவது லக்ஷணையால். புத்தியின் காரியமாகிய நினைத்தலைத் தானே செய்பவனென்றபடி.

மாலை—மால் என்னுஞ்சொல் பெருமையுள்ளவன், கருநிறமுள்ளவன், (அடியாரிடத்தில்) வியாமோஹமுள்ளவன் என்ற பல பொருள்களைக் கொண்டது. "ஆசாலேசமுடையார் பக்கல் வ்யாமுக்தனயிருக்குமவனை" என்பது வியாக்கியான வாக்கியம். அடியார்க்கு எத்தனை உபகாரங்கள் செய்திருந்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்திலனாகவே தன்னை நினைத்துக்கொண்டு 'என் செய்வோம், என் செய்வோம்' என்றே பாரிப்புக் கொண்டிருக்கையாய்த்து எம்பெருமானுடைய வியாமோஹத்தின் பரிசு.

வாழ்த்திவணங்கி என்மனத்துவந்த விதியினை—'வணங்கி' என்றதை எச்சத் திரிபாகக் கொள்க: வணங்க என்றபடி; நான்வாழ்த்தி வணங்கும்படியாக என் மனத்தே வந்து சேர்ந்தவிதியை என்றவாறு. அன்றியே, "என்மனத்து வந்த விதியினை வாழ்த்தி வணங்கி விடுகிலேன்" என்று அந்வயிக்கவுமாம். விதி யென்னும் வடசொல் அமரகோசத்தின்படி பாக்கியத்தைச் சொல்லும். தம்முடைய பாக்கியமே எம்பெருமானாக வடிவெடுத்ததென்கிறார். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை இன்று காணப்பெற்ற அடியேன் இனி விடமாட்டேனென்றாராயிற்று. ... *

> காற்றினைப்புனலைத்தீயைக் கடிமதிளிலங்கைசெற்ற
> ஏற்றினை * இமயமேய எழில்மணித் திரளை * இன்ப
> வாற்றினையமுதந்தன்னை அவுணனாருயிரையுண்ட
> கூற்றினை * குணங்கொண் டுள்ளம்! கூறுநீகூறுமாறே. 2

காற்றினை புனலை தீயை	காற்று நீர் தீ முதலான பஞ்ச பூதமயமான ஜகத்தை சரீரமாக வுடையவனும்	அவுணன்	(இரணியனென்னும்) அசுரனுடைய
கடி மதிள் இலங்கை செற்ற ஏற்றினை	அரணாகப்போரும்படியான மதிளை யுடைத்தான இலங்காபுரியை முடித்த காளை போன்றவனும்	ஆர் உயிரை	அருமையான உயிரை
இமயம் மேய	இமயமலையில் (திருப்பிரிதியிலே) பொருந்தி வாழ்கிறவனும்	உண்ட	கவர்ந்த
எழில் மணி திரளை	அழகிய மணித்திரள் போன்றவனும்	கூற்றினை	ம்ருத்யுவுமான எம்பெருமானை
இன்பம் ஆற்றினை	(வடிவெடுத்த) ஆனந்த வெள்ளமாயிருப்பவனும்	உள்ளம்	நெஞ்சே!
அமுதம் தன்னை	போனவுயிரை மீட்கவல்ல அமுதம்போன்றவனும்	குணம் கொண்டு	திருக்குணங்களை முன்னிட்டு
		கூறு	அநுஸந்திக்கப்பார்; (என்று தாம் சொன்னதும் அப்படியே அநுஸந்தித்த நெஞ்சை நோக்கி)
		நீ கூறும் ஆறே	நீ அநுஸந்தித்த விதம் என்னே! (என்று ஈடுபடுகிறபடி.)

***—தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார்; நெஞ்சே; எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அநுஸந்திக்கப்பார் என்றார்; அப்படியே அது அநுஸந்திக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு 'நெஞ்சே! நீ அநுஸந்திக்கும் விதம் என்னே!' என்று ஈடுபடுகிறார்.

காற்றினைப்புனலைத் தீயை—பஞ்ச பூதங்களில் மூன்று பூதங்களைச் சொன்னது மற்ற பூமியும் ஆகாசமுமாகிற இரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாகிய உலகங்களைச் சொல்லிற்றாய், உலகங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளவனென்றதாகிறது. சரீரத்தைச் சொல்லும்படியான சொற்கள் சரீரிபர்யந்தமாகச் சொல்லி நிற்குமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை யென்றுணர்க.

கடிமதிளிலங்கைசெற்ற ஏற்றினை—பல மதிள்களை அரணாகக்கொண்டிருந்த இலங்காபுரியைச் சுடுகாடாக்கின மஹாவீரன் என்றவாறு.—“நீண்டாவுழும்புஞ் செந்நீரும் சீயும் நரம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டாநாற்றமிகு முடல்” என்று சொல்லப்படுகிற இந்த ப்ராக்ருதமான சரீரம் இலங்காபுரியாகக் கொள்ளத்தக்கது. அது கடலால் சூழப்பட்டிருக்கும்; இது ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினால் சூழப் பட்டிருக்கும். அது பத்துத் தலைகளையுடையனான ஒரு பிரபுவினால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டிருந்தது; இது பத்து இந்திரியங்களாகிற தலைகளைக்கொண்ட மநஸ் ஸென்கிற ஒரு பிரபுவினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதில் ஸீதாபிராட்டி தீனதசையை யடைந்திருந்தாள்; இதில் ஜீவாத்மா சிறைவைக்கப்பட்டு வருந்திக் கிடக்கிறான். அங்குச் சிறிய திருவடிவந்து ஸ்ரீ ராமகுணகீர்த்தநம்பண்ணி க்ரமேண சிறைவிடுத் ததுபோல, இங்கும் அத்திருவடியைப்போல் மஹாபண்டிதர்களான ஆசாரியர்கள் பகவத்குணங்களை உபதேசித்துச் சிறை விடுவிக்க முயல்வார்கள். முடிவில் எம் பெருமானால் அவ்விலங்கை அழிந்ததுபோல இந்த ப்ராக்ருதசரீரமும் எம்பெருமா னருளால் தொலையும் என்றுணர்க.

இமையமேய எழில்மணித்திரளை—இமயம் என்று பொன்னுக்கும் பெயருண்டாத லால் அப்பொருளும் இங்குக் கொள்ளக்கூடியதே; அப்போது மேற்பதத்தை ‘ஏய’ என்று பிரித்து, பொன்போலப் புகர்கொண்டவனென்று உரைத்துக் கொள்க. அன்றியே, “எண்கையான் இமயத்துள்ளான்” என்றவிடத்துப் போல, இமய மலையின்கணுள்ள திருப்பிரிதியில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனென்னவுமாம். “ஏலநாறுதண்தடம் பொழிலிடம்பெற விருந்த நல்லிமயத்துள்..........பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே!” என்றதுகாண்க. அழகிய நீல ரத்னங்களைக் குவித்து வைத்தாற்போல் இனியனாயிருப்பவனென்கிறது எழில் மணித்திரளை யென்றதனால்.

இன்பவாற்றினை—ஆனந்தவெள்ளமே வடிவெடுத்திருப்பவன். விடாய்த்தவர் களின் விடாயையெல்லாம் தீர்க்கும் ஆறு; எம்பெருமான் தாபத்ரயத்தையும் தணிப்பன். குளம் முதலானவை இருந்தவிடத்தே யிருந்து உதவும்; ஆறு அங்ஙனல்லாமல் வேண்டினவிடத்தே திறந்துபாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்ளலாம் படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் அப்படியே. வேண்டுவார் வேண்டுமிடங்களிலே யெழுந்தருளிக் காதல் கடல்புரைய விளைவிப்பன்.

அமுதந்தன்னை—அன்பர்கட்கு ஆராவமுதமாயிருப்பவன். கடலில் தோன்றிய உப்புச்சாறாகிற அமுதம் வாய்கொண்டு பருகலாயிருக்கும்; இவ்வாராவமுதம் கண்கொண்டு பருகத்தக்கது. “ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” என்றது காண்க.

அவுணனுருயிரையுண்ட கூற்றினை—கீழ்ச் சொன்னபடியே அமுதமாயிருக்குந் தன்மை அன்பர்களின் திறத்தேயத்தனை; பிரதிகூலர் திறத்திலோ வென்னில் ம்ருத்யுவாயிருப்பன்; ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குப் பரமபோக்யமான அமுதமாயிருந்த வன் தானே இரணியனுக்குக் கூற்றமாயிருந்தானிறே. அவுணனுர் என்று அசுர வர்க்கத்தை யெல்லாம் சொல்லிற்றாகக்கொண்டு உரைத்தலுமாம். கூற்று— உடலையும் உயிரையும் வேறு கூறாக்குபவன் என்று யமனுக்குக் காரணப்பெயர்.

உள்ளம்—அண்மைவிளி; உள்ளமே! என்றபடி. “உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறு” என்று அருளிச்செய்தவுடனே “நீ கூறுமாறே!” என்று ஈடுபட்டு அருளிச் செய்திருத்தலால், இடையில் திருவுள்ளத்தில் ஒரு விலக்ஷணமான அநு ஸந்தானம் சென்றமை தோன்றும். “உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறுமாறே கூறு” என்று ஒரு வாக்கியமாகவே அந்வயித்து, ‘நெஞ்சமே! எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை உனக்கு அநுஸந்திக்கத் தெரிந்தவகையிலே அநுஸந்தானம் செய்’ என்று உரைக்கலாமாயினும் அது அத்துணைச் சிறவாது. ... 2

பாயிரும்பரவைதன்னுள் பருவரைதிரித்து* வானோர்க்
காயிருந்தமுதங்கொண்ட அப்பனையெம்பிரானை*
வேயிருஞ்சோலைசூழ்ந்து விரிகதிரிரியநின்ற*
மாயிருஞ்சோலைமேய மைந்தனைவணங்கினேனே. 3

பாய் இரு பரவை தன்னுள்	பரந்து ஆழ்ந்த திருப்பாற்கடலிலே	இரு வேய் சோலை சூழ்ந்து	மிகப்பெரிய மூங்கிற்சோலைகளாலே சூழப்பட்டு (அதனால்)
பரு வரை	பெரியதான (மந்தர) மலையை	விரி கதிர் இரிய நின்ற	ஸூர்யன் கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி யிருக்கப் பெற்ற
திரித்து	சுழலச் செய்து [கடல் கடைந்து]		
வானோர்க்கு ஆய் இருந்து	தேவர்களுக்குப் பக்ஷபாதியாயிருந்து	மா இருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே
அமுதம் கொண்ட	அமுதமெடுத்துக் கொடுத்தருளின	மேய	நித்யவாஸம் செய்தருள்கிற
அப்பனை	உபகாரகனும்	மைந்தனை	மிடுக்கனுமான ஸர்வேச்வரனை
எம்பிரானை	எமக்கு ஸ்வாமியானவனும்	வணங்கினேன்	வணங்கப்பெற்றேன்.

***—தன்னை விரும்பாமல் பிரயோஜநாந்தரத்தையே விரும்பி அகன்று போக நினைப்பார்க்கும் திருமேனி நோவக் காரியஞ் செய்தருள்பவனாயிரா நின்றான் எம்பெருமான்; விபவாவதாரங்களிலே இழந்தார்க்கும் உதவுதற்காகத் திருமாலிருஞ்சோலை மலை முதலிய திருப்பதிகளிலே கோயில் கொண்டிரா நின்றான்; அன்னவனை வணங்கியுய்ந்தேனென்கிறார்.

கடல்கடையும்போது மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டிக் கடைந்தனனாதலால் 'பருவரைதிரித்து' எனப்பட்டது. எம்பெருமான் அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே அவன் செய்தருளுங் காரியமெல்லாம் பிறர்க்காகவே யிருக்கும்; நிலா தென்றல் சந்தனம் முதலிய பொருள்கள் பிறர்க்கு உபயோகப்படுவதற்கென்றே யிருப்பது போலவே எம்பிரானுமிருப்பனென்பது விளங்க வானோர்க்காயிருந்து என்றது. "அமுதம் தந்த" என்னவேண்டியிருக்க கொண்ட என்றது—எம்பெருமானது நினைவாலென்க. கடல்கடைந்து அமுதமெடுத்தது அவர்களுக்காக வல்லாமல் தன் பேறாக நினைத்திருந்ததனால்.

விரிகதிர் இரியநின்ற = ஸூர்ய கிரணங்கள் உள்ளே புகவொண்ணாமல் நிழல் செய்திருக்கையைச் சொன்னபடி. 3

கேட்கயானுற்றதுண்டு கேழலாயுலகங்கொண்ட*
பூக்கெழுவண்ணனாரைப் போதரக்கனவிற்கண்டு*
வாக்கினாற்கருமந்தன்னால் மனத்தினாற்சிரத்தைதன்னால்*
வேட்கைமீதூரவாங்கி விழுங்கினேற்கினியவாறே. 4

யான் கேட்க உற்றது உண்டு	அடியேன் (ஒரு விஷயம்) கேட்கவேண்டியதுண்டு; (மறுமாற்றமருளிச் செய்யவேணும்,)	வாக்கினால் கருமம் தன்னால் மனத்தினால்	மனமொழி மெய்களாகிற மூன்று கரணங்களாலும்
கேழல் ஆய்	வராஹரூபியாகி	சிரத்தை தன்னால்	ச்ரத்தையோடு
உலகம் கொண்ட	பூமியைக் கோட்டில் எடுத்துக்கொண்டேறின	வேட்கை மீதூர	ஆசைமிக
பூ கெழு வண்ணனாரை	பூப்போன்ற மெல்லிய வடிவுடையரான பெருமானை	வாங்கி விழுங்கினேற்கு	பிடித்து அநுபவித்தவெனக்கு
கனவில் போதர கண்டு	கனவில் எழுந்தருளக் கண்டு	இனிய ஆறே	போக்யமாயிருக்கிறவிதம் என்னே!

***—எம்பெருமானை ஒரு கேள்விகேட்கிறேனென்கிறார் சமத்காரமாக. மஹா வராஹமூர்த்தியாகத் திருவவதரித்துப் பூமியை எயிற்றிற்கொணர்ந்த எம்பெருமான் கனவிலெழுந்தருளிக் காட்சிதந்தவாறே அப்பெருமானை மனமொழி மெய்களால் அன்போடு பிடித்து விழுங்கிவிட்டேன்; விஷயாந்தரங்களை யநுபவித்து ரஸித்துப்போந்த எனக்கு இவ்விஷயம் பரமரஸ்யமாயிருந்தது; இப்படியிருந்ததற்குக் காரணமருளிச் செய்யவேணுமென்று கேட்கிறேனென்கிறார்.

கேட்க யானுற்றதுண்டு—நம்மாழ்வார் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலே எம்பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறார்; பெரிய திருவந்தாதியில் "அருகுஞ்சுவடுந் தெரிவுணரோம், அன்பேபெருகும் மிக இதுவென் பேசீர்" என்றும், "புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீயென் செவியின்வழி புகுந்தென்னுள்ளாய், அவிவின்றி யான் பெரியன் நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியா யுள்ளு" என்றும், திருவாய்மொழியில் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தாய், அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வான்?, குன்றென்னத் திகழ்மாடங்கள் சூழ் திருப்பேரான், ஒன்றெனக்கருள் செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே" என்றும் இங்ஙனே சில கேள்விகள் கேட்டார்; அவற்றுக்கு எம்பெருமான் ஒரு மாற்றமும் அருளிச்செய்திலன்: அப்படிப்பட்டவன் இவ்வாழ்வாருடைய கேள்விக்குமாத்திரம் மறுமொழி கூறப்புகுகிறானோ? மாட்டானென்றே இவர் அறிந்துவைத்தும், நசையாலே கேட்கிறாராயிற்று. 'உன்னையநுபவித்த எனக்கு நீ பரமபோக்யனாயிருக்கின்றாயே, இதற்கு என்ன காரணம் சொல்லு' என்று கேட்கிற இவரது கேள்விக்கு ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமானாலும் என்ன மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யக் கூடும்? இவர் கேட்கிற கேள்விக்குத்தான் அர்த்தமுண்டோ? "அண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னாவுக்கே" என்று மதுரகவியாழ்வார் தம்முடைய ஆனந்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டதுபோல இவர் தாமும் கேள்வியென்னும் வியாஜத்தினால் தமது பரமானந்தத்தையே ப்ரகாசிப்பித்துக் கொள்ளுகிறாரத்தனை என்று உணரக்கடவது. 'சர்க்கரையை நாக்கில் போட்டவுடனே தித்திக்கின்றதே, அதற்கு என்னகாரணம்?' என்று ஒருவர் கேட்டால் அக்கேள்விக்குக் கருத்து யாது?

ச்ரத்தா என்னும் வடசொல் சிரத்தை யெனத் திரிந்தது.

"பூக்கெழுவண்ணனாரை.....வேட்கைமீதூர வாங்கி விழுங்கினேற் கினிய வாறே! (இதுவென் என்று) கேட்கயானுற்றதுண்டு" என்று அந்வயிப்பது. ... 4

இரும்பனன்றுண்ட நீர்போல் எம்பெருமானுக்கு*என்றன்
அரும்பெறலன்புபுக்கிட்டு அடிமைபூண்டுய்ந்துபோனேன் *
வரும்புயல்வண்ணனாரை மருவியென்மனத்துவைத்து *
கரும்பினின்சாறுபோலப் பருகினேற்கினியவாறே. 5

இரும்பு	இரும்பானது		(அன்றியும்)
அனன்று	பழுக்கக் காய்ந்து	வரும்	(அடியார் இருக்குமிடந்தேடி) வருகின்ற
உண்ட நீர் போல்	(அக்கரிச்சலடங்கும்படி) உட்கொண்ட ஜலம்போலே	புயல் வண்ணனாரை	மேகவண்ணனான அப்பெருமானை
எம்பெருமானுக்கு	எம்பெருமான் திறத்திலே	மருவி	கிட்டி
என் தன்	என்னுடைய	என் மனத்து வைத்து	என்னெஞ்சிலே பொருந்த வைத்து
அரு பெறல் அன்பு புக்கிட்டு	பெறுதற்கரிதான அன்பைச் செலுத்தி	கரும்பின் இன் சாறுபோல	கரும்பினுடைய இனியரஸம் போலே
அடிமை பூண்டு	கைங்கரியம் பண்ணி	பருகினேற்கு	அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு
உய்ந்து போனேன்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன்;	இனிய ஆறே	போக்யமாயிருக்கிறபடி என்னே!.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள "கேட்கயானுற்றதுண்டு" என்ற வாக்கியத்தை இப்பாட்டிலும் இயைத்துக்கொள்ளலாம். "தீர இரும்புண்ட நீரதுபோல என்னாருயிரையாரப்பருக, எனக்காராவமுதானாயே" என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தையே பெரும்பாலும் அடியொற்றி அருளிச்செய்வது இப்பாசுரம் என்க.

இரும்பானது அக்நியாலே மிகவும் காய்ச்சப்பட்டு அக்காய்ச்சலடங்க நீரைப் பருகுமாபோலே நானும் என்னுடைய தாபமடங்க பகவத்விஷயத்தில் அன்பாகிற தண்ணீரைப் பருகி, ப்ராப்தமான அவ்விஷயத்திலே அடிமைசெய்யப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தேனென்பன முன்னடிகள். தகாத விஷயங்களில் அன்பு உண்டாவதே ஸஹஜமாய், பகவத்விஷயத்தில் அன்பு உண்டாவது மேட்டுமடையாயிருத்தல் பற்றி அரும்பெறலன்பு எனப்பட்டது. நெருப்பிலே தாமரைபூத்தாலும் பூக்கும்; அஹங்காரப் பெரு நெருப்பிலே எம்பெருமான் விஷயமான அன்பு விளைவது மிகவுமரிது. 'அடிமைபூண்டு' என்றதனால் ஆத்மாவுக்கு அடிமையே ஆபரணமென்பது பெறப்படும்.

[வரும்புயல் வண்ணனாரை இத்யாதி.] இருந்தவிடத்தேயிருந்து வர்ஷித்து விடாய் கெடுக்கும் மேகம்போலன்றியே ஆங்காங்குச் சென்று வர்ஷித்து இன்பம் பயக்கும் மேகம்போலே அடியாருள்ளவிடங்களிலே சென்று ஈரக்கையாலே தடவி விடாய் தீர்க்குமவன் எம்பெருமான். அன்னவனை என் மனத்திலே பொருந்தவைத்துக் கருப்பஞ்சாறுபோலே பருகினேன்; பருகினமாத்திரத்திலே வாயாற்சொல்லவொண்ணாத இனிமையாயிருக்கின்றதே!; இதற்கென்ன காரணம்? தெரியவேணுமென்றாராயிற்று. 5

மூவரில்முதல்வனாய வொருவனை*உலகங்கொண்ட
கோவினைக்குடந்தைமேய குருமணித்திரளை*இன்பப்
பாவினைப்பச்சைத்தேனைப் பைம்பொன்னையமரர்சென்னிப்
பூவினை*புகழும்தொண்டர் என்சொல்லிப்புகழ்வர்தாமே? 6

மூவரில்	த்ரி மூர்த்திகளுள்
முதல்வன் ஆய ஒருவனை	முதற் கடவுளாகிய அத்விதீயனும்
உலகம் கொண்ட கோவினை	(மாவலியிடத்தில்) உலகங்களை இரந்து பெற்ற ஸ்வாமியும்
குடந்தை மேய	திருக்குடந்தையில் நித்யவாஸம் செய்பவனும்
குரு மணி திரளை	சிறந்த நீலரத்னக்குவியல் போன்றவனும்
இன்பம் பாவினை	இன்பந்தரும் பாட்டுக்களைப் போலே சுவைமிக்கவனும்
பச்சை தேனை	பசுந்தேன்போல நாவுக்கு இனியனும்
பைம் பொன்னை	பசும்பொன்போல் விரும்பத்தக்கவனும்
அமரர் சென்னி பூவினை	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைமேலணியும் பூவாயிருப்பவனுமான பெருமானை
புகழும்	புகழ்கின்ற
தொண்டர் தாம்	தொண்டர்கள்
என் சொல்லி புகழ்வர்	எதைச்சொல்லிப் புகழ்வார்கள்?

* * *—பகவத்விஷயத்தை அநுபவிக்கப் புகுமவர்கள் வாயாலே ஏதோ சில பாசுரங்களைச் சொல்லிப் புகழ்கின்றார்களே, என்ன பாசுரஞ் சொல்லிப் புகழ்வது!; பெருவெள்ளத்திலே புகுந்து முழுகுமவர்கள் குமிழ்நீருண்டு கிடக்குமத்தனைபோல, பகவத்விஷய ஸாகரத்திலும் அழுந்திக் கிடக்கலாமேயொழிய ஏதேனும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போமோ? என்கிறார்.

மூவரில் முதல்வனாயவொருவனை—ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவர்களென்றும் த்ரிமூர்த்திகளென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற அரி அயன் அரன் என்னுமிவர்தம்முள் முழுமுதற்கடவுளாயிருப்பவன். அன்றியே, இந்திரனைக்கூட்டி

மூவராக்கி அம்மூவர்களிற்காட்டிலும் முழுமுதற் கடவுளாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கூறுவர். "ஏகமேவ அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே ஒருவனென்றது.

உலகங்கொண்ட கோவினை—மூவர்க்கும் முதற்கடவுளாயிருந்தால் அவர்களுக்காக வேண்டிய காரியத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவேணுமே; அவர்களுள் ஒருவனான இந்திரனுக்குக் காரியஞ்செய்து கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. மஹாபலி அபஹரித்த பூமியை மீட்டுக்கொடுத்தமை சொன்னபடி.

குடந்தைமேய குருமணித்திரளை—இன்னும் ஸம்ஸாரிகள் இடர்ப்பட்டாருண்டாகிலும் துவளலாகாதென்று அவர்கட்குக் கதியாகத் திருக்குடந்தையிலே படுக்கை பொருந்திப் பள்ளிகொள்ளும் நிலைமையை நோக்குங்கால் சிறந்த நீல ரத்னங்களைக் குவித்திருக்குமாபோலே புகர்த்து விளங்கும்படி. 'गुरु' என்னும் வடசொல் குரு வென்று கிடக்கின்றது. சிறந்தவென்று பொருள்.

இன்பப்பாவினை—"அந்தமிழினின்பப் பாவினை" என்றார் குலசேகரப் பெருமாளும். அருளிச்செயல்போலே செவிக்குத் தித்திப்பவன் எம்பெருமான் என்றவாறு. பச்சைத்தேனை—செவிக்குமாத்திரமன்றியே நாவுக்கும் இனியனாயிருப்பவன்; நாள்பட்ட தேன்போலல்லாமல் அப்போதுண்டான தேன்போலே பரமபோக்யன். பைம்பொன்னை—உடம்புக்கு அணையலாம்படி விரும்பத்தக்கவனென்க. அமரர் சென்னிப்பூவினை—நித்யஸூரிகள் தலைமேற் புனைந்து கொண்டாடும் தத்துவம். "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம், நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து......அம்மா வடியேன் வேண்டுவதீதே" என்று நாமெல்லாரும் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டிய பேறு சிலர்க்குக் கைவந்திருக்கிறதே யென்று தலைசீய்க்கிறார். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைப் புகழ்கின்ற தொண்டர்கள் என்சொல்லிப் புகழ்வரென்கிறார். இத்தால், தாம் பாசுரம் பேசுவதும் எம்பெருமானுடைய பெருமையின் எல்லையைக் கண்டன்று : போதுபோக்க வேண்டியத்தனை என்றதாம். ... 6

இம்மையைமறுமைதன்னை யெமக்குவீடாகிநின்ற*
மெய்ம்மையைவிரிந்தசோலை வியன்திருவரங்கமேய*
செம்மையைக்கருமைதன்னைத் திருமலையொருமையானை*
தன்மையைநினைவாரென்றன் தலைமிசைமன்னுவாரே. 7

எமக்கு	நமக்கு	செம்மையை கருமை தன்னை	(யுகபேதத்தாலே) செந்நிறத்தையும் கருநிறத்தையுங் கொண்டுள்ளவனும்
இம்மை	இவ்வுலகத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	திருமலை	திருவேங்கடமலையிலே நின்றுகொண்டு
மறுமை தன்னை	பரலோகத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	ஒருமையானை	மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்(கும்) ஒருமைப்பட்டிருப்பவனுமான எம்பெருமானுடைய
வீடு ஆகி நின்ற மெய்ம்மையை	உண்மையான மோக்ஷப்ரயமாயிருப்பவனும்	தன்மையை	சீலத்தை
விரிந்த சோலை	பரந்தசோலைகளையுடையதாய்	நினைவார்	நினைக்கவல்லவர்கள்
வியன்	ஆச்சரியமான	என் தன்	என்னுடைய
திரு அரங்கம்	ஸ்ரீரங்கத்திலே	தலை மிசை	தலையிலே
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனும்	மன்னுவார்	பொருந்தத்தக்கவர்கள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "அமரர் சென்னிப்பூவினை" என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! ஏன் குறைப்படுகிறீர்? உம்முடைய தலைக்கும் நாம் அணியாக வீற்றிருப்போம், தலையைக்காட்டும்' என்ன; என் தலைக்கு நீ

வேண்டா; உன் சீலத்தைச் சிந்தைசெய்யுந் தொண்டர்களே என் தலைமிசை மன்னுதற்கு உரியார் என்கிறார்போலும்.

இம்மையை மறுமைதன்னை—இஹலோக ஸுகம், பரலோகஸுகம் என்ற இரு வகையின்பத்தையும் அளிப்பவனென்றபடி. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப் பற்றின ஞானவிகாஸம் பெற்றுக் களிப்பதே ஆழ்வார் திருவுள்ளத் தினுல் இன்மையின்பமாகும்; திருவனந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அந்தரங்க கைங்கரியம் பண்ணப்பெற்றுக் களிப்பதே மறுமையின்பமாகும்; ஆக, இஹலோகத்திலே தன்னைப்பற்றின ஞான விகாஸத்தையுண்டாக்கி இன்பம் பயந்தும், பரலோகத்திலே நித்ய கைங்கரியத்திலே மூட்டி இன்பம்பயந்தும் அடியார்களை வாழ்விப்பவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

எமக்குவீடாகிநின்ற மெய்ம்மையை—இங்கு வீடு என்றது இலக்கணையால் மோக்ஷோபாயத்தைச் சொன்னபடி. கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யங்களுக்கு ப்ராபகனு யிருப்பவனென்கை. அவ்வுபாயம் ஸுலபமானவிடத்தைப் பேசுகிறார் வியன் திரு வரங்கமேய என்று.

செம்மையைக் கருமைதன்னை—எம்பெருமான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தைக்கொள்வன்; கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களாய் சுத்தமான நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்காகப் பால் போன்ற நிறத்தைக்கொள்வன்; த்ரேதாயுகத்திலே சிவந்த நிறத்தைக்கொள்வன்; த்வாபர யுகத்திலே பசுமை நிறத்தைக்கொள்வன்; கலியுகத்தில் எந்த நிறங்கொண்டாலும் ஈடுபடுவாரில்லாமையாலே இயற்கையான நீல நிறத்தோடிருப்பன். (இது "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை" என்ற திருச்சந்தவிருத்தப் பாசுரத்திலும் "நிகழ்ந்தாய் பால் பொன் பசுப்புக்கார்வண்ணம் நான்கும்" என்ற நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரத்திலும் திருமழிசைப்பிரானல் அருளிச்செய்யப்பட்டுள் ளது.) இங்கு "செம்மையைக் கருமைதன்னை" என்று இரண்டு யுகங்களின் நிறத் தைச் சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

திருமலையொருமையானை=“ தானுகந்த நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்றும் "கண்ணவானென்றும் மண் ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருமலையிலே நின்று நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்ய ஸம்ஸாரி களுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்குமவனென்றவாறு. ஒருமையான்—ஒருமைப் பட்டிருப் பவன், பொதுவாயிருப்பவன். திருமலையானது நித்ய விபூதிக்கும் லீலா விபூதிக்கும் நடுநிலையென்பதாகத் திருவுள்ளம். இங்குள்ளார் சென்று பரத்வகுணத்தை அநு பவிப்பர்கள்; அங்குள்ளார் வந்து சீலகுணத்தை அநுபவிப்பர்கள்; ஆக இரு பாடர்க்கும் வைப்பாயிருப்பனென்க.

தன்மையை நினைவார்—கீழும் இரண்டாம் வேற்றுமையாய் இங்கும் இரண் டாம் வேற்றுமையாயிருந்தால் எங்ஙனே அந்வயிக்குமென்னில்; கீழவற்றை உருபுமயக்கமாகக் கொள்க; திருமலையொருமையானுடைய தன்மையை என்ற வாறு. எம்பெருமானுடைய தன்மையாவது, அடியவர்களிட்ட வழக்காயிருக்குந் தன்மையென்க. அதனை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுமவர்கள் என்தலை மேலார் என்றாராயிற்று. 7

வானிடைப்புயலைமாலை வரையிடைப்பிரசமீன்ற *
தேனிடைக்கரும்பின்சாற்றைத் திருவினைமருவிவாழார் *
மானிடப்பிறவியந்தோ! மதிக்கிலர்கொள்க*தந்தம்
ஊனிடைக்குரம்பைவாழ்க்கைக்கு உறுதியேவேண்டினரே. 8

வானிடை புயலை	ஆகாசத்திலே வாழ்கிற காளமேகம்போன்ற வடிவுடையவனும்	வாழார்	வாழமாட்டாதவர்கள்
மாலை	(அடியார் திறத்தில்) வியாமோஹமுடையவனும்	மானிடம் பிறவி	(தாங்கள் மிக அருமையான) மநுஷ்ய ஜன்மமெடுத்திருப்பதை
வரையிடை	மலையிலே	மதிக்கிலர்	எண்ணுகிறார்களில்லை;
பிரசம் ஈன்ற	தேனீக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட	அந்தோ	ஐயோ!
தேன் இடை	தேனிலே முளைத்த	தம் தம்	தங்கள் தங்களுடைய
கரும்பின்	கரும்பினுடைய	ஊனிடை குரம்பை வாழ்க்கைக்கு	மாம்ஸமயமான சரீரத்தில் வாழ்வதற்கு
சாற்றை	சாறுபோலப் பரம்போக்யனும்	உறுதியே	உறுதியையே
திருவினை	திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனுமான எம்பெருமானை	வேண்டினார்	விரும்பிநிற்கின்றார்கள்;
மருவி	ஆச்ரயித்து	கொள்க	(இதை நீங்கள்) அறிந்து வைப்பது.

* * *—ஸம்ஸாரிகள் தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ள விருக்கிறார்களே யன்றி எம்பெருமானை மருவி வாழ்வாரில்லையே; என வருந்திப் பேசுகிறார்.

வானிடைப்புயலை—ஆகாசத்தினிடையே நீர்கொண்டெழுந்து வந்து தோற்றுகிற காளமேகம்போன்ற வடிவழகையுடையவனை. வானிடை யென்று விசேஷித்ததற்குக் கருத்து என்னென்னில்; ஒரு ஆலம்பனமுமில்லாத ஆகாசத்தை மேகம் பற்றினாற்போலே புகலொன்றில்லாத தம்மை விஷயீகரித்தானென்றவாறு. அப்படி விஷயீகரிப்பதற்கு ஹேது ஏதென்ன 'மாலை' என்கிறார்; வியாமோஹமே வடிவெடுத்தவனாதலால் என்க.

[வரையிடைப் பிரசமீன்ற தேனிடைக் கரும்பின்சாற்றை] எம்பெருமானுடைய போக்யதை லோகவிலக்ஷணமென்று காட்டுதற்காக அபூர்வமானதொரு கரும்பை சிக்ஷிக்கிறார்; தண்ணீர் பாய்ச்சப்பெற்று வளர்கின்ற கரும்பின் சாறு போன்றவனென்றால் சிறிதும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே 'வரையிடைப் பிரசமீன்ற தேனிடைக்கரும்பு' என்று புதிதாகவொரு வஸ்துவை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார். மலையிலே தேனீக்களாலே உண்டுபண்ணப்பட்ட தேனே விளைநீராக வளர்ந்த கரும்பு இருக்குமானால் அதன் சாறுபோன்றவனெம்பெருமான் என்னலாம் என்பது கருத்து. [திருவினை] 'திரு' என்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறவள் பிராட்டியாகையாலே அவளைச் சொல்லுகிற சொல்லினால் இங்கு எம்பெருமானைச் சொன்னது திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனென்றபடி. எல்லார்க்கும் மேன்மையைத் தருமவளான பிராட்டிக்கும் தான் மேன்மை தருமவன் என்றவாறு.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை மருவி வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க, அந்தோ! அப்பெருமான்றானே வந்து மேல்விழச் செய்தேயும் விலக்கித் தள்ளுபவரான பாவிகளுண்டாவதே! என்று வெறுக்கிறார். [மானிடப்பிறவியந்தோ! மதிக்கிலர்.] உலகத்தில் பிரமஸ்ருஷ்டி பலவகைப்படும். பூச்சிகளும் புழுக்களும் பறவைகளும் மிருகங்களுமாகப் பிறத்தலே பெரும்பான்மையாகவுள்ளது; மானிடப் பிறவி பெறுதல் மிக அரிது. ஆனதுபற்றியே "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:" என்றது. அதுவென்? கோடிக் கணக்கான மனிதர்களும் உலகிற் காணப்படாநிற்க, மானிடப்பிறவி அரிதென்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று பலர் கேட்கக்கூடும்; ரத்ன வியாபாரி வீதிகளில் குவியல் குவியலாக ரத்னங்கள் காணக்கிடைக்கின்ற மாத்திரத்தினால் 'அவை அரியவையல்ல, எளியவைதான்' என்று யாரேனும் சொல்லக் கூடுமோ? உலகத்திலுள்ள மானிடர்களெல்லோருடையவும் தொகைக்குறிப்பைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்; ஒரு சிறு கிராமத்திலுள்ள அஃறிணையுயிர்களின் தொகையைக் கண்டு பிடித்தல் சிறிதும் எளிதன்று என்பது குறிக்கொள்ளப்படுமேல்

'மானிடப்பிறவி அரிது' என்னுமிடம் தன்னடையே தெளிந்ததாகும். இப்படி அருமையான மானிடப்பிறவியைப் பெற்றவர்கள் அதற்குத் தக்கவாறு வர்த்திக்க வேண்டாவோ? உணவுகளையுண்டு வயிறு நிரப்புகை, விஷயபோகங்கள் செய்கை உறங்குகை முதலிய காரியங்களையே செய்வதற்கோ மானிடப்பிறவி படைத்தது? இக்காரியங்கள் பசுக்களுக்கும் மானிடர்க்கும் பொதுவாகையாலே இனி மானிடரென்கிற ஏற்றம் பெறவேண்டில் எம்பெருமானை மருவி வாழ்தலன்றோ வுரியது; அந்தோ! உலகர் இவ்விஷயத்தில் கருத்தூன்றாதே தங்கள் தங்கள் தேஹத்தைப் பூண் கட்டிக்கொள்ளவே தேடுகிறார்களத்தனையன்றி வாழ்ச்சிக்கு வழி தேடுவாராருமில்லையே யென்று உலகவியற்கைக்கு வயிறுபிடிக்கிறாராயிற்று.

"மானிடப் பிறவியந்தோ மதிக்கிலர்" என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள்கூறுவர்; * தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயுநரம்பும் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றம் மிகுமுடலாகிய மநுஷ்ய சரீரத்தைப் பெற்று வைத்தும் அந்தோ! திவ்யசரீரம் பெற்றுவிட்டதாக மார்பு நெறித்திருக்கின்றார்களே! என்று.

'குரம்பை' என்று குடிசைக்குப் பெயர்; தேஹமானது ஆத்மாவஸிக்குங் குடிசையாதல் அறிக. இவ்வுலகத்துப் பாமரர்கள் அநித்யமான தேஹம் வாடாமல் வதங்காமல் தளிர்த்திருந்தால் போதுமென்று பார்க்கிறார்களேயன்றி நித்யமான ஆத்மவஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும் வழியைச் சிறிதும் நாடுகின்றார்களில்லையே என்பதாம். 8

உள்ளமோவொன்றில்நில்லாது ஓசையினெரிநின்றுண்ணும் *
கொள்ளிமேலெறும்புபோலக் குழையுமாலென்றனுள்ளம் *
தெள்ளியீர்! தேவர்க்கெல்லாம் தேவராயுலகங்கொண்ட
ஒள்ளியீர்! * உம்மையல்லா லெழுமையும்துணையிலோமே. 9

உள்ளமோ	மனமோவென்னில்
ஒன்றில் நில்லாது	ஒரு விஷயத்திலும் பொருந்தி நிற்கிறதில்லை;
ஓசையின் எரி	ஓசையோடு கூடின அக்னியானது
நின்று உண்ணும்	கவ்விநின்று உண்ணப் பெற்ற
கொள்ளி மேல்	கொள்ளியில் அகப்பட்ட
எறும்பு போல	எறும்பு போலே
என்தன் உள்ளம்	எனது நெஞ்சானது
குழையும்	நைகின்றது;
ஆல்	அந்தோ!;

	(இப்படி யிருப்பதனால்)
தெள்ளியீர்	தெளிந்த ஸ்வபாவத்தை யுடையீராய்
தேவர்க்கு எல்லாம் தேவர் ஆய்	தேவாதிதேவனாயிருந்து வைத்து
உலகம் கொண்ட	(மாவலிபக்கல் மண் இரந்து) கொண்ட
ஒள்ளியீர்	தேஜஸ்வியானவரே;
எழுமையும்	எந்த நிலைமையிலும்
உம்மை அல்லால்	தேவரீரைத் தவிர்த்து
துணை இலோம்	வேறு துணையற்றவர்களாயிருக்கின்றோம்.

* * * — நாட்டார் எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டுப்போகட்டும்; நானும் அவர்களிலொருவனாய்க் கெட்டுப்போகாதே மருவி வாழப்பெற்றேனே யென்று மகிழ்ந்து, எம்பெருமானையே துணையாகக் கொண்டிருக்கும் தமது அநந்யகதித்வத்தை வெளியிடுகிறார். என் உள்ளமானது ஜனனமரணங்களை நினைத்து உருகாநின்றது; இதற்கு நான் செய்துகொள்ளக்கூடிய பரிஹாரமொன்றுமில்லை; நீயே துணைநிற்கவேணும் என்று எம்பெருமானை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது — ஊர்வசீஸாலோக்யம் வேணுமென்று நாடடங்கலும் தவம்புரியாநிற்க, அந்த ஊர்வசிதானே அர்ஜுநனிடம் வந்து நின்று

'எனக்குநீ நாயகனாகக் கடவை' என்ன; கையெடுத்துக்கும்பிட்டு 'மாதே! எனக்கு நீ தாய் முறையாகிறாய்; இந்த விருப்பம் உனக்குத் தகாது: கடக்கநில்' என்றான் அர்ஜுநன்; ஆகவே இவன் ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாகக் கொள்ளப்படுகிறான்; இப்படிப்பட்ட அர்ஜுநன் தானே கீதையில் கண்ணபிரானை நோக்கி "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண!" என்கிறான்; அவனே அவ்வார்த்தை சொல்லும்போது நாமெல்லாம் எந்த மூலைக்கு! என்கிறார்போலும். கெட்ட விஷயங்களையே பற்றியாலும் அவற்றிலாவது நெஞ்சு நிலைத்து நிற்கிறதோ; அதிலும் தோள்மாறுகின்றது; ஒன்றிலும் நிலைத்து நிற்பதில்லை; இப்படிப்பட்ட நெஞ்சைப் படைத்திருக்கையாலே தீக்கதுவின கொள்ளிக்கட்டையி லகப்பட்டுக் கொண்ட எறும்புபோலே துடியாநின்றேனென்கிறார். "உருவார் பிறவிக்களின்னம் புகப்பெய்து, திரிவாயென்று சிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி, இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்பேபோல் உருகாநிற்கு மென்னுள்ள மூழி முதல்வா!" என்ற பாசுரம் இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

எனக்குக் கலங்குகை இயற்கையானாப்போலே தேவரீர்க்குத் தெளிந்திருக்கை இயற்கையன்றோ வென்கிறார் தெள்ளியீர் என்ற விளியினால். ஒரு மேட்டைக்கொண்டு பள்ளத்தை நிரப்புமாபோலே தேவரீருடைய தெளிவைக்கொண்டு என்னுடைய கலக்கத்தைத் தொலைக்கவேணுமென்பது உட்கோள். [தேவர்க்கெல்லாம் தேவராய் உலகங்கொண்ட ஒள்ளியீர்] அடியவர்கட்குக் காரியம் செய்வதென்று வந்துவிட்டால் தேவரீருடைய பெருமேன்மையைச் சிறிதும் பார்ப்பதில்லையன்றோ? 'தேவாதி தேவனாகிய நானோ யாசகனாய்ச் செல்வேன்?' என்று இராய்க்காதே, 'எவ்விதத்தாலும் அடியாருடைய அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டுவதே நன்று' என்று திருவுள்ளம்பற்றினவரன்றோ தேவரீர்! அப்படி யாசகத் தொழில் செய்ததனால் உம்முடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஏதேனும் குறையுண்டாயிற்றோ? அதனால் மேன்மேலும் தேசு பொலியப் பெற்றீரன்றோ, இப்படிப்பட்ட ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தைத் தேவரீரிடத்திற் கண்டவர்கள் எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும் வேறொருவரைத் துணையாகக் கொள்வரோ? என்றாராயிற்று. 9

சித்தமும்செவ்வை நில்லா தென்செய்கேன்? தீவினையேன்*
பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்!
முத்தொளிமரதகமே! முழங்கொளிமுகில்வண்ணா!*என்
அத்த! நின்னடிமையல்லால் யாதுமொன்றறிகிலேனே. 10

சித்தமும்	நெஞ்சமும்
செவ்வை நில்லாது	தரித்து நிற்கமாட்டுகிறதில்லை;
தீ வினையேன்	மஹாபாபியான நான்
என் செய்கேன்	என்ன பண்ணுவேன்?
எந்தாய்	எம்பெருமானே!
பத்திமைக்கு	(அளவிறந்து பெருகிச் செல்லுகின்ற) பக்தியின் ஸ்தானத்திலே
அன்பு உடையேன் ஆவதே பணியாய்	(கீழ்ப்படியான) அன்பை உடையேனாம்படி செய்தருளவேணும்;
முத்து	முத்துப்போன்றவனே!
ஒளி மரதகமே	ஒளிபொருந்திய மரதகப் பச்சைபோன்றவனே!
முழங்கு ஒளி முகில் வண்ணா	கர்ஜிப்பதும் ஒளி பொருந்தியதுமான காளமேகம் போன்றவனே!
என் அத்த	என் நாயனே!
நின் அடிமை அல்லால்	உன்பக்கல் கைங்கரியம் தவிர
யாது ஒன்றும் அறிகிலேன்	வேறொன்றும் (புருஷார்த்தமாக) அறியமாட்டேன்.

* * *—ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமைக்கு அஞ்சி தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பற்றினவளவேயோ? தாங்கவொண்ணாத பரமபக்தியுமுண்டாயிற்றே! என்கிறார்.

[சித்தமும் செவ்வை நில்லாது] கடலிலே நீந்தவேணுமென்று புகுந்து முதலடியில் தானே தெப்பத்தை இழக்குமாபோலே, அநுஸந்திக்கப்புகுந்து தரித்து நிற்க மாட்டாதே நெஞ்சு பறியுண்டதென்கிறார். "உருகுமால் நெஞ்சமுயிரின் பரமன்றிப், பெருகுமால் வேட்கையுமென்செய்கேன் தொண்டனேன்" என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே கதறுகிறார். பக்திபாரவச்யத்தாலே அநுபவிக்கப் போகாமல் நெஞ்சையிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் என்ன செய்வேனென்கிறார்.

[பத்திமைக்கு அன்புடையேனவதே பணியாய்] ஜந்மதரித்ரனுக்கு அளவு கடந்த பசியுண்டானால் பசிக்குத் தக்கபடி உணவுகிடைக்கப் பெறுதொழியில் 'பசி மந்தித்துப் போவதற்கு மருந்து கொடுப்பாருண்டோ?' என்று விசாரிக்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம்முடைய பேராசைக்குத் தக்கபடி அநுபவிக்கப் பெறுமையாலே ஆசையை அளவுபடுத்தினால் போதுமென்கிறார். அளவுகடந்த ஆசைநிலைமைக்குப் பத்திமை யென்று பெயர்; ஓரளவிலே நிற்கிற ஆசைநிலைமைக்கு அன்பு என்று பெயர் என்பதாகக்கொள்க. இப்போது ஆழ்வாருடைய ஆசையின் நிலைமை எல்லைகடந்த அவஸ்தையிலே நிற்பதால் 'இப்படிப்பட்ட பத்திமையைக்கொண்டு என்னால் பாடாற்றப்போகவில்லை, இந்த நிலைமையை மாற்றி வெறும் அன்பு நிலைமையையே தந்திடாய்' என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார். "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்னுமாபோலே அளவு கடந்து செல்லுகின்ற ஆசைப் பெருக்கத்தைக் குறைத்து ஓரளவிலே அமைத்திடாய் என்கை. பசிக்குத்தக்க சோற்றையாவது இடு; அல்லது, பசியையாவது உள்ள சோற்றுக்குத் தகுதியாக அமைத்திடு என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறார். "கணபுரத்துப் பொன்மலை போல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர், மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே" என்ற பெரிய திருமடலும் இக்கருத்துப்பட நின்றமை உணர்க.

இங்ஙனே தமக்கு அளவுகடந்த பக்திப் பெருங்காதல் விளைவதற்கு அடி இன்னதென்கிறார் முத்தொளி மரதகமே; முழங்கொளி முகில்வண்ணா! என்ற விளியினால். முத்துப்போலே குளிர்ந்ததாயும் மரதகம்போலே சாமநிறத்ததாயு மிருக்கின்ற திருமேனியழகில் ஈடுபட்டதனால் இப்படிப்பட்ட பக்தியுண்டாயிற் றென்றவாறு.

வடிவழகிலே யீடுபடுமவர்கள் "தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கை கண்டாருமஃதே" என்றாற்போல ஒவ்வொரு திவ்யாவயவத்திலும் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாயுருகி ஈடுபட்டிருக்குமத்தனையொழிய, தரித்துநின்று கைங்கரியம் பண்ண முடியாதாதலாலும், தமக்குக் கைங்கரியம் பண்ணுவதிலேயே அதிகமான ஆவல் இருப்பதனாலும் "பத்திமைக்கு அன்புடையேனவதே பணியாயெந்தாய்!" என்று வேண்டும்படியாயிற்றென்பதை ஈற்றடியினால் விளங்கக்காட்டினாராயிற்று. 10

தொண்டெல்லாம்பரவிநின்னைத் தொழுதடிபணியுமாறு
கண்டு*தான்கவலைதீர்ப்ப தாவதேபணியாயெந்தாய்!
அண்டமாயெண்டிசைக்கு மாதியாய்நீதியான*
பண்டமாம்பரமசோதி! நின்னையேபரவுவேனே. 11

எந்தாய்	எம்பெருமானே!	பரவி	(செய்யவேணும் செய்ய வேணுமென்பதாக) வாயாரப்பேசி
தொண்டு எல்லாம்	எல்லா வகையான அடிமைகளையும்		

நின்னை தொழுது	உன்னை வணங்கி	அண்டம் ஆய்	அண்டங்களிலுள்ளாரெல்லார்க்கும் தலைவனாய்
அடி பணியும் ஆறு கண்டு	திருவடிகளிலே பணிவிடை செய்யும்படிகளை மநோரதித்து	எண் திசைக்கும் ஆதி ஆய்	எட்டுத் திசைகளிலுமுள்ள தேவதைகட்கும் காரணபூதனாய்
தான் கவலை தீர்ப்பான் ஆவதே	நான் மனக்கவலை தீர்த்துக் கொள்ள முடியுமோ?	நீதி ஆன பண்டம் ஆம்	முறைமையான செல்வமாயிருப்பவனான
பணியாய்	அருளிச்செய்யவேணும்;	பரம சோதி	பரஞ்சோதியே!
		நின்னையே	உன்னையே
		பரவுவேன்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவேன்.

* * *—என்னுடைய மனத்துயரங்களை நானே தீர்த்துக் கொள்ளப் போமோ? நீயே அருள்புரியவேணுமென்று எம்பெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார்.

[தொண்டெல்லாம் பரவி.] "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று நம்மாழ்வாரும், "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே—அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே" [இராமபிரானே! தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்ரகூடமலைச் சாரல்களிலே விஹாரம் செய்தருளுங் கால் கண்விழித்தபோதோடு கண்துயிலும் போதோடு வாசியற எந்நிலைமையிலும் அடியேன் எல்லாவகைப் பணிவிடைகளையும் செய்யப்போகிறேன்] என்று இளைய பெருமாளும் பாரித்துப் பேசினாப்போலே அடியேனும் எல்லாத் தொண்டுகளையும் செய்திடுவோமென்று பாரிப்புக்கொண்டு தேவரீரைத் திருவடி தொழவேணுமென்றும் மநோரதங்கொண்டிருக்குமளவால் என்னுடைய மனத் துன்பங்களை நான் போக்கிக்கொண்டேனாக வழியுண்டோ? தேவரீர் திறத்திலே கைங்கரியம் செய்வதோ, தேவரீர் திருவடிகளைத் தொழுது பணிந்து நிற்பதோ எல்லாம் தேவரீருடைய திவ்யஸங்கல்பத்தினால் நடைபெற வேண்டியவையேயன்றி எலியெலும்பனான நீசனேன் நினைத்தபடி எதுதான் ஆகும்? ஒன்றுமாகாது; என் கவலையை நானே தீர்த்துக்கொள்ளவல்லனோ? அல்லேன். தொண்டு செய்தலும் நின்னைத் தொழுதடிபணிதலும் தலைக்கட்டப் பெற்றால் கவலைதீரத் தட்டில்லை; அவை தலைக்கட்டுவது தேவரீருடைய ஸங்கல்பத்தாலாகுமத்தனையாதலால் அங்ஙனே தேவரீர் ஸங்கல்பித்தருளவேணுமென்று தேவரீரையே துதித்துப் பிரார்த்திக்கின்றேனென்கிறார். "பரந்த சிந்தையொன்றி நின்று நின்னபாதபங்கயம், நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே" என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தின் கருத்தை இங்குக் காண்க.

எண்டிசைக்கு மாதியாய்—அஷ்டதிக் பாலகர்களுக்கும் பாலகன் என்றபடி. நீதியானபண்டம்—பண்டமாவது தனம்; நீதியானபண்டமாவது, முறைமைப்படி ப்ராப்தமான தனம். "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையு மவரே யினியாவாரே" என்கிறபடியே எமக்கு ப்ராப்தமான செல்வம் தேவரீரே யென்றவாறு.

நின்னையே பரவுவேன்—என்னுடைய கவலைகளை நானே தீர்த்துக்கொள்ள முடியாதாகையால் நீயே தீர்க்கவேணுமென்று நின்னையே பரவுகின்றேனென்கை.

ஆவியையரங்கமாலை அழுக்குடம்பெச்சில்வாயால்*
தூய்மையில்தொண்டனேன்நான் சொல்லினேன்தொல்லைநாமம்*
பாவியேன்பிழைத்தவாறென் றஞ்சினேற்கஞ்சலென்று*
காவிபோல்வண்ணர்வந்து என்கண்ணுளேதோன்றினரே. 12

ஆவியை	உலகங்கட்கெல்லாம் ஓருயிராயிருப்பவனும்
அரங்கம் மாலை	திருவரங்கத்திலுள்ளவனுமான திருமாலை
அழுக்கு உடம்பு எச்சில் வாயால்	இவ்வழுக்குடம்பின் எச்சில் வாயினால்
தூய்மை இல் தொண்டனேன் நான்	அபரிசுத்தனும் கண்டவிடங்களில் தொண்டுபட்டவனுமான நான்
தொல்லை நாமம்	அநாதியான திருநாமங்களை
சொல்லினேன்	சொன்னேன் ;
பாவியேன் பிழைத்த ஆறு என்று அஞ்சினேற்கு	'பாவியான நான் பிழை செய்த விதம் என்னே !' என்று அநுதாபமுற்ற எனக்கு
அஞ்சல் என்று	அபயமளித்து
காவி போல் வண்ணர் வந்து	கருங்குவளை நிறத்தரான பெருமாள் வந்து
என் கண்ணுள்ளே தோன்றினார்	என் கண்களினுள்ளே ஸேவைஸாதித்தார்.

* * *—பரமபுருஷனை எம்பெருமானை மிகவும் அபரிசுத்தனான நான் எனது எச்சில் வாயால் ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணி 'ஐயோ! இப்படி அபசாரப்பட்டோமே!' என்று அஞ்சின என்னுடைய அச்சம் தீர அப்பெருமான் வந்து என் கண்ணுள்ளே தோன்றி அபயமளித்தானென்கிறார்.

ஆவியை—" ஓருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம் " என்கிறபடியே அனைத்துலகுக்கும் பிராணனாயிருப்பவன் எம்பெருமான். இப்படிப்பட்டவனை யன்றோ என்னுடைய எச்சில்வாயில் கொண்டு கெடுத்தேனென்கை. [அரங்கமாலை] கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நிற்கிற உயிர்போலன்றியே எல்லாருங் காணலாம்படி திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே காட்சிதந்து ஆச்ரிதர் பக்கலில் வியாமோஹமே வடிவெடுத்தவன் போலிருக்கிற எம்பெருமானையன்றோ நான் தூஷித்தேனென்கை. தூஷிக்கையாவது எச்சில் வாயிற் கொள்ளுகை. அதனைச்சொல்லுகிறார் அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் என்று. கண்டவர்களின் காலிலும் விழுந்து உடம்பு அழுக்காயிற்று; கண்டவர்களையும் தோத்திரம்பண்ணி வாய் எச்சிலாயிற்று. 'ஐயோ! தப்பாக இவை செய்தோமே' என்கிற அநுதாபமு மில்லாமையாலே தூய்மையற்ற தொண்டனாயினேன். இப்படிப்பட்ட நான் இவ்வழுக்குடம்பிலமைந்த எச்சில் வாயினால் [சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்] 'தொல்லை நாமம்' என்றது—அநாதிகாலமாக நித்யஸூரிகள் முதலானோர்க்கு ஜீவனமாயிருக்கின்ற திருநாமம் என்றபடி. பல பெரியோர்களுக்கு உதவும்படியான வஸ்துவை அநியாயமாக நான் வாய்வைத்துக் கெடுத்துவிட்டேனே! இனி அவர்கள் எங்ஙனே ஜீவிக்கப் போகிறார்கள்! என்று நைச்யாநுஸந்தானமாகப் பேசுகிறபடி.

தொல்லை நாமங்களை அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் நான் சொன்னது மாத்திரமன்றியே "நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின்" என்று நமர்களையும் சொல்லுவித்தன்றோ கெடுத்தேன்; ஆ ஆ! என்ன அபசாரப்பட்டோம்!, என்ன அபசாரப்பட்டோம்!! இனி நமக்கு உய்யும் வழியுண்டோ? என்று நான் அஞ்சின வளவிலே 'ஆழ்வீர்! அஞ்சவேண்டா' என்று வடிவழகைக் காட்டி மருந்தையிட்டுப் பொருந்தவிட்டான் எம்பெருமான் என்றாராயிற்று. 12

இரும்பனன்றுண்டநீரும் போதரும்கொள்க*என்றன்
அரும்பிணிபாவமெல்லா மகன்றனவென்னைவிட்டு*
சுரும்பமர்சோலைசூழ்ந்த அரங்கமாகோயில்கொண்ட*
கரும்பினைக்கண்டுகொண்டு என்கண்ணிணைகளிக்குமாறே. 13

இரும்பு	இரும்பானது
அன்று	பழுக்கக் காய்ச்சப்பெற்று
உண்ட	உட்கொண்ட
நீரும்	ஜலமும்
போதரும்	வெளியிலே வந்துவிடும் ;
கொள்க	(இதை) உறுதியாக நினையுங் கோள் ;
	(ஏனென்றால்)
என் தன்	என்னுடையவையாய்
அரு	போக்கமுடியாதவையாய்
பிணி பாவம் எல்லாம்	நோய்களுக்கு அடியான பாவங்களெல்லாம்
என்னை விட்டு அகன்றன	என்னை விட்டு நீங்கிப் போயின ;
சுரும்பு அமர்	வண்டுகள் பொருந்திய
சோலை சூழ்ந்த	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
மா அரங்கம்	மாட்சிமை தங்கிய ஸ்ரீரங்கத்தை
கோயில் கொண்ட	இருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழ்கிற
கரும்பினை	பரமபோக்யனான எம்பெருமானை
என் கண் இணை	எனது இரண்டு கண்களும்
கண்டு கொண்டு	பார்த்தவண்ணமாய்
களிக்கும் ஆறு ஏ	மகிழ்ச்சியடையும் விதம் என்னே ! (என்று வியக்கிறார்.)

* * *—தம்மைவிட்டு ஒருகாலும் பிரிக்கக்கூடாமலிருந்த அரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகன்றுபோன ஆச்சரியத்தினால் இரும்பனன்றுண்ட நீரும் போதரும் என்கிறார். இரும்பானது பழுக்கக் காய்ந்து நீரைக்குடித்தால் குடித்த நீரடங்கலும் இரும்பிலே சுவறிப்போமத்தனை யொழிய அந்த இரும்பில் நின்றும் வெளிப்படுத்தியெடுக்க முடியாதென்பது லோகாநுபவஸித்தமே யாகிலும், அந்த நீரும் அந்த இரும்பில் நின்று வெளிப்பட்டுவிடுமென்று நிச்சயிக்கலாம் ; ஏனென்றால், அனன்ற இரும்புபோன்ற என்னிடத்திலே தனித்துப் பிரித்துக் களைந்தொழிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடந்த அரும்பிணி பாவங்கள் வெளிப்பட்டனவன்றோ ; ஆதலால் இதுபோல் அதுவும் நேரலாம் என்கிறாராயிற்று.

அரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகலவே, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே நித்யஸந்நிதிபண்ணி யிருக்கின்ற பரமபோக்யனான பெருமானைக் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கப்பெற்றேனென்கிறார் பின்னடிகளில். தகாத விஷயங்களைக் கண்டு களித்த என்கண்கள் இன்று ஸ்வரூபாநுரூபமான விஷயத்தைக் கண்டு களிக்கப் பெற்றமை என்ன பாக்கியம் ! என்று அதிசயப்படுகிறார். 13

காவியைவென்றகண்ணார் கலவியேகருதி* நாளும்
பாவியேனாகவெண்ணி அதனுள்ளேபழுத்தொழிந்தேன்*
தூவிசேரன்னமன்னும் சூழ்புனற்குடந்தையானை*
பாவியேன்பாவியாது பாவியேனாயினேனே. 14

காவியை	கருநெய்தல்மலரை
வென்ற	தோற்பித்த
கண்ணார்	கண்களையுடையரான மாதர்களினது
கலவியே	கலவியையே
கருதி	நினைத்துக்கொண்டு
நாளும்	அநாதிகாலமாக
பாவியேன் ஆக எண்ணி	மஹாபாபியாகும்படி மநோரதித்து
அதனுள்ளே	அந்தப் பாவப் படுகுழியிலேயே
பழுத்தொழிந்தேன்	பரிபக்குவனாய் விட்டேன் ;
தூவி சேர் அன்னம் மன்னும்	(அழகிய) சிறகையுடைய அன்னப்பறவைகள் பொருந்திவாழ்கிற
சூழ் புனல்	சுற்றிலும் ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான
குடந்தையானை	திருக்குடந்தைக்குத் தலைவனான எம்பெருமானை
பாவியேன்	பாவியான நான்
பாவியாது	சிந்தியாமல்
பாவியேன் ஆயினேன்	(மேலும்) மஹாபாபியானேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "கரும்பினைக் கண்டுகொண்டு என் கண்ணிணை களிக்குமாறே" என்று ஆநந்த பரவசராய்ப் பேசினவர், ஐயோ! பழுதே பல பகலும் போயினவே யென்று கழிவிரக்கங்கொண்டு, கீழ் நாள்களெல்லாம் வாளாவிருந்தொழிந்து பாவியானேனே யென்று முடிமேல் மோதிக்கொள்ளுகிறார்.

"கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி, நீண்ட வெப் பரிய வாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!" என்று ஈடுபடவேண்டிய திருக்கண்களை விட்டொழிந்து, பிளிச்சைக் கண்ணிகளையெல்லாம் காவியை வென்ற கண்ணாராக ப்ரமித்து அவர்களோடு கூடிவாழ்வதே பரம புருஷார்த்தமென்று கருதி, ஸுக்ருதலேசமும் பண்ணாத மஹா பாபியாவதற்கே வழிதேடி, (தசரதசக்ரவர்த்தி வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே பழுத்தாற்போலவும், நம்மாழ்வார் "உனதுபாலே போற் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்" என்று பகவத்குணங்களிலேயே பழுத்தாற்போலவும்) அந்தப் பாவங்களிலேயே பழுத்தொழிந்தேன் நான். பரமபோக்யமான திருக்குடந்தைமா நகரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்கின்ற ஆராவமுதாழ்வாரைச் சிறிதாகிலும் நெஞ்சில் நினைத்திருந்தேனாகில் பாவங்கள் தொலையப் பெற்றிருப்பேன். அது செய்யாமையன்றோ படுபாவியானேனென்றாராயிற்று.

காவி—கருங்குவளைமலர். விஷயாந்தரங்களில் விரக்தரான இவர் 'காவியை வென்ற கண்ணார்' என்ற சொல்லாலே மாதர்களைக் குறித்தது கூடுமோ என்ன வேண்டா; அவர்களின் கலவியைக் கருதின காலத்திலிருந்த நினைவை அநுவாதம் செய்தபடி; எதிர்மறை யிலக்கணையாகவுமாம்; கவிமரபுக்கேற்ப, உலகில் வழங்குகிற சொல்லாலே குறித்தாராகவுமாம்.

தூவிசேரன்ன மன்னுங் குடந்தை—ஞானம் அநுட்டானம் ஆகிய இரண்டு சிறகுகளமைந்த 'ஹம்ஸர்': 'பரம ஹம்ஸர்' என்னும்படியான மஹான்கள் வாழுமிடமென்று ஸ்வாபதேசார்த்தங் கூறுவர். 14

முன்பொலாவிராவணன்றன் முதுமதிளிலங்கைவேவித்து*
அன்பினாலனுமன்வந்து ஆங்கடியிணைபணியநின்றாற்கு*
என்பெலாமுருகியுக்கிட்டு என்னுடைநெஞ்சமென்னும்*
அன்பினால்ஞானநீர்கொண்டாட்டுவ னடியனேனே. 15

முன்	முன்பொருகால்	நின்றாற்கு	நின்றபெருமானுக்கு
பொலா	பொல்லாதவனான	அடியனேன்	அடியேன்
இராவணன் தன்	இராவணனுடைய	என்பு எலாம்	எலும்பெல்லாம்
முது மதிள் இலங்கை	வலியமதிள்களையுடைத்தான இலங்காபுரியை	உருகி	உருகி
வேவித்து	சுடுவித்து	உக்கிட்டு	இற்றுப்போய்
அனுமன்	சிறிய திருவடி	என்னுடை	என்னுடைய
அன்பினால் வந்து	மகிழ்ச்சியுடனே வந்து	நெஞ்சம் என்னும்	நெஞ்சென்று சொல்லப்படுகிற
ஆங்கு	கிஷ்கிந்தையிலே	அன்பினால்	ஆர்வத்தினால்
அடி இணை பணிய	உபயபாதங்களையும் தொழும்படியாக	ஞானம் நீர் கொண்டு ஆட்டுவன்	ஞானமாகிற தீர்த்தத்தைக் கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்வேன்.

* * *—எம்பெருமானை நீராட்டுதல் பூச்சூட்டுதல் முதலிய வழிபாடுகளால் நேராக உகப்பித்து உய்ந்தாள் யசோதைப்பிராட்டி; அவள் செய்தபடிகளை அநுகரித்துப்பேசி உய்ந்தார் பெரியாழ்வார்; இவ்வாழ்வார் தாமும் அங்ஙனே சில வழி

பாடுகள் செய்யப் பெறவேணுமென்று பாரித்து மாநஸிகமாகவே நீராட்டுதலும் பூச்சூட்டுதலுஞ் செய்து மகிழ்கிறார் இப்பாட்டிலும் மேற்பாட்டிலும்.

எம்பெருமான் பரம ஸந்தோஷமாக எழுந்தருளியிருந்த ஒரு ஸமய விசேஷத்தை யெடுத்துரைத்து அந்த நிலைமையிலே நீராட்டங் கொண்டருளச் செய்கிறேனென்கிறார். பிராட்டி யிருக்குமிடத்தைத் தேடித் தெரிந்துவருமாறு ஸ்ரீ ராமபிரானால் நியமித்து விடுக்கப்பட்ட வாநர முதலிகளிலே தலைவரான சிறிய திருவடி இலங்கையிலே வந்து கண்டு அப்பிராட்டி கையிலே "இத்தகையாலடையாளமீதவன் கை மோதிரமே" என்று ஸ்ரீ ராம நாமாங்கிதமான மோதிரத்தைக் கொடுத்து, சூடாமணியையும் பெற்று, 'எதிரிகளின் வலிமை எப்படிப்பட்டது?' என்று பெருமாள் கேட்டால் அது தெரியாதென்று சொல்லவொண்ணாதாகையால் அதையும் தெரிந்துகொண்டு செல்வோமென்று கருதி அதற்காகச் சில சேஷ்டிதங்களைச் செய்து தன்வாலில் நெருப்பாலே இலங்கையைச் சுடுவித்து "கண்டேன் சீதையை" என்று மீண்டுவந்து விண்ணப்பஞ் செய்த ஸமயத்திலே ஆனந்தக்கடலிலே ஆழ்ந்துகிடந்த பெருமானுக்கு, அந்நிலையை நினைத்து ஈடுபட்டவனாகி, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமான ப்ரேமமே எனது நெஞ்சாக வடிவெடுத்திருப்பதனால் என்னுடைய நெஞ்சமென்னும் மன்பினால் ஞானமாகிற திருமஞ்சனத்தால் நீராட்டுவேன் என்கிறார். தீர்த்தத்திற்குப் பரிமள த்ரவ்யம் ஸம்ஸ்காரமாவதுபோல் இங்கு ஞான நீருக்கு அன்பு ஸம்ஸ்காரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் மாநஸிகமான திருமஞ்சனத்தைச் சொன்னவாறு.

"முன்—அதுவுமொரு காலமே! என்று வயிறு பிடிக்கிறார்" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி உணரத்தக்கது.

பொலா—பொல்லா என்றபடி; தொகுத்தல். *சுரிகுழற் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசை யரக்கனுகையாலே பொல்லாதவன் என்று பொதுவிலே சொல்லலாமத்தனை யொழியப் பிரித்துப் பாசுரமிடப் போகாதென்க.

மாயமான்மாயச்செற்று மருதிறநடந்து*வையம்
தாயமாபரவைபொங்கத் தடவரைதிரித்து*வானோர்க்
கீயுமாலெம்பிரானார்க் கென்னுடைச்சொற்களென்னும்*
தூயமாமாலைகொண்டு சூட்டுவன்தொண்டனேனே. 16

மாயம்	மாயச்செய்கையையுடைய
மான்	மாரீசனாகிற மான்
மாய	முடியும்படி
செற்று	கொன்றவனையும்
மருது	(இரட்டை) மருதமரங்கள்
இற	முறிந்துவிழும்படி
நடந்து	நடைகற்றவனையும்
வையம் தாய்	(த்ரிவிக்ரமனாகி) உலகங்களை யளந்துகொண்டவனையும்
அ	அப்படிப்பட்ட
மா	பெரிதான
பரவை	கடலானது
பொங்க	பொங்கும்படியாக
தட வரை	பெரிதான மந்தர பர்வதத்தை
திரித்து	சுழலச்செய்து
	(அமுதமெடுத்து)
வானோர்க்கு	தேவர்களுக்கு
ஈயும்	கொடுத்தவனையுமுள்ள
மால்	ஆச்ரிதவ்யாமோஹசாலியான
எம் பிரானார்க்கு	எம்பெருமானுக்கு
என்னுடை	என்னுடைய
சொற்கள் என்னும்	வாய்மொழிகளாகிற
தூய	பரிசுத்தமான
மா மாலை கொண்டு	சிறந்த மாலையைக் கொண்டு
தொண்டனேன்	அடியேன்
சூட்டுவன்	சூட்டுவேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலே திருமஞ்சனம் பண்ணினார்; இப்பாட்டிலே திருமாலை சூட்டுகிறார். முன்னடிகளிலே எம்பெருமானுடைய நான்கு அவதாரங்களைக் குறிக்கிறார்; "மாயமான் மாயச்செற்று" என்றதனால் ஸ்ரீ ராமாவதாரம்; "மருதிற நடந்து" என்றதனால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரம். "வையம்தாய்" என்றதனால் திரிவிக்ரமாவதாரம். "அம்மா பரவைபொங்கத் தடவரை திரித்து வானோர்க்கீயும்" என்றதனால் கூர்மாவதாரம்.

முன்பே விச்வாமித்ரருடைய யாகத்தில் மாரீசனை உயிர் மாய்த்திருக்க வேணும்; அப்போது விட்டிட்டதனாலன்றோ இப்போது இவ்வனர்த்தம் விளைக்க வந்தானென்று உயிர் மாயத் தொலைத்தானாயிற்று.

[மருதிற நடந்து] கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் துன்பப் படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கண்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஓருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில் முன் நாரத சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவனென்னுங் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர். இந்தக் குபேர புத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால், வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வருந்தி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகு அணுகுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினார். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனரென்றும் சில புராணங்கள் கூறும். "பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை" என்று பெரியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

வையம் தாய்—'தாய்' என்றது தாவி யென்றபடி. "பாயோரடிவைத்ததன் கீழ்ப் பரவை நிலமெல்லாந் தாய்" என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. "அம்மா" என்பது அமா எனத் தொகுத்தலாயிற்று.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு எனது தமிழ்ப்பாசுரங்களாகிய தூயமா மாலையைக்கொண்டு சூட்டுவேனென்றாராயிற்று, ... 16

பேசினார்பிறவிநீத்தார் பேருளான்பெருமைபேசி*
ஏசினாருய்ந்துபோனாரென்பதிவ் வுலகின்வண்ணம்*
பேசினேனேசமாட்டேன் பேதையேன்பிறவிநீத்தற்கு*
ஆசையோபெரிதுகொள்க அலைகடல்வண்ணர்பாலே. 17

பேர் உளான்	திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய	பேசி ஏசினார்	(அப்பெருமையைப்) பேசிப் பரிஹஸித்த சிசுபாலாதிகளும்
பெருமை	பெருமையை	உய்ந்து போனார்	உஜ்ஜீவித்தார்கள்,
பேசினார்	பேசினவர்கள்		
பிறவி நீத்தார்	ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து முக்தரானார்கள்;	என்பது	என்று சொல்லுவது

இ உலகின் வண்ணம்	சாஸ்த்ரமர்யாதையாகும்;	பிறவி நீத்தற்கு	இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நீங்குதற்கு
பேதையேன்	அறிவுகேடனான நானோ வென்னில்,	அலை கடல் வண்ணர் பால்	அலையெறிகின்ற கடல் போன்ற நிறத்தனான எம்பெருமான் விஷயத்திலே
பேசினேன்	(அவன் பெருமையைப்) பேச வல்லவனோ?	ஆசையோ பெரிது	ஆதரமோ அதிகமாயிருக்கின்றது;
ஏச மாட்டேன்	(சிசுபாலாதிகளைப்போலே) ஏசவும்மாட்டேன்;	கொள்க	இதனை உணர்க.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகின்ற பக்தர்களும் நல்வீடு பெறுகிறார்கள்; அப்பெருமானை ஏசுகின்ற சிசுபாலாதிகளும் நல்வீடு பெறுகிறார்களென்று சாஸ்த்ரங்களினால் தெரிகின்றது; இவ்விரு வகுப்பிலும் எனக்கு அந்வயமில்லை; எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிவிலியான நான் என்ன பேசப்போகிறேன்; என்னால் பேசமுடியுமோ? முடியாததலால் * பேருளான் பெருமை பேசிப் பிறவி நீத்தாருடைய கோஷ்டியிலே அந்வயிக்கப் பெற்றிலேன் நான். இனி, சிசுபாலாதிகளைப்போலே ஏசி உய்ந்து போகலாமோ வென்னில், ஏசிப் பெறும் மோக்ஷம் எனக்கு வேண்டா; மோக்ஷம் போகாமல் நரகம்போனாலும் போகிறேன், எம்பெருமானை ஏசாதிருந்தேனாகில் போதும்; சிசுபாலாதிகளின் செயலும் எனக்கு வேண்டா; அவர்கள் பெற்றபேறும் எனக்குவேண்டா; ஆக இரண்டு வகையாலும் மோக்ஷம் பெறுவதற்கு ப்ராப்தியில்லையாயிற்று: ஆயினும், மோக்ஷம் பெறவேணுமென்கிற ஆசையோ அபாரமாகவுள்ளது; அவனுடைய வடிவழகு என்னைத் துவக்குகின்றது, என்செய்வேனென்கிறார்.

[பேருளாளன் பெருமைபேசினார் பிறவி நீத்தார்] ‘அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி’ என்று ப்ரஸித்திபெற்ற திருப்பேர் நகர் ஒன்றைச் சொன்னது மற்றெல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம். திருப்பேர் முதலான திவ்யதேசங்களில் நித்ய ஸந்நிதிபண்ணி யிருக்குமவனை எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுமவர்கள் உஜ்ஜீவித்தமைக்கு உதாரணம் காட்டவேணுமோ?

[ஏசினார் உய்ந்துபோனார்] ‘ஏசினாரும்’ என்று உம்மை தொக்கிருப்பதாகக் கொள்க. “கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றியுரலிடையாப்புமுண்டான் பாவிகாள் உங்களுக்கேச்சுக்கொலோ” என்று ஆண்டாள் வயிறெரிந்து பேசும்படியாக தூஷித்தவர்களில் தலைவனான சிசுபாலன் முதலானவர்கள் ‘ஏசினார்’ என்பதாற் கொள்ளப்படுவர்; வைகிறவனும் பேர் சொல்லி வையவேண்டி யிருப்பதால் ஏதேனுமொரு படியாலே நம்முடைய திருநாமத்தைச் சொன்னானென்று கொண்டு எம்பெருமான் ஏசுகிறவர்களுக்கும் நற்கதி நல்குவதுண்டு. சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷங்கிடைத்ததென்பதைப் பராசர மஹர்ஷி பகர்ந்துவைத்தார் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில். “கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும், சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன், திருவடிதாட் பாலடைந்த” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

என்பது இவ்வுலகின் வண்ணம்—லோகமென்கிற சொல்லால் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிற வழக்கமுமுண்டு; “எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லை யென்றே” என்ற திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களிலும், “ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர வியாக்கியானங்களிலுங் காணலாம். ஆகவே இங்கு உலகின் வண்ண மென்று சாஸ்த்ரமர்யாதையைச் சொன்னபடி. (சாஸ்த்ரமறிந்த) உலகத்தவர்கள் சொல்லுவர்கள் என்று பொருள் கொண்டாலுங் கொள்ளலாம்.

பேசினேன்—எம்பெருமானுடைய பெருமையை நான் பேசினேனென்பதாகப் பொருள்படுவதன்று; ‘ஆ! நாம் வெகு நன்றாகப் படித்துவிட்டோம்’ என்றால், படிக்கவில்லையென்று பொருளாவது போல இங்கும் எதிர்மறையாகக் கொள்ளத்

தக்கது. எம்பெருமான் பெருமையைப் பேசவல்ல அதிகாரி நானோ என்று இழித்துச் சொல்லுகையில் திருவுள்ளம். இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் ;—' உண்ணப்புக்கு மயிர்ப்பட்டு அழகிதாக உண்டேனென்னுமா போலே" என்பதாம். ஏசமாட்டேன்—ஏசிப் பெறக்கூடிய மோக்ஷம் வேண்டா என்றபடி.

மோக்ஷம் பெறுவ்தற்கு இரண்டு வழிகளே சாஸ்த்ரங்களிற் காண்கின்றன ; எம்பெருமானது பெருமைகளைப் பேசியாவது மோக்ஷம் பெறவேணும், சிசுபாலாதிகளைப்போலே ஏசியாவது மோக்ஷம் பெறவேணும் ; எனக்கோ பேசத் தெரியாது ; ஏசவோ இஷ்டமில்லை ; அந்தோ ! இழந்தேபோமித்தனையே. மோக்ஷம் பெறவேணுமென்கிற ஆசையோ அளவுகடந்திருக்கின்றது ! நான் செய்வதென் ? என்றதாயிற்று. 17

இளைப்பினையியக்கம்நீக்கி யிருந்துமுன்னிமையைக்கூட்டி *
அளப்பிலைம்புலனடக்கி அன்பவர்கண்ணேவைத்து *
துளக்கமில்சிந்தைசெய்து தோன்றலும்சுடர்விட்டு ஆங்கே
விளக்கினைவிதியிற்காண்பார் மெய்ம்மையேகாண்கிற்பாரே. 18

இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி	க்லேசங்களினுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து	ஆங்கு	அந்த நிலைமையிலே
இருந்து	(ஓர் ஆஸனத்தில்) அசைவின்றியிருந்து	சுடர் விட்டு தோன்றலும்	ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோன்றுமளவிலே
முன் இமையை கூட்டி	மேல் இமையைக் (கீழிமையோடே) சேர்த்து	விளக்கினை	விளக்காகிய எம்பெருமானை
அளப்பு இல் ஐம்புலன் அடக்கி	அளவிறந்த பஞ்சேந்திரியங்களைப் பட்டிமேய வொட்டாதபடி தடைசெய்து	விதியின்	சாஸ்திரவிதிப்படியே
அவர் கண்	எம்பெருமான் விஷயத்திலே	காண்பார்	காணவேணுமென்றிருக்கிற உபாஸகர்கள்
துளக்கம் இல் சிந்தை செய்து அன்பு வைத்து	இடைவீடில்லாத ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான பக்தியைப்பண்ணி	மெய்ம்மையே	உள்ளபடியே
		காண்கிற்பாரே	காணவல்லவராவரோ ? (காணகில்லார் என்றபடி.)

* * *—எம்பெருமானை ஸ்வப்ரயத்நத்தால் காண விரும்புமவர்களின்விருப்பம் ஒருநாளும் கைகூடாதென்கிறார். இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி—இளைப்பாவது க்லேசம்; க்லேசமாவது ஐவகைப்படும் ; "அவித்யா அஸ்மிதா ராகத்வேஷாபிநிவேசா: க்லேசா:" என்று பாதஞ்சலதர்சனத்தில் சொல்லப்பட்டது ; அவித்யை யாவது அஜ்ஞாநம் ; அஸ்மிதையாவது அஹங்காரம். ராகமாவது இச்சாவிசேஷம் ; த்வேஷமாவது பகை ; அபிநிவேசமாவது மரணபயம். (என்று குஸுமாஞ்ஜலியில் விவரணம் செய்யப்பட்டுள்ளது.) ஆக இப்படிப்பட்ட க்லேசங்களின் ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து. [இருந்து] காற்றாடிபோலே எப்போதும் பறந்துகொண்டேயிருக்குமியல் வினர்க்கு ஓரிடத்தே இருப்பது அருமையாகும் ; அப்படிப்பட்ட அருந்தொழிலாகிய இருப்பைச் செய்து. [முன்னிமையைக்கூட்டி] ஒரு திக்கையும் நோக்காமல் தன் மூக்கின் நுனியையே நோக்கிக் கொண்டிருக்க வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடி செய்து என்றவாறு. மேலிமையைக் கீழிமையோடு சேர்த்தலே இந்த நிலைமையாகும். [அளப்பில் ஐம்புலனடக்கி] அளவில்லாத விஷயாந்தரங்களிலே பட்டி மேயக்கூடிய பஞ்சேந்திரியங்களை உள் விஷயத்தோடே நிற்கும்படிசெய்து. [அன்பு அவர் கண்ணே வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தைசெய்து] தைலதாரைபோலே அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநரூபமான பக்தியை பகவத்விஷயகமாகப் பண்ணி என்றவாறு. [ஆங்கே சுடர்விட்டுத்

தோன்றலும் இத்யாதி.] ஆகவிப்படிப்பட்ட முறையிலே ஜாஜ்வல்யமாநமாய்க்கொண்டு தோன்றுகிற ஞானத்தாலே வேதவிளக்காகிய எம்பெருமானை சாஸ்திரங்களில் விதித்தபடியே உபாஸனைபண்ணி ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்று பெரு முயற்சி செய்பவர்கள் அவனை மெய்யாகக் காணமுடியுமோ? அப்பெருமான் தானே தனது நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தருளினால் காணலாமத்தனை யொழிய * ஊன் வாட வுண்ணாதுயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து தாம் வாட வாடத் தவஞ் செய்கையாகிற ஸ்வப்ரயத்நங்களாலே அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கை எளிதோ? என்றாராயிற்று.

பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனுமுன்னைக் காண்பான், எண்ணிலா வூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப, விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளை யீந்த" என்கிறபடியே பல்லூழியூழிகாலமாகத் தவம்புரிந்து வருந்தி நின்றவர்களெல்லாம் வெட்கப்பட்டு நிற்கும்படியாக ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் போல்வார் திறத்திலே பரம க்ருபைசெய்தருள்பவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு இணங்க இப்பாட்டுக்கு இங்ஙனே உரையிடுதல் மிகப்பொருந்தும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் இங்ஙனே விரிவாக உரையிட்டருளின பின், "அதவா, இப்படி யோகசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸித்துக் காண்பார்க்குக் காணலாமென்றுமாம்" என்கிற மற்றொரு நிர்வாஹமும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது காண்க. 18

பிண்டியார்மண்டையேந்திப் பிறர்மனைதிரிதந்துண்ணும்*
முண்டியான்சாபந்தீர்த்த வொருவனூர்*உலகமேத்தும்
கண்டியூரரங்கம்மெய்யம் கச்சிபேர்மல்லையென்று
மண்டினார்*உய்யலல்லால் மற்றையார்க்குய்யலாமே? 19

பிண்டி ஆர் மண்டை ஏந்தி	உளுத்தபொடிகள் உதிருகிற தலையோட்டைக் கையிலேந்திக்கொண்டு	கண்டியூர்	திருக்கண்டியூரென்ன
		அரங்கம்	திருவரங்கமென்ன
		மெய்யம்	திருமெய்யமென்ன
பிறர் மனை	அயலாருடைய வீடுகளிலே	கச்சி	திருக்கச்சியென்ன
திரிதந்து	திரிந்து (பிச்சையெடுத்து)	பேர்	திருப்பேர்நகரென்ன
உண்ணும்	ஜீவித்த	மல்லை	திருக்கடன்மல்லையென்ன
முண்டியான்	மொட்டையாண்டியான ருத்ரனுடைய	என்று	ஆகிய இத்திருப்பதிகளைப் பேசிக்கொண்டு
சாபம்	ப்ரஹ்மஹத்திசாபத்தை	மண்டினார்	அவகாஹிக்குமவர்கள்
தீர்த்த	போக்கின		
ஒருவன்	அத்விதீயனான எம்பெருமானுடைய	உய்யல் அல்லால்	உஜ்ஜீவிக்கலாமத்தனையொழிய
ஊர்	திருப்பதிகளாய்	மற்றையார்க்கு	அல்லாதவர்களுக்கு
உலகம் ஏத்தும்	உலகத்தவர்களால் கொண்டாடப்பட்டனவாயுமுள்ள	உய்யல் ஆமே	உஜ்ஜீவிக்கவழியுண்டோ? (இல்லை.)

*** — எம்பெருமானுகந்தருளின திவ்ய தேசங்களிலெங்கும் "பதியே பரவித் தொழுந்தொண்டர்" என்னும்படியாக அவகாஹித்திருக்குமவர்கள் உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டேயல்லது அல்லாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லையென்கிறார். ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சையெடுக்க

வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயண மூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்ற வரலாறு உணரத் தக்கது.

"உண்ணும் முண்டியான்" "உண்ணும் உண்டியான்" என்பன பாடபேதங்கள். "தாபஸவேஷத்தையுடைய ருத்ரன்" என்று வியாக்கியான வாக்கியங் காண்கையாலே 'முண்டியான்' என்றபாடம் அதற்குப் பொருந்தும். மோனையின்பத்திற்குச் சேர 'உண்டியான்' என்றபாடம் பொருந்தும். உண்டி—உணவு; பிச்சையெடுத்து உண்ணப்பட்ட உணவையுடையவன் என்றபடி.

கண்டியூர்—சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. மெய்யம்—பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. கச்சி—திருவெஃகாவில் நோக்கு; பள்ளி கொண்ட திருக்கோலமாயமைந்த திருப்பதிகளை முன்னும் பின்னும் பேசியிருக்கையாலே. பேர்—திருப்பேர் நகர்; அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி. மல்லை—தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான திருக்கடன்மல்லை.

"இளைப்பினையியக்கம் நீக்கி" என்ற கீழ்ப்பாட்டிற்படியே வினைக க்லேசப்படாதே "காம்பறத் தலைசிரைத்து உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ், சோம்பரையுகத்திபோலுஞ் சூழ்புனலரங்கத்தானே!" என்கிறபடியே திவ்ய தேசாநுபவமே போதுபோக்காக இருப்பவர்கட்கே எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் அளவற்றிருக்கு மென்றதாயிற்று. 19

வானவர்தங்கள்கோனும் மலர்மிசையயனும்*நாளும்
தேமலர்தூவியேத்தும் சேவடிச்செங்கண்மாலை*
மானவேற்கலியன்சொன்ன வண்டமிழ்மாலைநாலைந்தும்*
ஊனமதின்றிவல்லா ரொளிவிசும்பாள்வர்தாமே. 20

வானவர் தங்கள் கோனும்	தேவேந்திரனும்	மானம் வேல்	பெருமை தங்கிய வேற்படையை யுடையரான
மலர் மிசை அயனும்	பூவிற்பிறந்த பிரமனும்	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
நாளும்	நாள்தோறும்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
தே மலர் தூவி	தேன்மிக்க புஷ்பங்களைப் பணிமாறி	வண் தமிழ்	செந்தமிழினாலாகிய
ஏத்தும்	துதிக்கும்படியாகவுள்ள	மாலை நாலைந்தும்	இப்பாசுரமிருப்பதையும்
சே அடி	செவ்விய திருவடிகளை யுடையனாய்	ஊனம் அது இன்றி	குறையொன்று மில்லாமல்
செம் கண்	செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையனை	வல்லார் தாம்	கற்றுவல்லவர்கள்
மாலை	ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து,	ஒளி விசும்பு	பரமபதத்தை
		ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்.

***—தேவர்கட்கு இறைவனை இந்திரனும் திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றிய நான்முகக்கடவுளும் இடைவிடாது நன்மலர்களைப் பணிமாறித் துதிக்கப் பெற்றிருக்கின்ற செங்கண்மால் விஷயமாகக் கொற்றவேற்பரகாலன் கலியன்

சொன்ன இவ்விருபது பாசுரங்களையும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை விரும்புதலாகிற ஊனமின்றியே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கற்று வல்லவர்கள் தெளிவிசும்பான திருநாட்டை ஆளப்பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

அடிவரவு:—நிதி, காற்று, பாயிரும், கேட்க. இரும்பு, மூவர், இம்மை, வான், உள்ளம், சித்தம், தொண்டு, ஆவியை, இரும்பு, காவி, முன், மாய, பேசி, இளைப்பு, பிண்டி, வானவர், மின்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
திருக்குறுந்தாண்டகவுரை
முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருநெடுந்தாண்டகம்.

இந்தவுலகி லிருள்நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் சரமப்ரபந்தமாகும் இத்திரு நெடுந்தாண்டகம். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என் அடைவு காண்க.]

இது, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் இரண்டாவது ஆயிரத் தில் மூன்றாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது.

"வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட் கிரங்கி வேற்கணார் கலவியே கருதி, நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" என்றும், "சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன்" என்றும் தாமே அருளிச் செய்தபடி விஷயப்ரவணராய்த் திரிந்து கொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார் தம்மை எம்

பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்திரங்களைக் காட்டித் திருத்தமுடியாது, நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்' என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு "வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாது அடியேன் நான் பின்னும்உன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்னும்படி அவகாஹித்தார். இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவகாஹிக்கக் கண்ட எம்பெருமான் 'இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற்போலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறப்பித்ததாக வேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும்' என்றெண்ணி, எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்திரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங்களையும், திருமந்த்ரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்ய தேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக் கொடுக்க வாடினேன் வாடி தொடங்கி எம்பெருமானுகந்தருளின இடமே பரம ப்ராப்யமென்று அநுபவித்தார்.

இங்ஙனம் அநுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வநுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுகைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டு போகவேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி யாற்றமுளவென்னும் திருமொழியிலே "ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போல்" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல்" "பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்" "இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்று தமது அச்சத்திற்குப் பல்வற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினர்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி "பணியாயெனக் குய்யும்வகை பரஞ்சோதி" என்றும் "அந்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே" என்றுஞ்சொல்லி வேண்டினவிடத்தும், சிறுகுழந்தைகள் பசி பசியென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப்போலே, எம்பெருமான், 'இவர்க்கு முற்ற முதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்குமளவும் நாம் முகங்காட்டுவோமல்லோம்' என்று உதாஸீநனாயிருக்க, ஒரு க்ஷணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார், மிகுந்த தாஹங் கொண்டவர்கள் நீரிலே விழுந்து நீரைக் குடிப்பதும் நீரைவாரி மேலே இறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே, அவ்வெம்பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தரிக்கப் பார்த்தார் திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே. தாஹம் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடித்தண்ணீர் த்ருப்தியை உண்டு பண்ணாமல் மேலும் விஞ்சியவிடாயைப் பிறப்பிக்குமாபோலே இவர் திருக்குறுந் தாண்டகத்தில் அநுபவித்த அநுபவம் பழைய அபிநிவேசத்தைக் கிளப்பிப் பெரிய ஆர்த்தியை உண்டாக்கவே "நின்னடியிணை பணிவன் வருமிடரகலமாற்றோ வினையே" என்று ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புகுந்தார் திருவெழுகூற்றிருக்கை யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே. அப்போதும் எம்பெருமான் இவருடைய அபேக்ஷிதத்தைச்செய்து தலைக்கட்டிற்றிலன்; நம்போலியரை வாழ்விக்க இவ்வாழ்வார் முகமாக இன்னுஞ் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடவேணுமென்ற அவாவினால் வாளா இருந்திட்டான்; சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸமுத்ரராஜனைச் சரணம்புகுந்து வழிவிடுமாறு வேண்டினவிடத்தும் அக்கடலரையன் இறுமாப்பையே பாராட்டி முகங்காட்டாமல் அலக்ஷியஞ் செய்துகிடக்க, பெருமாள் சீறிச் சிவந்த கண்ணினராய் "ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி—சாபமாநய ஸௌமித்ரே—பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா:] 'இதோ இக்கடலை வற்றச் செய்துவிடப் போகிறேன்; லக்ஷ்மணா! சார்ங்க வில்லைக் கொண்டுவா;—வாநர முதலிகள் காலாலே நடந்து செல்லட்டும்; ஒரு க்ஷணத்திலே

இக்கடல் படுகிற பாடு பாருங்கள்' என்றருளிச் செய்து ஸமுத்ர ராஜனை அழிக்க முயன்றாற் போலே, இவ்வாழ்வாரும் 'நமது அபேக்ஷிதத்தை நிறைவேற்றாத எம்பெருமான் ஏதுக்கு? அவனுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளையும், அவன் உகந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடங்களையும் அழித்துவிடுவோம்' என்று அவற்றை அழிக்கப் பார்த்தார் சிறிய திருமடலிலும் பெரிய திருமடலிலும். அதுகண்ட எம்பெருமான் 'இனி இவர்க்கு நாம் முகங்காட்டாதொழியில் ஜகத்து ஈச்வரனற்றதாய்விடும்.' என்று நிச்சயித்து ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு முகங் காட்டினாற்போலே இவர்க்கு முகங்காட்டித் தானும் இவரும் ஜகத்தும் உண்டாம்படி பண்ணியருள, அதனாலுண்டான ஸந்தோஷாதிசயத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டுகிறார் இத் திருநெடுந் தாண்டகத்தில்.

இப்பிரபந்தம் முப்பது பாசுரங்கள் கொண்டது. இது, விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே, முதற்பத்து இரண்டாம்பத்து மூன்றாம்பத்து என மூன்றுபகுதியாக வ்யவஹரிக்கப்படும். முதற்பத்து, தாமான தன்மையிலே அருளிச்செய்தது; இரண்டாம்பத்து திருத்தாயார் வார்த்தையாக அருளிச்செய்தது; மூன்றாம் பத்து, தோழியோடே வ்ருத்த கீர்த்தநம் பண்ணுகிற தலைமகள் வார்த்தையாக அருளிச்செய்தது. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் இத் திருநெடுந்தாண்டகத்திலே மிகவுங் கருத்து ஊன்றி இதன் ஆழ்பொருளில் ஈடுபட்டு 'திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் வல்லவர்' என்று ஒரு பெயர் பெற்றவராய் இப்பிரபந்தத்தின் அர்த்தத்தைத் தமது திருவோலக்கத்திலே பலகாலும் பரக்க உபந்யஸிப்பராம். அதிலும் "மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக் குழல்பின்தாழ" என்ற இருபத்தோராம்பாசுரத்திற்கு அதி விஸ்தரமாக உபந்யாஸம் அருளிச்செய்வர். அதுகேட்டு எம்பெருமானுடைய பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவரான திருவரங்கப் பெருமாளரையர் மிக வியந்து 'முன்பு ஓர் ஆசாரியரிடத்திலும் இப்படி பொருள்கேட்கப் பெற்றதில்லை இப்பொழுது இவரிடத்திலே இது கேட்கப் பெற்றோம்' என்று கொண்டாடிப் பட்டரை மிகவும் நன்கு மதிக்கலானார் என்று பிரஸித்தம். ஸம்ப்ரதாயத்திலே நஞ்சீயர் என 'வழங்கப்பட்டு வருகின்ற ஆசாரியர் பூர்வாவஸ்தையிலே மேல் நாட்டில் வேதாந்தியாக [ப் புறமதஸ்தராய்] வாழ்ந்த காலத்திலே, ஸ்தல யாத்திரை செய்யுமியல்பினரான ஒரு பிராமணர் மூலமாக 'பட்டர் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் வல்லவர்' என்று கேட்டு, அவர் அந்த நூற்பெயரைக் கேட்டுமறியாதவராதலால் 'அப்படியும் ஒரு சாஸ்த்ரமுண்டோ? அதனையும் வல்ல அவர் எப்படிப்பட்ட வித்வானோ!' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, பட்டருடைய வேதாந்தோபந்யாஸங்களுக்குத் தோற்றதுந் தவிர, திருநெடுந்தாண்டகத்தின் அரும் பொருளுபந்யாஸத் திறமையில் மிக ஈடுபட்டா ரென்பதும் ஸுப்ரஸித்தம்.

தாண்டகம் என்பது ஓர்வகைப் பிரபந்தம். இது அறுசீராலாவது எண்சீராலாவது இஷ்டதேவதையைப் புகழ்ந்துபாடுவது. அறுசீர்கொண்டது குறுந்தாண்டகம்; எண்சீர்கொண்டது நெடுந்தாண்டகம். நெடுந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் (மெய்யெழுத்துட்பட) இருபத்தாறெழுத்துக்கள் குறைவின்றி யிருக்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமு முண்டு. ... ... *

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருநெடுந்தாண்டகம்.

---*---

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

மின்னுருவாய்முன்னுருவில்வேதநான்காய் விளக்கொளியாய்முளைத்தெழுந்ததிங்கள்தானாய்,
பின்னுருவாய்முன்னுருவிற்பிணிமூப்பில்லாப் பிறப்பிலியாயிறப்பதற்கே யெண்ணாது *எண்ணும்
பொன்னுருவாய் மணியுருவிற் பூதமைந்தாய்ப் புனலுருவாயனலுருவில்திகழுஞ்சோதி*
தன்னுருவாயென்னுருவில்நின்றவெந்தை தளிர்புரையும்திருவடியென்தலைமேலவே. **1**

பதம்	பொருள்
முன் உருவில்	முன்னேயுள்ள [கண்ணாற் காணத்தக்க] பிராகிருத பதார்த்தங்களில்
மின் உரு ஆய்	மின்னின் தன்மையைக் காட்டிக் கொடுத்தவனாய்
வேதம் நான்கு ஆய்	நால் வேதங்களையும் உபகரித்தவனாய்
விளக்கு ஒளி ஆய்	இருளை அகற்றும் விளக்கொளிபோலே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்கித் தன்ஸ்வரூபத்தைப்ரகாசிப்பித்தவனாய்
முளைத்து எழுந்த திங்கள் தான் ஆய்	(மலையில்) தோன்றி (ஆகாசத்திலே) கிளம்பின சந்திரனைப்போலே ஆஹ்லாதகரமான ஞானத்தை எனக்குக் கொடுத்தவனாய்
பின் உரு ஆய்	இருபத்திநான்கு தத்துவங்களுக்குப் பிற்பட்ட தத்துவமாகி
முன் உருவின் பிணி மூப்பு இல்லா பிறப்பு இலி ஆய்	முன்னே தோன்றுகிற பிராகிருத வஸ்துக்களுக்குப் போலே வியாதியும் கிழத்தனமுமின்றியே பிறப்புமில்லாதவனான ஜீவாத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனாய்
இறப்பதற்கே எண்ணாது	கைவல்ய மோக்ஷத்தை ஆச்ரிதர்கட்குக் கொடுக்க நினையாதவனாய்
எண்ணும் பொன் உரு ஆய்	எண்ணத்தக்க பொன் போன்ற ஸ்வரூபத்தையுடையனாய்
மணி உருவின் பூதம் ஐந்து ஆய்	திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திலே பஞ்சோபநிஷந்மயனாய்
புனல் உரு ஆய்	தண்ணீர்போலே ஸர்வஸுலபனாய்
அனல் உருவின் திகழும்	அக்னிபோலே ஒருவர்க்குங் கிட்டவொண்ணாத வடிவையுடையனாய்
சோதி தன் உரு ஆய்	ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்வரூபனாய்
என் உருவில் நின்ற	என் சரீரத்திலே நின்றவனாய்
எந்தை	எனக்குத் தந்தையான ஸர்வேச்வரனுடைய
தளிர் புரையும் திரு அடி	தளிர்போன்ற திருவடிகள்
என் தலை மேல	எனது தலையிலே இரா நின்றன;
ஏ	ஆச்சரியம்!

* * —தேஹாத்மாபிமானத்தைப் போக்கினது முதலாகத் திருவடிகளோடு ஸம்பந்தத்தை யளித்ததளவாகவுள்ள உபகார பரம்பரைகளைப்பேசி மகிழ்கிறார் இப்பாட்டில். முன்னுருவில் மின்னுருவாய்—கண் முன்னே ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகின்ற பொருள்களெல்லாம் முன்னுரு எனப்படுகின்றன. 'அப்பொருள்கள் மின்னின் தன்மைபோன்ற தன்மையுடையன' என்னும் உணர்வைப் பிறப்பித்தவன் என்கிறார். "மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்கிறபடியே

ப்ராக்ருதப் பொருள்களெல்லாம் நிலை நிற்கமாட்டாதவை யென்று அறிவித்தா னென்றவாறு.

ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹ ஸம்பந்தம் இரண்டுவகையான காரணங்களினுலுண்டாகின்றது; புண்யபாப ரூபகருமங்கள் காரணமாகவும் எம்பெருமானது அருள் அடியாகவும். கருமமடியாக ப்ரக்ருதிபந்தமுண்டாமளவில், ஜீவாத்ம பரமாத் மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வொண்ணுமற் செய்கையும் தன்பக்கலில் அஸ்தைர்யத்தையும் அபோக்யதையையும் மறைத்து ஸ்தைர்ய புத்தியையும் போக்யதாபுத்தியையும் ப்ரக்ருதியானது பிறப்பிக்கும்; இனி எம் பெருமானருளடியாக ஸம்ஸாரபந்தமுண்டாமளவில், ஸ்வவிஷயத்திலும் ஸ்வகீய விஷயத்திலும் கிடக்கிற அஸ்தைர்யத்தையும் அபோக்யதையையும் பிரகாசிப் பிக்கக் கடவதுமாய் ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக் கடவதுமாயிருக் கும். ஆழ்வார் இவ்விபூதியிலே பிறந்தது கருமமடியாகவல்லாமல் எம்பெருமா னருளடியாகவாதலால் ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் அஸ்தைர்யம் பிரகாசித்து த்யாஜ்யதாபுத்தி யுண்டாயிற்றென்க.

வேதம் நான்காய்—தேஹமே ஆத்மாவென்றும், இந்த்ரியமே ஆத்மாவென்றும், மநஸ்ஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும், புத்தியே ஆத்மா வென்றும் கொள்வாருடைய கொள்கைகளைத் தள்ளி 'அஹம்' [நான்] என்று வியவஹரிப்பதற்கு இலக்கான வஸ்துவே ஆத்மாவென்றும் அவன் நித்யனென் றும் தெரிந்து கொள்வதற்கு சாஸ்த்ரம் அபேக்ஷிதமாகையாலே, சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதங்களை அருளினபடி சொல்லுகிறது. இங்கு 'வேத நான்காய்' என்றது, நால்வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் என்ற கருத்தினலன்று; நான்கு வேதங்களையும் உபகரித்தருளினவன் என்ற கருத்தினலென்க.

ஆக, "மின்னுருவாய் முன்னுருவில் வேத நான்காய்" என்றவளவுக்குத் தேறின கருத்தாவது—ஆத்மாவிற் காட்டிலும் வேறுபட்ட அசேதனப் பொருள் களில் க்ஷணிகத்வ புத்தியைப் பிறப்பித்தவனும், அங்ஙனல்லாத ஆத்ம வஸ்துவின் உண்மை நிலையைத் தெரிந்துகொள்வதற் குறுப்பாக சாஸ்த்ரங்களைத் தந்தருளின வனும் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

விளக்கொளியாய்—சாஸ்திரங்களைக் கொடுத்தருளின மாத்திரத்தால் என் னகும்; அவற்றால் மருள் நீங்கித் தெருள் பிறந்தாலன்றோ பயனுண்டாவது; அங்ஙனம் அஜ்ஞானத்தையகற்றி நல்ல ஞானத்தை யுண்டாக்கி ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்தருளினவன் என்கிறது விளக்கொளியாய் என்று. விளக்கொளி யின் ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாகையாலே சாஸ்த்ர ஞானத்தை விளக்கொளி யென்கிறது. விளக்கானது இருளைப்போக்கிப் பொருள்களை விளங்கச் செய்யுமாபோலே அகவிருளைப்போக்கி ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கக் கடவதா யிருக்குமன்றே சாஸ்த்ர ஜ்ஞானம். இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தைப் யுண்டாக்கியருளினவன் எம்பெருமான் என்க. எம்பெருமானருள் இல்லாவிடில் உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகமாட்டாதென்று உணர்க.

முளைத்தெழுந்த திங்கள்தானய்—மலை நுனியில் தோன்றி ஆகாசத்திலே கிளம் பின சந்திரனைப்போலே ஸந்தோஷகரமான ஞானத்தைக் கொடுத்தருளினவன் என்றபடி. கீழ் 'விளக்கொளியாய்' என்றவிடத்திலும் இவ் வர்த்தந்தானே சொல் லிற்று; மீண்டும் இங்குச் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; கேண்மின்; எம்பெரு மானைப்பற்றின ஜ்ஞானங்கள் பலவகைப்படும்; எம்பெருமானைக் காதில் கேட்டுணர் வது நெஞ்சில் ஊன்ற மநநஞ்செய்துணர்வது, உபாஸநம் செய்துணர்வது, கண் ணாரக் கண்டுணர்வது என்றிப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானங்களுள் ச்ராவண ஜ்ஞானம்

[காதால் கேட்டுணர்தல்] பெற்றமை மாத்திரம் 'விளக்கொளியாய்' என்றதனால் சொல்லிற்று; நிதித்யாஸந—தர்சந ஜ்ஞானங்களைப் பிறப்பித்தமை இங்குச் சொல்லப்படுகிறது என வாசி காண்க. விளக்கினாலுண்டாகிற வெளிச்சத்திற் காட்டிலும் முளைத்தெழுந்த திங்களினாலுண்டாகும் வெளிச்சம் அதிக ஆநந்தரூபமாக இருப்பது போல, ச்ராவண ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் மநந நிதித்யாஸந தர்சநங்களாலுண்டாகும் ஞானம் மிக்க ஆஹ்லாத ரூபமாக இருக்குமாதலால், விளக்கொளியா யென்றதனால் ச்ராவண ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லிற்றென்றும் முளைத்தெழுந்த திங்கள்தானென்றதனால் மற்ற ஞானங்களைச் சொல்லிற்றென்றும் பகுத்துரைத்தல் மிகப் பொருந்தும். இது தன்னிலும் முளைத்து என்றதனால் மநந தசையும் எழுந்த என்றதனால் நிதித்யாஸந தசையும், திங்கள்தானாய் என்றதனால் ஸாக்ஷாத்கார தசையும் சொல்லப்பட்டன வென்றுணர்க.

பின்னுருவாய் முன்னுருவிற்பிணி மூப்பில்லாப் பிறப்பிலியாய்—இவ்வளவும் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாய் (ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே) இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவுக்கு நியாமகன் எம்பெருமான் என்றதாகிறது. "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களே" என்கிறபடியே இருபத்துநான்காகிய தத்துவங்களுக்குப் பிற்பட்டவனாய், என்று இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாகச் சொல்லப்பட்டவனான ஜீவாத்மாவைப் பின்னுருவாய் என்றதனாற் சொல்லுகிறது; முன்னுருவிற்பிணி மூப்பில்லாப் பிறப்பிலி யென்பதும் அந்த ஜீவாத்மாவையே; ப்ரத்யக்ஷத்திற் காணப்படுகின்ற ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களை முன்னுரு வென்கிறது. அந்தப் பொருள்களுக்கு ஸம்பாவிதமான பிணியும் மூப்பும் பிறப்பும் ஜீவாத்மாவை ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவாகையால் "முன்னுருவிற் பிணிமூப்பில்லாப் பிறப்பிலி" யென்று ஜீவாத்மாவைச் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, பின்னுருவாயும், முன்னுருவிற் பிணிமூப்பில்லாப் பிறப்பிலியாயுமிராநின்ற ஜீவாத்மாவைச் சொல்லி, ஆய் என்ற ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவை நிர்வஹிப்பவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

இறப்பதற்கே யெண்ணாது—இறப்பாவது மரணம்; ஆத்மஸ்வரூபாநுபந்தியான மரணம் இங்கு விவக்ஷிதம்; அதாவது கைவல்யமோக்ஷம். தேஹாநுபந்தியான மரணம் ஆத்மாவுக்கு இல்லையாயினும் ஸ்வரூபாநுபந்தியான மரணம் உண்டாதலால், அப்படிப்பட்ட மரணமாகிய கைவல்ய மோக்ஷத்தை அந்தரங்கமான அடியார்க்குக் கொடுக்க நெஞ்சிலும் நினையாதவனெம்பெருமான் என்றவாறு. ஸ்வத: ஸுகியான ஆத்மாவினுடைய அநுபவ ஸ்வரூபமாய்த் தனியே ஒரு புருஷார்த்தமாய் மீட்சியில்லாததான கைவல்யத்தை இறப்பு என்னலாமோவென்னில்; சரீரமானது ஆத்மாவின் வியோகத்தை யடைந்தால் அது மரணமாக ப்ரத்யக்ஷத்தில் வியவஹரிக்கப்படுகிறது; இதுவும் அப்படியே ஸாக்ஷாத் ஆத்மாவாகிய பரமாத்மாவின் வியோகத்தாலே மரணமாகக் குறையில்லை. ப்ரத்யக்ஷத்தில் மரணமடைந்த சரீரம் நஷ்டமாகிறாப்போலே ஆத்மாநசிப்பதில்லையே; அப்படி யிருக்க மரணமென்னலாமோ வென்னில், ஸ்வரூபாநுரூபமான போகமில்லாமையாலே ஆத்மாவை நஷ்டனாகவே கொண்டு மரணமென்னலாம். "ம்ருதோ தரித்ர: புருஷ:" [ஏழையான மனிதன் செத்தவனே] என்கிறாப் போலே இதனைக் கொள்க. "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்று சொல்லத் தக்கவர்களின் ஹ்ருதயத்தாலே இது மரணமேயாகும். இதனைத் திருவாய்மொழியில் இறுகலிறப்பு என்றது முணர்க. ஆக இறப்பதற்கேயெண்ணாது என்றதனால் சொல்லிற்றாவது—கைவல்ய மோக்ஷத்தைப் புருஷார்த்தமாக அபேக்ஷிப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கவல்லவனான எம்பெருமான் இப்போது என்னை இப்படுகுழியிலே வீழ்த்த நினையானென்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட உபகாரத்திற்குமேலே தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகையாகிற மஹோபகாரமுஞ் செய்தருளினு னென்கிறார் என்னும் பொன்னுருவாய் என்று. போக்யதையின் மிகுதியாலே ஒருநொடிப் பொழுதும் விடமுடியாமல் எப்போதும் சிந்திக்கவுரியதும் பொன்போல் விரும்பத்தக்கதுமான திவ்ய ஸ்வரூபத்தை யுடையவன் என்றபடி.

மணியுருவிற் பூதமைந்தாய்—இங்குப் 'பூதமைந்து' என்கிறது பஞ்சோப நிஷத்துக்களை; "பரமேஷ்டீ புமாந் விச்வோ நிவ்ருத்தஸ் ஸர்வ ஏவ ஹி" என்கிறபடியே பஞ்சோப நிஷத்தை வடிவாயுடைத்தாயிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம். அஸ்மதாதிகளின் தேஹங்களுக்குப் பஞ்சபூதங்கள் உபாதாநமாயிருக்குமாபோலே எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்குப் பஞ்சோபநிஷத்துக்கள் உபாதாநமாயிருக்குமென்று பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் கூறும். இனி, 'மணியுருவிற்பூதமைந்தாய்' என்பதற்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; தனக்கு அஸாதாரணமான மணியுருவிலும் எழுந்தருளி யிருப்பவனாய், ப்ராக்ருதமான பஞ்சபூதங்களிலும் எழுந்தருளியுள்ளவன் என்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது புனலுருவாய் என்று. வஸிஷ்டனென்றும் சண்டாளனென்றும் வாசியில்லாமல் ஒரு துறையிலே படிந்தாடுதற்குரிய தண்ணீர்போலே அனைவர்க்கும் ஒரு தன்மைப்பட எளியனாயிருக்குமவ னென்றவாறு. இப்படி அனைவர்க்கும் எளியனானால் எந்த சத்ருவினால் எந்த வேளையில் என்னகேடு விளைகிறதோவென்று அஞ்சியிருக்க வேண்டாதபடி பிரதிகூலர்க்கு நெருப்புப்போலே கிட்டவொண்ணாதிருக்குமவ னென்கிறார் அனலுருவில் திகழும் என்று. அநுகூலர்க்குப் புனலுருவினன்; பிரதிகூலர்க்கு அனலுருவினன் என்க. சோதி தன்னுருவாய்—நாட்டில் சோதிப்பொருள்களென்று விளங்குகின்ற அக்நி சந்திரன் ஸூரியன் முதலியவர்கட்கும் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஜ்யோதிஸ் உண்டாம்படி பரஞ்சோதியாயிருப்பவ னென்கை. என்னுருவில் நின்ற—மிகவும் ஹேயமான என்னுடைய சரீரத்திலே வந்து நின்றானென்கிறார். கீழே இவ்வாழ்வார் மடலெடுக்கையாலே எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸத்தைக்கு ஹாநிவிளைந்திடு மென்றஞ்சி ஓடிவந்து இவருடைய சரீரத்திலே பொருந்தித் தரிப்புப் பெற்றான்போலும். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய தளிர்போன்ற திருவடிகள் என் தலைக்கு அலங்காரமாய்க் கிடக்கிறபடி பாரீர் என்றாராயிற்று. 1

பாருருவிநீரெரிகால்விசும்புமாகிப்பல்வேறுசமயமுமாய்ப்பரந்துநின்ற*
ஏருருவில்மூவருமேயென்னநின்ற இமையவர்தம்திருவுருவேறெண்ணும்போது*
ஓருருவம்பொன்னுருவமொன்றுசெந்தீ ஒன்றுமாகடலுருவமொத்துநின்ற*
மூவுருவும்கண்டபோதொன்றாம்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே. 2

ஏர் உருவில்	அழகிய ஜகத்தில்	பொன் உருவம்	பொன்னின் வடிவாகவுள்ளது;
மூவருமே என நின்ற	'மூன்று தெய்வங்களே முக்கியம்' என்று சொல்லலாம்படி யமைந்த	ஒன்று	(பரமசிவனாகிற) ஒரு மூர்த்தியானது
இமையவர் தம் திரு உரு	தேவதைகளினுடைய ரூபங்களை	செம் தீ	சிவந்த நெருப்பின் வடிவாகவுள்ளது;
வேறு எண்ணும்போது	தனித்தனியாகப் பிரித்து ஆராயுமிடத்தில்	ஒன்று	(ஸ்ரீமந் நாராயணனாகிற) ஒரு மூர்த்தியானது
ஓர் உருவம்	(நான்முகக்கடவுளாகிற) ஒரு மூர்த்தியானது	மா கடல் உருவம்	கருங்கடல்போன்ற வடிவமாகவுள்ளது;

ஒத்து நின்ற	சேர்ந்திருக்கின்ற
மூ உருவும்	(மேற்சொன்ன) மூன்று மூர்த்திகளையும்
கண்டபோது	(பிரமாணங்கொண்டு) பரிசீலனை செய்யுமிடத்து,
பார் உருவி	கடினமான பூமியென்ன
நீர்	ஜலமென்ன
எரி	அக்னியென்ன
கால்	வாயுவென்ன
விசும்பும் ஆகி	ஆகாசமென்ன ஆகிய பஞ்ச பூதங்களையும் படைத்தும்
பல்வேறு சமயமும் ஆய்	பலவாய் வேறுபட்ட சமயங்களையுடைத்தா யிருக்கும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தும்
பரந்து நின்ற	இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்திலே அந்தர்யாமியாய் வியாபித்து நிற்குமதாய்
ஆம் சோதி	பரஞ்சோதியென்று போற்றப்படுமதாய்
ஒன்று	அத்விதீயமா யிருக்கின்ற
முகில் உருவம்	காளமேக வுருவமானது
எம் அடிகள் உருவம்	எம்பெருமானுடைய வடிவமாம்.

* * *—அரி அயன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளிடத்தும் ஸாம்யபுத்தி நடப்பதாகிற ஒரு அநர்த்தமுண்டே, அந்த அநர்த்தத்தையும் எம்பெருமான் தமக்குப் போக்கியருளினபடியைப் பேசுகிறார் இப்பாட்டில். இருவர் சேஷபூதராய் ஒருவன் சேஷியாய், இருவர் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறவர்களாய் ஒருவன் ஸ்ருஷ்டி செய்பவனாய், இருவர் சரீரபூதராய் ஒருவன் சரீரியாய் இருக்கிறபடியை எனக்குக் காட்டித்தந்தருளினா னென்கிறார்.

இந்திரன் சந்திரன் வருணன் குபேரன் என்று பலபல தெய்வங்கள் இருந்தாலும் விஷ்ணு, பிரமன், சிவன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகளே முக்கியமாக வழங்கப்பெறும்; அம்மூன்று மூர்த்திகளின் உருவங்களை ஆராயுமிடத்தில், ஒருவனுடைய [நான்முகனுடைய] வடிவம் பொன்னின்வடிவாகவுள்ளது; மற்றொருவனுடைய [பரமசிவனுடைய] வடிவம் சிவந்த நெருப்பின் வடிவாகவுள்ளது! இன்னுமொருவனுடைய [ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய] வடிவம் கருங்கடல்போன்றுளது. மேற்சொன்ன மும்மூர்த்திகளையும் பிரமாணங்கொண்டு பரிசீலனை செய்யுமிடத்து, பஞ்சபூதங்களை யுண்டாக்கியும் பலவகைப்பட்ட சமயங்களையுடைய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தும், இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்திலே அந்தர்யாமியாய் வியாபித்தும் நிற்கிற பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுடைய வுருவம் காளமேகவுருவமா யிருக்கும் என்று சொல்லுகிறவிதனால் முகிலுருவமுடையவனே எம்பெருமான் என்றாராயிற்று.

"ஏருருவில் மூவருமே யென்ன நின்ற இமையவர்தம் திருவுருவேறெண்ணும் போது ஓருருவம் பொன்னுருவம், ஒன்று செந்தீ, ஒன்று மாகடலுருவம்; ஒத்து நின்ற மூவுருவுங்கண்டபோது பாருருவி நீரெரிகால் விசும்புமாகிப் பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்துநின்ற ஒன்றாஞ்சோதி முகிலுருவம் எம்மடிகளுருவந்தானே" என்று அந்வயிப்பது.

பாருருவி—உர்வீ என்னும் வடசொல் உருவியெனத் திரிந்தது; பூமியென்று பொருள். பார் என்றது பூமிக்கு விசேஷணமாய் நிற்கிறது இங்கு. பருமை பொருந்திய பூமியென்றபடி. அண்ட காரணமான பஞ்சபூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனென்கிறது முதல்வாக்கியம். இங்கு இதைச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக வென்னில்; அண்டகாரணமான பூதங்களைப்படைத்தவனான எம்பெருமானுக்கு அண்டத்தினுட் பிறந்தவர்களான பிரமன் முதலானோரோடு ஸாம்யம் சங்கிக்கவும் இடமில்லை யென்று தோற்றுவிப்பதற்காக.

ஸ்ருஷ்டி இருவகைப்படும்; ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யென்றும். இவற்றுள், நாமரூபவிபாகமில்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெனப்படும்: அஃது உள்ள ஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி யெனப்படும். "பாருருவி நீரெரிகால் விசும்புமாகி" என்றது ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபடி; "பல்வேறு

சமயமுமாய்" என்று வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. தேவமநுஷ்யாதி பேதத்தாலே பலவகைப்பட்ட பாகுபாடுகளையுடைய ஜகத்தையுண்டாக்கினவனை என்றபடி. சமயம் என்றது வடசொல் திரிபு; ஏற்பாடு என்று பொருள். உலகத்துப் பொருள்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு ஏற்பாடு உண்டு; தேவதைகள் ஆராதிக்கவுரியராயும் அமுதமுண்பவராயு மிருத்தல் அவர்களுக்கான ஏற்பாடு; மனிதர் ஆராதனை செய்பவர்களாயும் அன்னமுண்பவர்களாயு மிருத்தல் அவர்களுக்கான ஏற்பாடு; திர்யக்குக்களும் ஸ்தாவரங்களும் ஆராதனைக்குக் கருவியாயிருத்தல் அவற்றுக்கான ஏற்பாடு; இங்ஙனே கண்டுகொள்க

பரந்து நின்ற—பரக்கையாவது—ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களிலும் அநுப்ரவேசத்தாலே ஆத்மாவாய் வியாபித்து நிற்கையாம். ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநவிசிஷ்டனுகிறபடியைச் சொன்னவாறு. இதற்கு ஈற்றடியிலே அந்வயம்.

[ஏருருவில்] ஜகத்திலே என்றபடி. ஜகத்துமுழுவதும் எம்பெருமானுடைய உரு [சரீரம்] ஆகையாலே அந்தச் சொல்லையிட்டுச் சொல்லிற்று. * இருள்தருமா ஞாலம் என்று வெறுக்கத்தக்க இதனை ஏருரு என்பானென்? என்னில்; இந்த ஜகத்தானது முமுக்ஷுக்களுக்கு ஒருபடியாலே ஹேயமாயும் ஒருபடியாலே உத்தேச்யமாயுமிருக்கும்; ஸம்ஸாரஸ்தானம் என்று வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய விபூதியென்கிற காரணத்தாலே உத்தேச்யமாயிருக்கும் இங்கு உத்தேச்யத்வம் தோன்ற ஏருரு என்றதாகக் கொள்க.

மூவருமேயென்னநின்ற இமையவர்—ஸ்ருஷ்டி, ரக்ஷணம், ஸம்ஹாரம் என்பன மூன்று தொழில்கள். இவை மூன்றையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே நிர்வஹித்தாலும் அவன்றான் பிரமனை அநுப்ரவேசித்து ஸ்ருஷ்டியையும், ருத்ரனை அநுப்ரவேசித்து ஸம்ஹாரத்தையும், தானான தன்மையிலே ரக்ஷணத்தையும் நடத்திப் போருகையாலே மூன்றுக்கும் ஒருவனே கடவன் என்று தெளியகில்லாத ஸாமாந்ய ஞானிகள் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கு ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வதந்த்ர நிர்வாஹகமாகக்கொண்டு மூன்று மூர்த்திகள் ஆச்ரயணீயர்கள் என்று சொல்லுவர்கள்; அதை அநுவதிப்பதாம் 'மூவருமேயென்னநின்ற விமையவர்' என்று. "ஸ ஆத்மா; அங்காநி அந்யா தேவதா:" என்ற சுருதியின்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியேயென்று தெளியக்கண்டவ ராகையாலே அவர்களையும் திருவுரு என்ற கௌரவச் சொல்லாலே சொல்லுகிறார் என்ப.

வேறெண்ணும்போது—"நன்றெழில் நாரணன் நான்முகனரனென்னு மிவரை, ஒன்ற நும்மனத்து வைத்து உள்ளிநும்மிருபசை யறுத்து. நன்றென நலஞ்செய்வது அவனிடை நம்முடை நாளே" என்ற திருவாய்மொழிப்படியே ஏக தத்துவமாக மனத்து வைக்கிற பட்சத்தில் முகிலுருவமொன்றே தோன்றும்; அங்ஙனன்றியே பிரித்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிற பட்சத்தில் ப்ரமஹேதுவான அஸாதாரண வடிவங்களைச் சொல்லுகிறது ஒருருவம் பொன்னுருவமென்று தொடங்கி. பிரமனது உருவம் பொன்னுருவாயிருக்கும். பொன்னனது எல்லா ஆபரணங்களும் பண்ணுகைக்கு உரித்தாயிருப்பதுபோல, பதினன்கு லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு உரியவுருவமென்று தோற்றியிருக்குமென்க. [ஒன்று செந்தீ] ருத்ரனது உருவம் செந்தீயுருவாயிருக்கும்; அக்நிக்கு ஸ்வபாவம் அனைத்தையும் கொளுத்துகையாகையாலே, ருத்ரனுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால் ஜகத்தையெல்லாம் உபஸம்ஹரிப்பதற்கு உரித்தாயிருக்குமென்று தோற்றவிருக்கும். [ஒன்றுமாகடலுருவம்] கண்டார்க்கு விடாயைத் தீர்க்குமதாயிருக்கையும், துஷ்ட ஜந்துக்களோடு நல்ல ஜந்துக்களோடு ரத்னம் முதலியவற்றோடு வாசியற ஸகல பதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே யிட்டு வைத்து ரக்ஷிக்கையும் கடலின் ஸ்வபாவமாகக் காணநின்றது; அப்படியே எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால், ஆச்ரிதர்

களுக்கு தாபத்ரயஹரமாயும், ஆச்ரயித்தாரைத் தன் னபிமானத்திலே யிட்டு வைத்து ரக்ஷிக்குமதாயுமிருக்கை தோற்றவிருக்கும்.

ஒந்துநின்ற மூவுருவுங்கண்டபோது—மூவுருவும் ஒத்திருக்கையாவதென்? என்னில் அவரவர்களுடைய தொழிலுக்கு அவரவருடைய உருவம் பொருத்தமா யிருக்கும் படியைச் சொன்னவாறு. ஸ்ருஷ்டிக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும் பொன்னுருவம்; ஸம்ஹாரத்துக்குச் சேர்ந்திருக்கும் செந்தீ யுருவம்; ரக்ஷணத்திற்குத் தகுந்திருக்கும் மாகடலுருவம் என்று காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட மூவுருவையும் பிரமாணகதி கொண்டு ஆராயுமிடத்தில், பாருருவி நீரெரிகால் விசும்புமாகிப் பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்துநின்ற ஒன்றே ஆம் சோதியாகும்.

எம்மடிகளுருவம் முகிலுருவம்—கீழ், 'மாகடலுருவம்' என்றதையே இங்கு முகிலுருவமென்று அநுபாஷிக்கிறார். முகிலுருவ முடையவரே எம்மடிகள் என்றாரென்க. 2

திருவடிவிற்கருநெடுமால்சேயனென்றும் திரேதைக்கண் வளையுருவாய்த்திகழ்ந்தானென்றும்*
பெருவடிவிற்கடலமுதம்கொண்டகாலம் பெருமானைக்கருநீலவண்ணன்றன்னை*
ஒருவடிவத் தோருருவென் றுணரலாகா ஊழிதோறூழிநின்றேத்தலல்லால்*
கருவடிவிற்செங்கண்ணவண்ணன்றன்னைக் கட்டுரையேயாரொருவர்காண்கிற்பாரே. 3

திரு வடிவில்	விலக்ஷணமான வடிவுகளில்,	ஊழி தோறு ஊழி நின்று ஏத்தல் அல்லால்	எப்போதும் நின்று துதிப்பதல்லாமல்
கரு நெடு மால்	காளமேகச்யாமமான வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரன்		
பெரு வடிவின் கடல்	பெரிய கூர்மரூபத்தோடே கடலினின்றும்	ஒரு வடிவம் என்று ஓர் உரு என்று உணரல் ஆகா	வடிவும் நிறமும் இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் அறியப்போகாமலிருக்கிற
அமுதம் கொண்ட காலம்	(தேவர்களுக்கு) அமுதமெடுத்துக்கொடுத்த காலமாகிய கிருதயுகத்திலே		
வளை உரு ஆய் திகழ்ந்தான் என்றும்	சங்குபோலே வெளுத்த நிறத்தையுடையவனாக விளங்கினானென்றும்	கரு வடிவின் செம் வண்ணம் கண்ணன் தன்னை பெருமானை	கறுத்த திருமேனியையும் செந்நிறமான திருக்கண்களையுமுடையனான எம்பெருமானை
திரேதைக் கண்	சிவந்தநிறத்தையுடையவனாக விளங்கினானென்றும்		
	(கலியுகத்தில்)	யார் ஒருவர்	ஆரேனுமொருவர்
கரு நீலம் வண்ணன் என்றும்	(இயற்கையான) நீலநிறத்தையுடையனாய் விளங்குகிறானென்றும்	காண்கிற்பாரே	(ஸ்வப்ரயத்நத்தால்) காணக்கூடியவரோ?
		கட்டுரை	(நெஞ்சே!) சொல்லு.

* * *—த்ரிமூர்த்தி ஸாம்ய ப்ரமத்தை எம்பெருமான் தமக்குப் போக்கித் தந்தருளினபடியை அருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். எம்பெருமான் தனது நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் தமக்குக் காட்டித் தந்தருளின திருமேனியின் வைலக்ஷண்யத்தை அநுபவித்துப் பேசுகிறார் இப்பாட்டில்.

எம்பெருமான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தைக் கொள்வன்; கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களாய் சுத்தமான நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்காகக் கிருதயுகத்தில் பால்போல் வெளுத்த நிறத்தைக்கொள்வன்; த்ரேதாயுகத்திலே சிவந்த நிறத்தைக்கொள்வன்; த்வாபர யுகத்தில் பசுமைநிறத்தைக் கொள்வன்; கலியுகத்தில் இயற்கையான நீல நிறத்தைக் கொள்வன்—என்பது நூற்கொள்கை. ஸ்ரீபாகவதத்தில் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் இருபதாவது ச்லோகம் முதலாக இவ்விஷயம் விரியக் காணத்தக்கது. இப்பாட்டில் த்வாபர யுகத்திற் கொள்ளும்

பசுமை நிறம் சொல்லப்படா தொழியினும் அதுவும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. பொருட் சேர்த்திக்குத்தகுதியாக " பெருவடிவிற் கடலமுதங்கொண்ட காலம் வளையுருவாய்த் திகழ்ந்தான் " என்பது முந்துற அந்வயித்துக்கொள்ள வுரியது.

" திரேதைக்கண் " என்று யுகத்தின் பெயரை வாய்விட்டுச் சொன்னது போலக் கிருதயுகத்தின் பெயரையும் வாய்விட்டுச் சொல்லலாமாயிருக்க அப்படி சொல்லாதே 'பெருவடிவிற் கடலமுதங்கொண்ட காலம்' என்று சொல்லுவானென்னென்னில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கட்காக எம்பெருமான் தன் திருமேனி நோவக் காரியஞ்செய்து உபகரித்த பெருங்குணத்தை வாய்விட்டுச்சொல்லி யநுபவிக்க விரும்பினவராகையாலே அந்த பகவச்சேஷ்டிதத்தை யிட்டு யுகத்தை மூதலிக்கிறாரென்ப. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியமுங் காண்மின் ;—" பெரிய திருநாளிலே ஆதரமுடையார் ' பங்குனி மாஸத்துக்குப் பின்பு காரியஞ் செய்கிறோம் ' என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க ' பெரிய திருநாளுக்குப் பின்பு காரியஞ் செய்கிறோம் ' என்னுமாபோலே." என்று. அதாவது, முற்காலத்தில் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் வாழ்பவர்கள் பங்குனிமாதத்திற்கு முந்திய மாசி, தை முதலிய மாதங்களில் வ்யவஹரிக்கும்போது பங்குனிமாதத்திற்குப் பிறகு நடத்த உத்தேசிக்கும் காரியங்களைப்பற்றிக் காலங் குறிப்பிடும்போது ' பங்குனிமாசத்திற்குப் பிறகு செய்வோம் ' என்றாவது ' சித்திரைமாதத்தில் செய்வோம் ' என்றாவது குறிப்பிடாமல் ' பெரிய திருநாளுக்குப் பின்பு செய்வோம் ' என்று குறிப்பிடுவர்களாம். இதனால், பங்குனிமாதத்தில் நடைபெறுகின்ற பெரிய திருநாள் அவ்வளவு உத்தேச்யமாயிருக்குமென்பது விளங்கும். அதுபோலவே இங்கு ஆழ்வார்க்குக் கடலமுதங் கொண்ட வரலாறு இனிதாயிருக்கையாலே அதையிட்டு யுகத்தை நிரூபிக்கிறாரென்றபடி.

ஆழ்வார்க்கு இவ்வரலாறு உத்தேச்யமாகில் ' கடலமுதங்கொண்ட காலம் ' என்றால் போராதோ ? ' பெருவடிவின் ' என்பானென்னென்னில், பதினாலு நூறாயிரக் காதமளவு பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே அப்பரப்பு முழுவதும் விம்மும்படி " தன் தாளுந்தோளும் முடிகளுஞ் சமனிலாத பல பரப்பி " என்கிற படியே பெருவடிவோடே திருக்கண் வளர்ந்தருள்வதும், அவ்வடிவோடே யெழுந்திருந்து கடைகிறபோது ஒருகடல் செவ்வே நின்று ஒருகடலைக் கடைந்தாற் போலே யிருக்கையுமாகிற பரமபோக்யதை நெஞ்சை விட்டு அகலாமையாலே சொல்லிற்றென்க.

பெருவடிவு என்பதற்கு, பல வடிவுகள் என்றும் பொருள் கூறுவர், மந்தரமலை நீரில் அழுந்தாமைக்கு ஆமையாக வடிவெடுத்தும், மேலே கொந்தளியாமைக்கு ப்ருஹத்ரூபியாயும், தேவதைகளோடுகூடி நின்று காரியஞ்செய்யும் வடிவு கொண்டும் வாஸுகி நாகத்திற்கு வலிமையாய்ப் புகுந்து நின்றும் ஆகவிப்படி பல வடிவுகள் கொண்டபடி.

' கடலமுதங்கொண்ட காலம் ' என்றதில், தேவர்கள் எம்பெருமான் ஆழ்வார்கள் ஆகிய அனைவர்க்கும் அமுதங்கிடைத்தமை அநுஸந்திக்கத்தகுந்தது. எங்ஙனே யென்னில், " அமுதமமரர்கட்கீந்த " என்கிறபடியே உப்புச்சாறான அமுதம் தேவர்கட்குக் கிடைத்தது ; " விண்ணவரமுதுண்ண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே !" என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாராகிற அமிருதம் எம்பெருமானுக்குக் கிடைத்தது. " செந்தாமரைக்கட் செங்கனிவாய் நாற்றோளமுதே ! எனதுயிரே " என்கிறபடியே கையுந்திருவாழியுமாய்க் கொண்டு கடல்கடைந்த எம்பெருமானாகிய அமுதம் ஆழ்வார்கட்குக் கிடைத்தது. (தோளுந் தோள்மாலையுமாக எம்பெருமான் கடல் கடைந்த வரலாற்றை ஆழ்வார்கள் நேரிற் கண்டதுபோலப் பரமபோக்யமாகப்பேசியநுபவித்துக் களிப்பர்கள் என்றவாறு.) ஆகக் கடலமுதங் கொண்டகாலமாகிய க்ருதயுகத்திலே வளையுருவாய்த்திகழ்ந்தமைசொல்லிற்றாயிற்று.

திரேதைக்கண் சேயனென்றும்—இவ்வாக்கியம் முன்னேயிருந்தாலும் அர்த்தச் சேர்த்திக்குத் தகுதியாகப் பின்னே அந்வயிக்கவுரியது. க்ருதயுகத்திற்குப் பிறகு தானே திரேதாயுகம், ஆழ்வாரும் யுகக்ரமமாகவே அருளிச்செய்யலாமே; மாறுபட அருளிச்செய்வானேன்? என்னில்; ஸத்வராஜஸ்தமோமயமான ப்ரக்ருதிக்கு நிறங்கள் சொல்லப்புகுந்த வேதவாக்கியத்தில் “அஜாமேகாம் லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம்” என்று சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்கிற அடைவிலே ஓதியிருக்கையாலே அந்தச்சாயையாலே அருளிச்செய்கிறபடி என்னலாம்.

“கருநீலவண்ணன்” என்றது கலியுகத்தின் நிறத்தைச் சொன்னபடி. [ஒரு வடிவத்தோருருவென்றுணரலாகா] “மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க் கானோனமுமாய்க் கற்கியாம்” இத்யாதிப்படியே தேவமநுஷ்ய திர்யக்ஸ்தாவரயோநிகளிலே பலவகைப்பட்ட வடிவுகளையும் சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்றாற் போலே பலவகைப்பட்ட நிறங்களையும் எம்பெருமான் ஏன்றுகொண்டாலும் இவையெல்லாம் இச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டவையத்தனையே யாதலால், அப்படி ஸங்கல்பத்தினால் கொள்ளும் வடிவுகளும் நிறங்களும் ஒருவராலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கின்றானாயிற்று எம்பெருமான். சில வடிவுகளையும் சில நிறங்களையும் ஒருவாறு அவரவர்கள் பாசுரமிட்டுப் பேசித்துதிக்கலாமத்தனையல்லது உள்ளபடி அறியக்கூடாதவனான எம்பெருமானை யார்தாம் அறியவல்லார்?—நிர்ஹேதுக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் கண்டு பேசினாப்போலே எவர் தாம் கண்டு பேசவல்லார்? நான் கண்டாப்போலே காணவல்லாருண்டோ? நான் பேசினாப் போலே பேசவல்லாருண்டோ? என்றாராயிற்று.

கட்டுரை—ஏவலொருமை வினைமுற்று; தம்முடைய திருவுள்ளத்தை விளிக்கின்றமை கொள்க. இனி, ‘கட்டுரை’ என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் பெயர்ச்சொல்லாகக் கொண்டு உரைப்பினுமாம்; அவரவர்கள் ஏதோபேசுவது வெறுங்கட்டுரையே யன்றி உள்ளபடி கண்டு பேசினதன்று என்க. ... 3

இந்திரற்கும்பிரமற்கும்முதல்வன்றன்னை இருநிலங்கால்தீநீர்விண்பூதமைந்தாய்*
செந்திறத்ததமிழோசை வடசொல்லாகித் திசைநான்குமாய்த்திங்கள்ஞாயிறாகி*
அந்தரத்தில்தேவர்க்குமறியலாகா அந்தணனை அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த
மந்திரத்தை*மந்திரத்தால்மறவாதென்றும் வாழுதியேல்வாழலாம்மடநெஞ்சமே. 4

இந்திரற்கும	இந்திரனுக்கும்
பிரமற்கும்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்
முதல்வன் தன்னை	காரணபூதனாய்
இருநிலம் கால் தீ நீர் விண் பூதம் ஐந்து ஆய்	பெரிதான பூமி, காற்று, அக்நி, ஜலம், ஆகாசம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களுக்கும் நியாமகனாய்
செம் திறத்த தமிழ் ஓசை ஆகி	செவ்விய தமிழ்ப் பிரபந்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்தவனாய்
வடசொல் ஆகி	ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தையும் பிரகாசிப்பித்தவனாய்
திசை நான்கும் ஆய்	நான்கு திசைகளிலுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய்
திங்கள் ஞாயிறு ஆகி	சந்திர ஸூரியர்கட்கும் நியாமகனாய்

அந்தரத்தில்	இப்படி ஸகலபதார்த்தங்களிலும் வியாபித்து நிற்குமிடத்தில்
தேவர்க்கும் அறியல் ஆகா அந்தணனை	தேவர்களுக்கும் அறியக்கூடாத சுத்த ஸ்வபாவனாய்
அந்தணர் மாடு	பிராம்மணர்கட்குச் செல்வமான வேதத்தினுடைய
அந்தி	முடிவிலே
வைத்த	விளங்குகிற
மந்திரத்தை	பரமமந்த்ரமான ஸர்வேச்வரனை
மந்திரத்தால்	திருமந்த்ரத்தாலே
மறவாது வாழுதி ஏல்	இடைவிடாது அநுபவிப்பாயாகில்
மட நெஞ்சமே	விதேயமான நெஞ்சே!
என்றும	இவ்வாத்மா உள்ளளவும்
வாழலாம்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெறலாம்.

***—எம்பெருமானைத் தாம் ஒருவராக அநுபவிப்பதில் த்ருப்தி பிறவாமை யாலே உசாத்துணை கூட்டிக்கொள்ள விருப்பமுண்டாயிற்று ஆழ்வார்க்கு; முக்தர்களும் நித்யர்களும் இந்நிலத்தவரல்லாமையாலே அவர்கள் துணையாகப் பெற்றதில்லை; இந்நிலத்தவரான ஸம்ஸாரிகள் உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவர்களாகையாலே துணையாகமாட்டார்கள்; இனி ஒருபோதும் தம்மை விட்டுப் பிரியாதிருக்கிற தமது திருவுள்ளமொன்றே தமக்குத் துணையாகவற்றாதலால் 'நெஞ்சே! இவ்விஷயத்தை நாம் அநுபவிக்கும்படி பாராய்' என்கிறார்.

இந்திரற்கும் பிரமற்கும் முதல்வன்தன்னை—உலகத்தில், நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமனுக்குப் பரத்வம் சங்கிப்பவர்கள் உளரேயன்றி இந்திரனுக்குப் பரத்வம் சங்கிப்பார் ஆருமில்லையே; அப்படியிருக்க 'இந்திரற்கும் முதல்வன்' என்று இங்குச் சொல்லுவானேன்? அப்படிச் சொன்னாலும் பிரமனை முந்துறச் சொல்லிப் பின்னை இந்திரனைச் சொல்லியிருக்கலாமே; முற்படச் சொல்லுவானென்? என்னில்; ஸாதாரண ஜீவராசிகளில் பரிகணிதனான இந்திரனுக்கு எப்படி எம்பெருமான் காரணபூதனோ, அப்படியே நான்முகனுக்கும் காரணபூதன் என்று தெளிவித்தவாறு. இந்திரன் எப்படி கார்யபூதனோ அப்படியே பிரமனும் கார்யபூதன் என்று காட்டுதற்கே இந்திரனை முற்படச் சொல்லிற்றென்க. ருத்ரனுக்குத் தந்தையான பிரமனை யெடுத்துச்சொன்னபோதே ருத்ரனுக்கும் எம்பெருமானே முதல்வனென்பது வெளிப்படையேயாம். தாழ்ந்தவர்களில் கடையான இந்திரனையும் உயர்ந்தவர்களில் முதல்வனான பிரமனையும் எடுத்துரைத்தபோதே ப்ரத்யாஹாரந்யாயத்தாலே நடுவுள்ள தேவர்களும் சொல்லப்பட்டனராகக் குறையில்லை யென்க.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திலே (அச்சுப் பதிப்பில்)—"இந்திரனுக்கும் பிரமனுக்கும் என்னாதே ரேபாந்தமாக சொல்லிற்று பூஜ்யதாபுத்தியாலன்று; க்ஷேபிக்கிறார்" என்று காணப்படுகிற வாக்யம் ஓலை ஸ்ரீகோசங்களில் காணப்படவில்லை; பொருந்தவும் மாட்டாது; முற்காலத்தில் ஏட்டுப்பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு காலக்ஷேபங்கேட்கும்போது உபதேசிக்கின்ற ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யும் அர்த்தங்கள் சில ஆவச்யகமென்று தோன்றினால் சிஷ்யர்கள் அதை ஏட்டில் அவ்விடத்தில் ஒருமூலையில் குறித்துவைத்துக் கொள்வார்கள்; இவ்வர்த்தங்களிற் பொருத்தமானவையுஞ் சிலவுண்டு, பொருந்தாதவையுஞ் சிலவுண்டு. பிறகு அந்த ஏட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு அச்சிடப் புகுந்தவர்கள் அவற்றில் மேற் சொன்னவிதமாகப் புகுந்த டிப்பணிகளையும் வியாக்கியானகர்த்தாக்களான பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகவே மயங்கி அச்சிட்டு விடுகிறார்கள். நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் பலவற்றிலும் இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ஷேபங்கள் பல புகுந்துள்ளன வென்பதை ஏற்கனவே யாம் நிரூபித்துள்ளோம். அவ்வண்ணமாகவே இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலும் மேற்குறித்த வாக்கியம் நவீநர்களின் கைச்சரக்காக நுழையப்பெற்றதென்றே நினைக்க வேண்டும். அவன் + கு, என்றிருந்தால் இடையில் உகரச்சாரியைவந்தால் 'அவனுக்கு' என்றாம். அதுவராவிடில் 'அவற்கு' என்றாகும்; அதுபோலவே, இந்திரன் + கு, பிரமன் + கு—என்றிருந்தால் (இந்திரனுக்கு) (பிரமனுக்கு) என்றும் புணர்ச்சியாகலாம்; (இந்திரற்கு) (பிரமற்கு) என்றுமாகலாம். இரண்டும் ஏகவசநமேயாகும். "கண்டும் தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்கு ஆளன்றி யாவரோ" என்றாற்போன்றவிடங்களில் 'கண்ணற்கு' என்றது 'கண்ணனுக்கு' என்றபடியே யன்றி, (கண்ணர் + கு)என்று பிரிவதன்று. அப்படியே இங்கும் "இந்திரற்கு, பிரமற்கு" என்றது (இந்திரனுக்கு) (பிரமனுக்கு) என்று சொன்னபடியேயன்றி இந்திரர், பிரமர் என்று பன்மையாகப்பிரிவதல்ல. ஆகவே 'இந்திரனுக்கும் பிரமனுக்கு மென்னாதே ரேபாந்தமாகச்சொல்லிற்று" என்ப

தற்கு இங்கு ப்ரஸக்தியே யில்லை. புணர்ச்சியிலக்கண மறியாத சிலர் சேர்த்திட்ட வாக்கியமாகவேயிருக்கத்தக்கது. இவ்வாக்கியம் சில ஓலைஸ்ரீகோசங்களிலும் காணப்படுமாகில் அப்போது சிரமப் பட்டு ஒருவாறு பொருந்தவிடலாம்; எங்ஙனே என்னில்; பாட்டின் முதலிலுள்ள இரண்டு பதங்களிலும் புணர்ச்சி யிடத்து வல்லின றகரமல்லாமல் இடையின ரகரமே யுள்ளதாகக் கொண்டு, (இந்திரர் + கு) (பிரமர் + கு) என்றுக்கி பஹுவசநபாடம் இருக்கிறதாகக் கருதி முற் குறித்த வாக்கியம் பிறந்ததென்னவேணும். இது ஸ்வரஸமான நிர்வாஹ மன்று.

இருநிலங்கால் தீநீர்விண் பூதமைந்தாய்—எம்பெருமான் பஞ்சபூதங்களாகவே யிருக்கிறானென்றது பஞ்சபூதங்களையும் படைத்தவனென்றபடி.

செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி—தமிழ் வேதத்தையும் ஸமஸ்க்ருத வேதத்தையும் வெளிப்படுத்தினவன் என்றுவது, தமிழ் வேதத்தாலும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவன் என்றுவது பொருள் கொள்க. ஆர்ய பாஷையாகிய ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை முன்னேசொல்லி ஆரியச்சிதைவான தமிழ்ப் பாஷையைப் பின்னே சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, முன்னே சொல்லிற்று என்னென்னில்; தமிழ்வேதமானது வடமொழி வேதம்போலல்லாமல் ஸர்வாதிகாரமாயிருத்தலாலும், “செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்ற வேதாந்த தேசிகன் பாசுரப்படியே தெளிவாகப் பொருள்களை விளக்குதலாலும், ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்தவையும் சேராதவையுமாகிய கண்ட பொருள்களையும் பேசுகிற வடமொழி வேதம் போலல்லாமல் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்தவற்றையே பேசுதலாலும் இன்னமும் இப்படிப்பட்ட பலவகையான வைலக்ஷண்யத்தை உட்கொண்டு ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தினும் தமிழ்வேதம் மிகச் சிறந்ததென்பது விளங்க முந்துறச் சொல்லிற்றென்க. வடமொழியானது ‘முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம்’ என்று பேர்பெற்றிருக்கும்; இஃது அங்ஙனல்லாமல் ‘ஈரத்தமிழ்’ என்றும் ‘செவிக்கினிய செஞ்சொல்’ என்றும் சிறப்புறுதல் பற்றிச் ‘செந்திறத்த’ என விசேஷிக்கப்பட்டது.

திருவாய்மொழியில் (5—7—31) “வந்தருளியென்னெஞ்சிடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே” என்ற பாசுரத்தின் ஈடுமுப்பத்தாறுயிரத்தில்—

“பட்டர் ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாறே நஞ்சீயரைப் பலகாலுமியல் கேட்டருளுவர்; ஒரு கோடையிலே திருவீதியிலே நீரைவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல் சொல்லும் என்று ஜீயரை யருளிச்செய்து தாம் இத்தை அநுஸந்தித்திருந்து அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி ‘யம நியமாதிக்ரமத்தாலே த்யேய வஸ்துவை மநநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கை யறுத்து அநுஸந்திக்கப்புக்காலும் சுக்கான் பரல் போலே யிருக்கக் கடவ நெஞ்சுகள்பதஞ்செய்யும்படி தார்மிகராயிருப்பார் இவை சில ஈரச்சொற்களைப் பொகட்டுப்போவதே!’ என்றருளிச் செய்தார்”

என்றுள்ள வாக்கியங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன.

இன்னமும், (9—2—8) “எங்கள் கண்முகப்பே” என்ற பாசுரத்தில் “தங்களன்பாரத் தமது சொல் வலத்தால்” என்றவிடத்து ஈட்டின் அரும்பத வுரையில்,

“வங்கிப் புரத்து நம்பி, பெருமாளை ஸேவிக்க வெழுந்தருளினவளவிலே இடைச்சிகளண்டையிலே ஸேவித்தாராய் அதை ஆண்டான் கண்டருளி “ப்ராப்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமுதாயமிருக்க அவர்களண்டைக்கு எழுந்தருளுவானென்?” என்ன; ‘நாம் சற்று விரகராயிருப்போம்; இவர்கள் ஒன்றுமறியாத கொச்சைகளாகையாலே எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம் இவர்களிடத்திலே பள்ளமடையா யிருக்கும் என்று அங்கே யிருந்தேன்.

என்ன; 'அவர்கள் சொன்னது எது? தேவர் அருளிச்செய்தது எது?' என்று ஆண்டான் கேட்க; 'பொன்னாலே பூணுநூலிடுவீர்; நூறு பிராயம் புகுவீர்; அழுத்தவிரட்டை யுடுப்பீர் என்கிற இவை அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை; 'விஜயஸ்வ, விஜயீபவ' என்று நான் சொன்ன வார்த்தை என்று வங்கிப் புரத்து நம்பி அருளிச்செய்ய, 'அங்குப் போயும்முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டிலீலையே; எங்கே யிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே யெழுந்தருளீர்' என்று ஆண்டானருளிச் செய்த வார்த்தை.''
என்றதுங் காண்க.

திசை நான்குமாய்—நான்கு திசைகளிலுமுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் படைத்தவனாய் என்றபடி. திங்கள் ஞாயிறாகி யென்று சந்திர ஸூரியர்களுக்கு அந்தராத்மாவா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

[அந்தரத்தில் தேவர்க்கு மறியலாகாவந்தணனை] 'அந்தரம்' என்று மேலுலகத்திற்கும் பெயருண்டாகையாலே 'மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கட்கும் அறியலாகா' என்று பொருளுரைக்கலாமாயினும் அப்பொருள் இங்கு விவக்ஷிதமன்று; ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் ''ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தர:'' என்று தொடங்கிப் பல பர்யாயங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள அந்தர சப்தம் வியாபகன் என்னும் பொருளதாகையாலே இவ்விடத்திற்கும் அப்பொருள் ஏற்கும்; அந்தரத்தில்—அந்தரனுமிடத்தில் (அதாவது) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபகனாய் உறைந்து நிற்குமிடத்தில் என்றவாறு ஞான சக்திகளால் நிரம்பின தேவர்களுங் கூட எம்பெருமானுடைய ஸர்வவ்யாப்தியை அறியமாட்டார்களென்றதாயிற்று. எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விஷயபூதனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் போல்வார் அறியலாமத்தனை யன்றி மற்றையோர் அறியகில்லார் என்க.

[அந்தணனை] அந்தணனென்பது பிராமணனுக்குப்பெயர்; அதைக்கொண்டு 'பரிசுத்தன்' என்கிற பொருளை ஆசாரியர்கள் விவக்ஷிப்பர்கள். திருவாய்மொழியில் ''அறனை ஆழிப்படை யந்தணனை'' என்றவிடத்தும் இப்படியே. ப்ரக்ருதத்தில் விவக்ஷிதமான பரிசுத்தியாவது, எம்பெருமான் ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபித்திருக்கின்றானென்றால் அவற்றிலுள்ள தோஷங்களாலே ஸ்பர்சிக்கப்பட்டு அபரிசுத்தனாக ஆகிறானே என்று ஒரு சங்கை தோன்றக்கூடுமாதலால் அதற்கு இடமறச் சொல்லுகிறபடி.

[அந்தணர் மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்தை] ''மாடு பொன் பக்கஞ் செல்வம்'' என்ற நிகண்டின்படி மாடு—செல்வம்; பிராமணர்கட்குச் செல்வம் வேதமென்று நூல்கள் கூறும். ''தநம் மதீயம் தவபாதபங்கஜம்'' என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே தனமாயிருப்பதுபோல, ப்ராஹ்மணர்கட்கு வேதமே தனமாயிருக்கும். ஆகவே 'அந்தணர்மாடு' என்று வேதத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. அதனுடைய அந்தியாவது வேதாந்தம்; வேதாந்தத்திலே புதைத்துவைக்கப்பட்ட மந்திரமாயிருப்பன் எம்பெருமான். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் எம்பெருமானுக்கு 'மந்த்ர:' என்றொரு திருநாமமுண்டு; மந்த்ர:—வேதமந்திரரூபமாயிருப்பவர்; மந்திரங்களினால் தெரிவிக்கப்படுகிறவர்'' என்றுரைத்தார் சங்கராசாரியர்; தியானம்செய்கிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர் என்றுரைத்தருளினர் பட்டர்.

இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானவாக்கியம்;—''மந்த்ரம் என்றும் ஸர்வஸ்மாத் பரனென்றும் பர்யாயம் போலே காணும். ஈச்வரனை ரஹஸ்யமென்கிறது—தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையு மடைத்துக் கிழிச் சீரையை அவிழ்த்துப் பார்ப்பாரைப்போலே அஷட்கர்ணமாக உத்தேசிக்கவும் அநுஸந்

திக்கவும் வேண்டி. இப்படி சீரிய சரக்காயிருக்கையாலே.” என்பதாம். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை [மடநெஞ்சமே! மந்திரத்தால் வாழுதியேல்] பகவத் விஷயத்தை அநுபவிக்குமிடத்தில் வேதாந்தமுகத்தாலேயாவது இதிஹாஸ புராண முகத்தாலேயாவது அநுபவிக்கப் பாராமல் திருவஷ்டாக்ஷரமாகிற பெரிய திருமந்திரத்தினால் அநுபவிக்கப் பார்த்தாயாகில் என்றபடி.

இடையிடையே விஷயாந்தரங்களிலும் நெஞ்சுசெல்லக்கூடா தென்பதற்காக “மறவாது வாழுதியேல்” என்கிறார் என்று சிலர் சொல்லுவர்; இங்கு அந்த நிஷேதத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. கேவலம் உபேயமாகவே நினைக்கவேண்டிய எம்பெருமானை உபாயமாகவும் நினைத்தல் அவனை மறந்ததாகவே கருதக்கூடியதாதலால் அந்த நினைவுவேண்டாவென்கிற தென்க.

‘சிந்தித்தியேல்’ என்றோ ‘நினைத்தியேல்’ என்றோ சொல்லவேண்டுமிடத்தில் ‘வாழுதியேல்’ என்றது, அதுதானே வாழ்ச்சியாயிருக்கவேணு மென்கைக்காக. எம்பெருமானுடைய பரத்வத்திலும் உபாயத்வத்திலும் இழியாதே போக்யதையில் இழிந்து அநுபவித்தால் அதுதானே வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே.

[என்றும் வாழலாம்] ஆத்மா உள்ளவரையிலும் நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருந்து வாழலாமென்றதாயிற்று. 4

ஒண்மிதியிற்புனலுருவியொருகால்நிற்ப ஒருகாலுங்காமருசீரவுணனுள்ளத்து*
எண்மதியுங்கடந்தண்டமீதுபோகி இருவிசும்பினூடுபோயெழுந்து *மேலைத்
தண்மதியுங்கதிரவனுந்தவிரவோடித் தாரகையின்புறந்தடவியப்பால்மிக்கு*
மண்முழுதுமகப்படுத்துநின்றவெந்தை மலர்புரையுந்திருவடியேவணங்கினேனே. 5

பதம்	பொருள்
ஒருகால்	ஒருதிருவடியானது
ஒண் மிதியில்	அழகாக ஓரடியிட்ட மாத்திரத்தில்
புனல் உருவி நிற்ப	ஆவரண ஜலத்தளவும் ஊடுருவிச்சென்று (அப்புறம் போக இடம் பெருமையாலே) நிற்க,
ஒரு காலும்	மற்றொரு திருவடி
காமரு சீர் அவுணன்	நல்லபாக்யசாலியான மஹாபலியானவன்
உள்ளத்து எண் மதியும் கடந்து	தன்னெஞ்சிலே நினைத்திருந்த நினைவைக்கடந்து
அண்டம் மீது போகி எழுந்து	அண்டபித்திக்கு மப்பால் செல்லக் கிளம்பி
இரு விசும்பின் ஊடுபோய்	பெரிய ஆகாசத்தையும் ஊடுருவிச்சென்று
கதிரவனும்	ஸூரியமண்டலத்தையும்
மேலை தண் மதியும்	அதற்கும் மேற்பட்ட குளிர்ந்த சந்திரமண்டலத்தையும்
தவிர ஓடி	கடந்து சென்று
தாரகையின் புறம் தடவி	(அதற்கும் மேற்பட்ட) நக்ஷத்ரமண்டலத்தையும் கடந்து
அப்பால் மிக்கு	அவ்வருகே பிரம்லோகத்தளவும் வியாபித்து நிற்க,
மண் முழுதும்	பூலோகம் முதலான பதினான்கு லோகங்களையும்
அகப்படுத்து நின்ற	ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்ட
எந்தை	எம்பெருமானுடைய
மலர் புரையும் திரு அடியே	தாமரைமலரையொத்த திருவடிகளையே
வணங்கினேன்	வணங்கப்பெற்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “மந்திரத்தால் வாழுதியேல்” என்று திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தை ஸ்மரித்தார்; அதில் நாராயண நாமத்தின் பொருளான வ்யாபகத்வத்தை த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திலே யிட்டு அநுபவிக்கிற பாசுரம் இது.

[ஒருகால் ஒண்மிதியில் புனலுருவி நிற்ப] ஒரு திருவடியானது பூமியளவாதல் ஸப்த ஸாகரங்களளவாதல் ஸப்தத்வீபங்களளவாதல் சக்ரவாள கிரியளவாதல் மஹா

ஜலத்தளவாதல் அண்ட கடாஹத்தளவாதல் செல்லுகையன்றியே ஆவரண ஜலத்தளவுஞ் சென்று நின்றதாம். ரக்ஷ்யவர்க்கமெல்லாம் அண்டகடாஹத்தினுள்ளே யன்றோ வுள்ளது, அதற்குமப்பால் செல்லவேண்டுவானென் என்னில்; ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷணப் பாரிப்பு ரக்ஷ்யவஸ்துவினளவன்று, அதனிலும் விஞ்சியது என்று காட்டுகிறபடி. "சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும் பாழேயோ" என்று தொடங்கித் தத்வத்ரயத்தையுஞ் சொல்லி "சூழ்ந்ததனிற் பெரிய என்னவா" என்று அதினிலும் விஞ்சினதாகவன்றோ ஆழ்வாருடைய ஆசையளவு சொல்லப்பட்டது; எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யம் இதனிலுங் குறைந்துவிடுமோ? உலகமுள்ள வளவையும் மீறிச் செல்லுகின்றது ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய பாரிப்பு. ஆகவே அண்ட கடாஹத்துக்குமப்பால் ஆவரண ஜலத்தளவும் ஒரு திருவடி ஊடுருவிச் சென்றதென்க. ஆக, பூமியை யளந்த திருவடியை அநுபவித்துப் பேசினாராய், இனி மேலுலகங்களை யளந்த மற்றொரு திருவடியின் செயலைப் பேசுகிறார் ஒருகாலும் என்று தொடங்கி. 'திருவடி' என்று கௌரவித்துச் சொல்லவேண்டியிருக்க 'கால்' என்கிறாரே, இதுவென்? என்னில்; முதற்பாட்டில் "தளிர்புரையுந் திருவடி என்தலைமேலவே" என்றும், இப்பாட்டிலும் "மலர்புரையுந் திருவடியே வணங்கினேனே" என்றும் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் இங்குக் கால் என்றது வெறுமனன்று; ஒரு கருத்துத்தோன்றவே இப்படியருளிச்செய்தது; அதாவது, ஸம்ஸாரிகளின் அபிப்பிராயத்தாலே சொல்லுகிறபடி; உலகளந்தகாலத்தில் திருவடி எல்லார்தலையிலும் பட்டபோது ஸம்ஸாரிகள் 'ஒருவனுடைய கால் நம்தலையிலே பட்டதே!' என்று வெறுத்திருந்ததத்தனையொழிய "கோலமாமென் சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன குரைகழலே" என்றாற்போலே உகந்து கொண்டார்களில்லையே; அன்னவரது கருத்தாலே கால் என்றது.

[காமருசீரவுணனுள்ளத் தெண்மதியுங் கடந்து] வாமனன் 'மூவடி நிலம்தா' என்று கேட்டவாறே 'மூவடிநிலந்தானே இவன் கேட்பது, அதைக்கொடுப்போம்; அது தவிர மற்ற நிலமெல்லாம் நம்மதுதானே' என்றிருந்தான் மாவலி; மூவடிமண் இரந்துபெற்ற வாமனன் பூமியையடங்கவும் அளந்தவாறே 'பூமி போனாலும் மேலுலகமெல்லாம் நம்மதுதானே' என்றிருந்தான்; மேலுலகத்தையுமளந்தவாறே, எண்டிசையுங் கீழும்மேலும் முற்றவுமிழந்தோமே! என்று வருந்தினையிற்று. இதுவே 'அவுணனுள்ளத் தெண்மதியுங்கடந்து' என்றதன் கருத்து. மஹாபலியை ஜ்ஞாதாக்களெல்லாரும் அஹங்காரியென்றும் பகவத் விபூதியைக் கொள்ளை கொண்டவனென்றும் நிந்தியாநிற்க, இவர் "காமருசீரவுணன்" என்று புகழ்ந்து பேசுவானென்னென்னில்; அவ்வவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டுப்போன நம்மைப்போலன்றியே ஸ்ரீ வாமநனுடைய வடிவழகையும் சீலத்தையும் கண்ணாலே காணப்பெற்றவனன்றோ மாவலி; இவனைப்போலே பாக்யசாலியுண்டோ? என்னுங்கருத்தாலே அருளிச்செய்கிறபடி. இங்கே வியாக்யான வாக்கியங்காண்மின்;—"நானும் அடியேனென்றிருக்கிறதை விட்டு பகவத் விபூதியை அபஹரித்து ஔதார்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு யஜ்ஞத்திலே இழியப்பெற்றிலேனே' என்கிறார்" என்பதாம். ஐயோ! நான் காளியநாகமாகப் பிறவாதொழிந்தேனே; பிறந்திருந்தேனாகில் கண்ணபிரானுடைய திருவடியைச் சென்னிமேற் கொண்டிருப்பேனே என்று ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் அருளிச்செய்ததை நினைப்பது.

[அண்டமீதுபோகி இருவிசும்பினூடுபோயெழுந்து] 'போகி' என்றதை 'போக' என்னும் எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு 'எழுந்து' என்றதை அதனோடு அந்வயித்துக் கொள்ளவேணும். அண்டத்திற்கு அப்பால்போவதாகக் கிளம்பி ஆகாசத்தின் மேலேபோய் என்றவாறு. இவ்விடத்தில் "இருவிசும்பினூடுபோய்" என்றவளவே போதுமே, "அண்டமீதுபோகி யெழுந்து" என்பது வேணுமோ? என்

னில்; "ஸ்ரீவாமனனுடைய விஜயத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயத்தாலே அளக்கும் ப்ரதேசத்துக்குக் கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்" என்பர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.

மேலே அதிக்ரமித்துச்சென்ற விடங்களைச் சொல்லுகிறது மேலைத்தண்மதியும் என்று தொடங்கி. அந்தரிக்ஷத்துக்கு மேலெல்லையாய் ஸ்வர்க்கத்துக்குக் கீழெல்லையாயிருக்கும் ஆதித்யபதம்; அதற்குமேலே நூறாயிரக்காதவழியுண்டு சந்திரபதம்; அதுக்குமேலே நூறாயிரக் காதவழியுண்டு நக்ஷத்ரபதம். அதற்கு மேலும் ஓங்கிச்சென்றதாயிற்று திருவடி.

ஸூர்யமண்டலங் கடந்தபின் சந்திரமண்டலமாயிருக்க, இங்குத் "தண்மதியுங் கதிரவனும்" என்று சந்திரமண்டலத்தை முந்துறச் சொல்லுவானென்? எனில்; அஹங்காரிகளாய் மிகவும் விமுகராயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளின் தலையிலே ஸுகுமாரமான திருவடியை வைக்கையாலே அத்திருவடிக்குண்டான வெப்பந்தீர சைத்யோபசாரம் பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி முந்துறச் சந்திரமண்டலத்தைப் பேசுகிறாரென்று ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்வர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. 5

அலம்புரிந்தநெடுந்தடக்கையமரர்வேந்தன் அஞ்சிறைப்புள்தனிப்பாகன்அவுணர்க்கென்றும்*
சலம்புரிந்தங்கருளில்லாத்தன்மையாளன் தானுகந்தவூரெல்லாம்தன்தாள்பாடி*
நிலம்பரந்துவருங்கலுழிப்பெண்ணையீர்த்த நெடுவேய்கள்படுமுத்தமுந்தவுந்தி*
புலம்பரந்துபொன்விளைக்கும்பொய்கைவேலிப் பூங்கோவலூர்தொழுதும்போதுநெஞ்சே! 6

அலம் புரிந்த	போதும் போதும் என்று சொல்லும்படி கொடுக்க வல்ல	நிலம் பரந்து வரும் கலுழி	பூமிமுழுதும் வியாபித்து வருகின்ற பெரு வெள்ளத்தையுடைய
நெடுந்தடக்கை	நீண்ட பெரிய திருக்கைகளையுடையனாய்	பெண்ணை	பெண்ணையாறானது
அமரர் வேந்தன்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய்	ஈர்த்த	(வெள்ளத்தில்) இழுத்துக்கொண்டு வருகிற
அம் சிறை புள் தனிப்பாகன்	அழகிய சிறகையுடைய பெரிய திருவடிக்குத் தனிப்பாகனாய்	நெடு வேய்கள்	பெரிய மூங்கில்களினின்றும்
அவுணர்க்கு	ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு	படு	உண்டாகிற
என்றும்	எக்காலத்தும்	முத்தம்	முத்துக்களை
சலம் புரிந்து	சீற்றங்கொண்டிருந்து	உந்த	வயல்களிலே கொண்டுதள்ள
அங்கு	அவர்கள் விஷயத்திலே	உந்தி	(உழவர்களாலும் தங்கள் பயிர்க்குக் களையென்று) தள்ளப்பட்டு
அருள் இல்லா தன்மை ஆளன் தான்	இரக்கமற்றிருக்கையாகிற தன்மையையுடையனான எம்பெருமான்	புலம் பரந்து	கழனிகளெங்கும் பரவி
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கிற	பொன் விளைக்கும்	பொன்னை விளைக்குமிடமாயும்
ஊர் எல்லாம்	திருப்பதிகளிலெல்லாம்	பொய்கை வேலி	நீர்நிலைகளைச் சுற்றிலுமுடையதாயுமுள்ள
தன் தாள் பாடி	அவனுடைய திருவடிகளைப் பாடி,	பூ கோவலூர்	திருக்கோவலூரை
		தொழுதும்	ஸேவிப்போம்;
		நெஞ்சே போது	நெஞ்சே! வா.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் த்ரிவிக்ரமாவதார வரலாற்றைப் பேசியநுபவித்தார்; அது என்றைக்கோ கழிந்த அவதாரமிறே; அதற்குத் தாம் பிற்படுகையாலே கண்ணாரக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றிலோமே! என்று வருந்தியிருக்க, இவருடைய வருத்தத்தைக் கண்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டவர்

* * *—இத்திருவாய்மொழி கற்பார் எம்பெருமானுடைய தனிமைகண்டு அஞ்ச வேண்டும் நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே பிறவார் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனை எம்பெருமானுக்கு என் வருகிறதோவென்று அஞ்சினவிது விலக்ஷணமான நோயாகையாலே உரையா வெந்நோய் என்கிறார். வாய் கொண்டு உரைக்கமுடியாததான வெவ்விய நோய் என்றபடி. இது தவிரும்படியாக அருள்செய்தானாயிற்று உபய விபூதிநாதனை ஸர்வேச்வரன்.

இவ்விடத்தில் நீண் முடியானை யென்றருளிச் செய்ததற்கு அம்மங்கியம்மா ளென்னுமாசிரியர் ஓர் இன்சுவைப்பொருள் கூறுவராம்; "ஆழ்வாருடைய அச்சம் தீரும்படி உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்கிறோமென்று தலைதுலுக்கினன் போலும்" என்று. ப்ரக்ருதத்தில் ஆழ்வார்க்கு அபேக்ஷிதம் செய்கையாவது * ஆளுமாளார் ஆழியுஞ்சங்கும் சுமப்பார்தாம் * என்ற இழவுதீர ஆழியும் சங்கும் சுமக்கவல்ல ஆள் களை ஆளுகையாம். 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து மூன்றாந்திருவாய்மொழியுரை முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—நான்காந்திருவாய்மொழி—வார்கடாவருவி

அவதாரிகை;—எம்பெருமானே ஸம்ஸார மண்டலத்திலேவந்து அவதரித்துத் தனியே உலாவாநின்றான்; ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் தங்கள் அபேக்ஷிதம் பெற்றுப் போகைக்காக இவனைக்கிட்டி அபேக்ஷிதம் பெற்று அகன்றுபோமவர்களேயொழிய இவனுக்கு ரக்ஷைதேடிப் பரிகிறவர்களாக இல்லையே!, இவனுக்கு என் வருகிறதோ! என்று அஞ்சின ஆழ்வாருடைய அச்சம் கீழ்த்திருவாய்மொழியில் ஒருவாறு தீர்ந்திருக் கச் செய்தேயும் இன்னமும் இவர்க்கு நம்பக்கல் பரிவின் கனத்தாலே அச்சம் மறுவ விடக்கூடுமென்றெண்ணின எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! பிரதிகூலர்க்குக் கணிசிக்க வொண்ணாதபடி அரணுடைத்தான திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாற்றிலே மஹா சக்திமான்களான மூவாயிரம் வேதியர்கள் பரிந்து நோக்க அவர்களுடன் நாம் சேர்ந்து வாழ்கிறபடி பாரீர்; நமக்கு அஸாதாரணமான வீர்ய பராக்ரமாதி குணஸம்ருத்தியை யும் பாரீர்' என்று அவற்றைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதனால் அச்சம் நன்றாகக் கெட்டு அவனது வடிவழகிலே நெஞ்சை வைத்து அநுபவித்து உகந்தபடியைத் தெரிவிப்பதாம் இத்திருவாய்மொழி.

ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புக, இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டால் பெருமாளுக்கு என்ன அவத்யம் வருமோவென்று கலங்கின ஸுக்ரீவ மஹாராஜாதிகளுக்கு அச்சந்தீருமாறு பெருமாள் *பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந், அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேச்வர* என்று தம்முடைய மிடுக்கைக் காட்டினது போலாமிது. அப்படி மிடுக்கைக் காட்டக்கண்டு அச்சந்தீர்ந்து *கிமத்ர சித்ரம் தர்மஜ்ஞ லோகநாத ஸுகாவஹ* என்று மஹாராஜர் இனிய ரானாப்போலே ஆழ்வாருமினியராகிறாரிங்கு. ... ... *

3480 வார்கடாவருவியானைமாமலையின் மருப்பிணைக்குவடிறுத்துருட்டி *
ஊர்கோள்திண்பாகனுயிர்செகுத்து அரங்கின்மல்லரைக்கொன்றுசூழ்பரண்மேல் *
போர்கடாவரசர்புறக்கிட மாடமீமிசைக்கஞ்சனைத்தகர்த்த *
சீர்கொள்சிற்றாயன்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறெங்கள்செல்சார்வே. 1

பலராமர் அளவுகடந்த கோபங்கொண்டு எழுந்திருந்து 'குரு குலத்தார்வாஸஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந்நகரத்தைக் கங்கையிற் கவிழ்த்து விட்டுப் பூமியிற் கௌரவப் பூண்டில்லாமற் செய்து விடுகிறேன் பாருங்கள்' என்று சொல்லி, தமது கலப்பையை மதிலின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும் உறுப்பில்மாட்டியிழுக்க அதனால் அப்பட்டணம் முழுவதும் அசைந்துசாயவே, அது கண்ட கௌரவரெல்லாரும் மனங்கலங்கி ஸாம்பனை லக்ஷணையோடும் பல சிறப்புக்களோடுங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து வணங்கிவேண்ட, இராமபிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றும் உள்ள பல கதைகளினால் ஸ்ரீ ராமனது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது. பலராமாவதாரமும் ஸ்ரீ தசரத ராமாவதாரம் போல் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் முக்ய ப்ராதுர்ப்பாவமாதல் உணரத் தக்கது.

அமரர்வேந்தன்—கீழ் 'அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கை' என்ற அடைமொழியினாற் சொல்லப்பட்ட ஔதார்யத்திற்கு இலக்கானவர்களிலே சிலரான நித்ய ஸூரிகளை இங்கு அமரர் என்கிறது. நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்வதாக முடி கவித்திருப்பவன் என்றவாறு.

[அஞ்சிறைப்புள்தனிப்பாகன்.] கீழ் 'அமரர் வேந்தன்' என்று நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்பவனென்று பொதுவாகச் சொல்லிற்று; அவர்களை அடிமை கொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒரு வ்யக்தியைச் சிறப்பாக எடுத்துப்பேசுகிறார். அழகிய சிறகையுடையனான பெரிய திருவடிக்கு அத்விதீயனான பாகன்; கருடவாஹனன் என்றபடி. எம்பெருமான் தன்மீதேறி உலாவும்போது உண்டாகும் ஆயாஸத்திற்குத் திருவாலவட்டம் பணிமாறினாற் போலே இரண்டு சிறகாலும் ஆச்வாஸம் செய்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'அஞ்சிறை' என்று புள்ளுக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அடியார்கள் இருக்குமிடங்களிலே எம்பெருமானைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்குச் சிறகுகளே கருவியாதலால் அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறபடியுமாம்.

[அவுணர்க்கென்றும் சலம்புரிந்து அங்கருளில்லாத் தன்மையாளன்] ஸ்ரீ ராம க்ருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதரித்து விரோதிகளைக் களைந்தமை சொல்லுகிறது. 'அவுணர்' என்றது அசுரர் என்றபடி. இது அஸுரஜாதியைச் சொல்லுகிறதன்று. அஹங்கார மமகாரங்களோடு கூடினவர்களாய் பகவத்பக்தியிலே பகை யுள்ளவர்கள் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளென்று சொல்லப்படுவார்களாதலால் அவர்களையே இங்கு அவுணரென்கிறது. ப்ரஹ்லாதாழ்வான் அஸுரயோனியிற் பிறந்தவனாயிருக்கச் செய்தேயும் "உபமாந மசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத்" என்னும்படி ஸாதுக்களுக்கு உபமாநமா யிருந்தான். விபீஷணாழ்வான் ராக்ஷஸயோநியிற் பிறந்திருக்கச் செய்தேயும் "விபீஷணஸ் து தர்மாத்மா" என்னும்படியாயிருந்தான். ஜயந்தன் [காகாஸுரன்] தேவயோநியாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கானான். ஆக இப்படிகளை ஆராயுமிடத்து அஸுரத்வமும் தேவத்வமும் ஜாதிபரமன்று; ஸ்வபாவபரம். அதாவது, "விஷ்ணுபக்திபரோ தேவோ விபரீதஸ் ததாஸுர" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்திலே சொல்லிற்று. "த்வௌ பூதஸர்க்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச—தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா." என்று பகவத்கீதையிலே சொல்லிற்று. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளில் அன்புள்ளவர்கள் தேவரெனப்படுவர்கள்; அவற்றில் பொறாமையுள்ளவர்கள் அசுரரெனப்படுவர்கள். "நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த" என்பன போன்றவிடங்களிலும் இவ்வுகைப் பொருள் அநுஸந்திக்கப்பட்டமை காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் விஷயத்திலே ஒருநாளும் அநுக்ரஹமின்றி நிக்ரஹமே செய்து போருமியல்வினன் என்றதாயிற்று.

"சலம்" என்ற வடசொல் சலமெனத் திரிந்தது.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குந் திருப்பதிகளையெல்லாம் பாடிக்கொண்டே திருக்கோவலூர் தொழப் போவோமென்கிறார். மேல் ஒன்றரையடிகளால் திருக்கோவலூரை விசேஷிக்கிறார். [நிலம்பரந்து கருங்கலுழி இத்யாதி.] பெண்ணையாறாகிற ஒரு பெண்மணி திருக் கோவலூராயனாகிற புருஷோத்தமனை அநுபவிக்கப் போகிறாளாகையாலே அளவற்ற ஆதரந் தோற்றப் பேராரவாரத்தோடே பெருகுகிறபடி. ஸந்தோஷ மிகுதியாலே கரை மீதே வழிந்து குடியிருப்புக்களை யழித்து, கரையில் நிற்கிற வேய்களை வேர்ப் பற்றிலே குத்தியெடுத்து இழுத்துக்கொண்டுவர, அந்த வேய்கள் உடைந்து முத்துக்களை ப்ரஸவிக்க, அவற்றைப் பெண்ணையாறு வயல்களிலே கொண்டுதள்ள, பயிரிடுமவர்கள் அவை தங்கள் பயிர்க்குக் களைகளென்று தள்ள, அவர்களாலும் தடைசெய்ய வொண்ணாதபடி வயல்களிலெங்கும் பரந்தனவாம் முத்துக்கள்; இப்படிப்பட்ட வயல்களிலே பொன்போன்ற நெற்கள் விளையப் பெற்ற பூங் கோவலூரைத் தொழுவோம், நெஞ்சே! புறப்படு என்றாராயிற்று. 6

வற்புடைய வரைநெடுந்தோள்மன்னர்மாள வடிவாயமழுவேந்தியுலகமாண்டு*
வெற்புடையநெடுங்கடலுள்தனிவேலுய்த்த வேள்முதலாவென்றானூர்*விந்தைமேய
கற்புடையமடக்கன்னிகாவல்பூண்ட கடிபொழில்சூழ்நெடுமறுகிற்கமலவேலி*
பொற்புடையமலையரையன்பணியநின்ற பூங்கோவலூர்தொழுதும்போதுநெஞ்சே! 7

வற்பு உடைய	மிடுக்குடைய	ஊர்	எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய்,
வரை நெடு தோள்	மலைபோன்று உயர்ந்த தோள்களையுடையரான	விந்தை மேய	(தவம்புரிவதற்காக) விந்திய மலையில் வாழ்ந்தவளாய்
மன்னர்	(கார்த்த வீரியார்ஜுனன் முதலான) அரசர்கள்	கற்பு உடைய	அறிவிற்சிறந்தவளாய்
மாள	முடியும்படி	மடம்	பற்றினது விடாமையாகிற குணமுடையளான
வடிவு ஆய	அழகியதான	கன்னி	துர்க்கையானவள்
மழு	கோடாலிப்படையை	காவல் பூண்ட	காவல்செய்யப்பெற்றதாய்
ஏந்தி	தரித்து (பரசுராமனாய்த் திருவவதரித்தும்),	கடி பொழில் சூழ்	பரிமளத்தையுடைய சோலைகளாலே சூழப்பட்டதாய்
உலகம் ஆண்டு	(ஸ்ரீராமபிரானாய்) உலகங்களைத் திருக்குணங்களாலீடுபடுத்தியும்	நெடு மறுகில்	விசாலமான திருவீதிகளையுடைத்தாய்
வெற்பு உடைய	மலையை உள்ளேயுடைய	கமலம் வேலி	தாமரைத் தடாகங்களைச் சுற்றிலுமுடைத்தாய்
நெடு கடலுள்	பெரிய கடலினுள்ளே	பொற்பு உடைய மலை அரையன் பணிய நின்ற	பராக்ரமசாலிகளான மலயமானவர்களாலே ஆச்ரயிக்கப்பட்டதான
தனி வேல்	ஒப்பற்ற வேற்படையை		
உய்த்த	செலுத்தின		
வேள் முதலா	ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான தேவதைகளை	பூங் கோவலூர்	திருக்கோவலூரை
வென்றான்	(பாணாஸுரயுத்தத்தில்) தோல்வியடையச் செய்தும் போந்த எம்பெருமான்	நெஞ்சே தொழுதும்	மனமே! தொழுவோம்;
		போது	வா.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "பூங்கோவலூர் தொழுதும் போதுநெஞ்சே!" என்று திருக்கோவலூரைத் தொழுகைக்காகத் திருவுள்ளத்தை யழைத்தார்; அவ்விடத்து எம்பெருமான் வஸிஷ்டசண்டாள விபாகமின்றி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்த ஸர்வஸ்வதானத்தோடே வந்து நிற்கையாலே அதை அநுஸந்தித்து அநுபவத்தை மறந்து அஞ்சத்தொடங்கினார். அஸ்தானத்திலும் பய சங்கை பண்ணுகையன்றோ ஆழ்வார்களின் பணி. எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி குணங்களை அநுஸந்தித்தவாறே இவ்விலக்ஷண வஸ்துவுக்கு

என்ன அவத்யம் வருகிறதோவென்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியாயிற்று. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் அநுகூலனாய் வந்து சரணம்புகாநிற்கச் செய்தேயும் ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் தம்முடைய கனத்த ப்ரேமத்தினால் கலங்கி அபாயசங்கை பண்ணின போது பெருமாள் தம் தோள்வலியைக் காட்டி அச்சந் தவிர்த்தாப்போலே பிர கிருதத்திலும் திருக்கோவலூராயனார் தம் மிடுக்கையும் காவலுறைப்பையும் தேசத்தி னுடைய அரணுடைமையையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றையெல் லாங்கண்டு தெளிந்த ஆழ்வார் அச்சங்கெட்டு "பூங்கோவலூர் தொழுதும்போது நெஞ்சே!" என்று திருவுள்ளத்தைத் தட்டி யெழுப்புகிறார்.

"வற்புடைய வரை நெடுந்தோள் மன்னர்மாள வடிவாய மழுவேந்தி" என்ற வளவும் பரசுராமாவதார பரம். "உலகமாண்டு" என்றது ஸ்ரீ ராமாவதார பரம். "வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேள்முதலா வென்றான்" என்றது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பாணாஸுர விஜயபரம். இவை ஆழ்வாருடைய அச்சங் கெடுகைக்கு எம்பெருமான் காட்டித் தந்த மிடுக்குக்களாம்.

வடிவாய மழு—'வடிவு ஆய மழு' என்று பிரித்தால் அழகியதான மழு என்று பொருள்படும். 'வடி வாய மழு' என்று பிரித்தால் கூர்மையான வாயையுடைய மழு என்று பொருள்படும்.

உலகமாண்டு—ஸ்ரீ ராமபிரானாய்த் திருவவதரித்துத் திருக்குணங்களாலே உலக முழுவதையும் ஈடுபடுத்தி ஆண்டபடியைச் சொல்லுகிறது இது.

வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேள்முதலா வென்றானூர்—முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் இறகுகளுடன் கூடிப்பறந்து ஆங்காங்கு வீழ்ந்து நகரங்களையும் கிராமங்களையும் அழித்துக்கொண்டு திரியுங்கால் தேவேந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத் தினால் அவற்றின் இறகுகளை அறுத்தொழிக்க, மைநாகமலை அவனுக்குத் தப்பித் தெரியாதபடி கடலினுள்ளே கிடக்க, தேவஸேனாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன் அதனையறிந்து தனது வேற்படையைச்செலுத்தி அம்மலையை நலிந்த வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட மஹாவீரனான ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலா னாரைப் பாணாஸுரயுத்தத்தின்று பங்கப்படுத்தினமை சொல்லிற்றாயிற்று.

'வேள்' என்று காமனுக்குப் பேராயிருக்க, ஸுப்ரஹ்மண்யனை வேள் என் றது உவமையாகு பெயர். மன்மதனைப்போல் அழகிற் சிறந்தவனென்க. நம்மாழ் வார் 'ஆழியெழ' என்னுந் திருவாய்மொழியிலே பாணாஸுர விஜயவ்ருத்தாந் தத்தைப் பேசும்போது "நேர்சரிந்தான் கொடிக் கோழி கொண்டான்" என்று ஸுப்ரஹ்மண்யன் தோற்றுப் போனதை முந்துற அருளிச்செய்கையாலே இவ் வாழ்வாரும் அதனைப் பின்பற்றி "வேள்முதலாவென்றான்" என்றாரென்க. "கார்த்திகை யானுங் கரிமுகத்தானுங் கனலும் முக்கண்மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு" என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதியுங் காண்க.

இனி, திருக்கோவலூர்த் திருப்பதியின் காவலுறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் விந்தைமேய வென்று தொடங்கி. துர்க்கையானவள் இந்த க்ஷேத்திரத்தைக் காவல் செய்து வர்த்திக்கிறாளென்பது இதிஹாஸம். பெரிய திருமொழியிலும் இவ்வூர்த் திருப்பதிகத்தில் "வியன்கலை யெண்டோளினாள் விளங்கு செல்வச் செறியார்ந்த மணிமாடந் திகழ்ந்து தோன்றுந் திருக்கோவலூரதனுட் கண்டேனானே" என்றரு ளிச்செய்தது முணர்க. இந்தத் துர்க்கையானவள் இவ்விடத்துக் காவல்பூண்கைக் குறுப்பாக விந்த்யாடவியிலே யிருந்து தவம் புரிந்தாளென்பதுபற்றி 'விந்தைமேய' எனப்பட்டது. 'விந்தியம்' என்பது விந்தையென மருவிற்று.

கடிபொழில்சூழ் நெடுமறுகில் கமலவேலி—எங்குப் பார்த்தாலும் நறுமணம் மிக்க சோலையாயிருக்கும்; திருவீதிகளோ அகலநீளங்களிற் குறையற்றிருக்கும்; தாமரைத்தடங்களும் ஊர்க்கு வேலியாயிருக்கும்.

பொற்புடைய மலையரையன் பணிய நின்ற—திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர் கோன் போலவும், அட்டபுயகரத்தில் வயிரமேகன் போலவும், நந்திபுர விண்ணகரத்தில் நந்திவருமன் போலவும், திருநறையூரில் செம்பியன் கோச் செங்கணான் போலவும் திருக்கோவலூரில் 'மலயமானவர்' என்னும் பிரபுக்கள்தொண்டு பூண்டு உய்ந்தனராக இதிஹாஸம் வழங்குமென்ப. "மலையரையன்" என்றது ஜாத்யேக வசநமாய்ப் பரம்பரையான அரசர்களைச் சொல்லுகிறதென்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம். அவ்வரசர்களின் கைங்கரியங்களுக்கு இலக்காயிருக்கும் திருக்கோவலூர். ஆக இப்படிப்பட்ட திருப்பதியைச்சென்று தொழுவோம், புறப்படாய் நெஞ்சமே! என்றாராயிற்று. 7

நீரகத்தாய்நெடுவரையினுச்சிமேலாய்! நிலாத்திங்கள்துண்டத்தாய்! நிறைந்தகச்சி
ஊரகத்தாய்! *ஒண்துறைநீர்வெஃகாவுள்ளாய்! உள்ளுவாருள்ளத்தாய்!*உலகமேத்தும்
காரகத்தாய்! கார்வானத்துள்ளாய்கள்வா! காமருபூங்காவிரியின்தென்பால்மன்னு
பேரகத்தாய்!*பேராதென்னெஞ்சினுள்ளாய்! பெருமான்! உன்திருவடியேபேணினேனே. 8

நீரகத்தாய்	நீரகமென்னுந் திருப்பதியிலுள்ளவனே!
நெடு வரையின் உச்சி மேலாய்	திருவேங்கட மலையினுச்சியிலே நின்றருளினவனே!
நிலாத் திங்கள் துண்டத்தாய்	நிலாத்திங்கள் துண்டமென்கிற திருப்பதியிலுள்ளவனே!
நிறைந்த கச்சி ஊரகத்தாய்	செழிப்புநிறைந்த காஞ்சீபுரத்தில் திருவூரகமென்னுந் திருப்பதியிலுள்ளவனே!
ஒண் துறை நீர் வெஃகா உள்ளாய்	அழகிய நீர்த்துறையின் கரையிலே திருவெஃகாவில் திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனே!
உள்ளுவார் உள்ளத்தாய்	சிந்திப்பாருடைய நெஞ்சிலுறைபவனே!
உலகம் ஏத்தும் காரகத்தாய்	உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படியான திருக்காரகத்திலுள்ளவனே!
கார்வானத்து உள்ளாய்	திருக்கார்வானமென்னுந் திருப்பதியிலுறைபவனே!
கள்வா	கள்வனே!
காமரு	விரும்பத்தக்கதாய்
பூ	அழகியதான
காவிரியின்	திருக்காவேரியினது
தென் பால்	தென்புறத்திலே
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
பேரகத்தாய்	திருப்பேர்நகரில் உறைபவனே!
என் நெஞ்சில் பேராது உள்ளாய்	எனது ஹ்ருதயத்திலே பேராமலிருப்பவனே!
பெருமான்	ஸர்வஸ்வாமியானவனே!
உன் திரு அடியே	உனது திருவடிகளையே
பேணினேன்	ஆசைப்படாநின்றேன்.

* * *—பல திருப்பதிகளையும் வாயாரச் சொல்லிக் கதறுகிறார்.

நீரகத்தாய்—திருக்கச்சிமாநகரில் திருவூரகமென்று ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீ உலகளந்த பெருமாள் ஸந்நிதியிலுள்ளது திருநீரகமென்கிற திவ்யதேசம்; அவ்விடத்தெம்பெருமானை விளித்தபடி. நீரின் ஸ்வபாவத்தையுடையனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குந் தலமாதல்பற்றி இத்தலத்திற்கு நீரக மென்று திருநாமமாயிற்றென்பர்.

நீர்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸ்வபாவ ஸாம்யம் பலபடிகளாலுண்டு.

1. நீர். பள்ளத்தில்தானே பாயும், மேட்டில் ஏறுவது அருமை. எம்பெருமானும் ஜாதி முதலியவற்றால் குறைந்தாரிடத்தே எளிதாகச் செல்லுவன்; உயர்ந்தோமென்று மார்பு நெறித்திருப்பாரிடத்தே செல்ல விரும்பான். பாண்டவர்கட்காகத் தூது எழுந்தருளும்போது, ஞானத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் பீஷ்மா

சாரியரையும் குலத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரோணாசாரியரையும் செல்வத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரியோதனனையும் ஒரு பொருளாக மதியாதே இவை யெல்லாவற்றாலும் தாழ்ந்தவராகத் தம்மை நினைத்திருந்த ஸ்ரீ விதுரருடைய திருமாளிகையிலே தானாகவே சென்று அமுது செய்தருளினானிறே கண்ணபிரான். ஆகவே, பள்ளத்தேயோடிப் பெருங்குழியே தங்குமியல்வு ஒக்கும்.

2. நீர் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் ஆகாது; அப்படியே எம்பெருமானின்றி ஒரு காரியமுமாகாது. "லோகோ பிந்நருசி:" என்கிறபடியே ஒருவன் விரும்பினதை மற்றொருவன் விரும்பாதபடி உலகம் வெவ்வேறு விருப்பத்தையுடையதாயினும் எல்லாரும் நீரைவிரும்பியேயாகவேண்டும்; அது போலவே எம்பெருமானையும்.

3. நீர்க்குக் குளிர்ச்சி இயற்கை; சூடு வந்தேறி. எம்பெருமானுக்கும் தண்ணளி இயற்கையாய்ச் சீற்றம் வந்தேறியாயிருக்கும். "நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால்" என்ற முமுக்ஷுப்படி திவ்ய ஸூக்தி காண்க.

4. நீர் சுட்டாலும் அதை ஆற்றுவதற்கு நீரே வேணும்; எம்பெருமான் சீறினாலும் அவன்றானே தெளிவு பெறவேணும். "தருதுயரந்தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை" என்றார் குலசேகரப் பெருமாள்.

5. நீர் நம் இஷ்டப்படி தேக்கிவைக்கவும் ஓடவிடவும் உரியதாயிருக்கும். எம்பெருமான்படியு மப்படியே; ஆண்டாள் தான் சூடிக்களைந்த மாலையிலே விலங்கிட்டு வைத்துப் புஜிக்க நின்றானெம்பெருமான். பாண்டவர்கட்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது நடந்தான்.

6. நீரானது மற்ற பண்டங்களைச் சமைப்பதற்குக் கருவியுமாயிருக்கும்; தனிப்படத்தானே குடிக்கத்தக்கதுமாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கும் உபாயத்வம் உபேயத்வம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களுண்டிறே. எம்பெருமானைக்கொண்டு வேறு பலன்களைப் பெற விரும்புவாரும் எம்பெருமான்றன்னையே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொள்வாருமுள்ளமை காண்க.

7. அன்னம் முதலானவை தமக்குப் பிரதிநிதிகளை ஸஹிக்கும்; அதாவது, காய் கனி கிழங்கு வேர் பால் முதலியவற்றால் தேஹதாரணம் பண்ணலாம்; நீரானது அப்படி பிரதிநிதி யொன்றையும் ஸஹிக்கமாட்டாது; நீர்க்கு நீரே வேணும் அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பிரதிநிதி கிடையாது; குணாநுஸந்தாநத்தாலும் போது போக்கவரிது; "ஒரு நாள் காண வாராயே" "அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பிரதிநிதி கிடையாது; குணாநுஸந்தாநத்தாலும் போது போக்கவரிது; "ஒரு நாள் காண வாராயே" "அடியேன் தொழ வந்தருளே" என்று பிரார்த்தித்துப் பெற்றே தீரவேண்டும்.

8. சோறு உண்ணும்போது நீர் இல்லாமல் முடியாது; அப்படி நீர் வேறொன்றை அபேக்ஷிப்பதன்று. எம்பெருமான்படியுமப்படியே; உபாயாந்தரங்களுக்கு எம்பெருமான் வேணும்; எம்பெருமான் இதர நிரபேக்ஷன். "உன்னை யல்லால் யாவராலுமொன்றுங்குறை வேண்டேன்."

9. கொள்ளும் பாத்திரங்களின் தாரதம்யமேயன்றி நீர் தான் குறைய நில்லாது; எங்கும் நிரம்பவற்று. எம்பெருமானும் * கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந் தருங்கோதில் வள்ளல். கொள்வார் குறையேயத்தனை ஐச்வரியமே போதுமென்பாரும் கைவல்யமே போதுமென்பாருமாகக் குறையக் கொள்வார் குற்றமே.

10. நீர் ஐவகைப்பட்டிருத்தல்போல எம்பெருமானும் ஐவகைப்பட்டிருப்பன்; எங்ஙனே யென்னில்; (1) பூமிக்குள்ளே பதிந்துகிடக்கும் நீர், (2) ஆவரண ஜலம், (3) பாற்கடல் நீர், (4) பெருக்காற்று நீர், (5) தடாகங்களில் தேங்கும் நீர்—

என் ஜலம் ஐவகைப்படும்; பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களென எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளும் ஐவகைப்படும். விடாய்த்தவனுக்கு வேறோரிடம் தேடிப்போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூமிக்குள் பதிந்த நீர்போலேயாய்த்து அந்தர்யாமித்வம்; கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு விஷய மன்றிக்கே அஷ்டாங்கயோகமாகிற யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியானதிறே இது. (2) விடாய்த்தவனுக்கு, அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரண ஜலம்போலேயாயிற்று—கண்டு பற்றவேணுமென்றிருக்கிறவனுக்கு லீலா விபூதிக்கு அப்பாற் பட்டிருக்கிற பரத்வம். (3) அப்படி அதிதூரஸ்தமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் விடாய்த்தவனுக்குக் கிட்டவரிதான பாற்கடல்போலேயாயிற்று—சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். 4. (ஸமீபஸ்த மாயிருந்தும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோக யோக்ய மாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெருக்காறுபோலேயாயிற்று—ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களான விபவம். பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் தத்காலத்திலிருந் தவர்களுக்கே ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கிட்டாதபடியா யிருப்பதிறே இது. (5) விடாய்த்தவனுக்கு விடாய்தீரப்பருகலாம்படி பெருக்காற் றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாயிற்று—கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்குமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி நிற்கிற அர்ச்சாவதாரம்.

11. நீரானது ஸ்வத: பரிசுத்தமாயினும் ஆச்ரயவசத்தாலே த்யாஜ்யமும் உபாதேயமுமாகிறது; அப்படியே தேவதாந்தரங்களில் அந்தர்யாமியான எம்பெரு மான் த்யாஜ்யனாகவும் கூராராழி வெண்சங்கேந்தின எம்பெருமான் உபாதேய னாகவும் உள்ளமை காண்க.

12. தோண்டத் தோண்டச் சுரக்கும்நீர்; எம்பெருமானும் * கொள்ள மாளா வின்பவெள்ளங் கோதில தந்திடும்.

13. நீர் தனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றியே பரார்த்தமாகவே யிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஆச்ரிதர்க்காகவே யிருக்கும்.

14. நீர் தானே பெய்யவேணுமேயன்றி ஒருவரால் வடிம்பிட்டுப் பெய்விக்க முடியாதது; எம்பெருமான் படியுமிப்படியே; "கேவலம் ஸ்வேச்சயை வாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந".

15. நீர் கடலிலிருந்து காளமேகம் வழியாக வந்தாலன்றி உபஜீவிக்கவுரிய தாகாது; எம்பெருமானும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆசாரியர் முகமாக வந்தே உபஜீவ்யனாகிறான். "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்பு போலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தியுங்காண்க.

16. வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றே அனைவரும் ஓர் துறையிலே படிந்து குடைந்தாடலாம்படி யிருக்கும் நீர்; எம்பெருமானும் "நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!" என்றும் "கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியார் சிறியார் என்றும் வாசியற ஒக்க ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பன்.

17. நீர் சிறிது த்வாரம் கிடைத்தாலும் உட்புகுந்துவிடும்;—எம்பெருமா னுக்கும் சிறிது வியாஜமே போரும் "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்."

18. தீர்த்த விசேஷங்களிலே நீருக்கு மாஹாத்மியம் அதிகம்; எம்பெருமானுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளிலே சிறப்புப் பொலியும்.

19. தாபம்மிக்கவர்கள் நீரை முகத்திலே எறட்டுவது, முதுகில் கொட்டுவது உள்ளில் இழிச்சுவது, படிந்து குடைந்தாடுவது போல் "வாக்கினால் கருமந் தன்னால் மனத்தினால் சிரத்தை தன்னால், வேட்கைமீதூரவாங்கி" விழுங்குவர்கள் எம்பெருமானையும்.

20. நீர் வேண்டியவன் துளி நாக்குநனைக்கக் கிடைத்தால் போதுமென்பன்;—"கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே" என்பர்.

21. நீரில் சிறியகல்லும் அமிழும்; பெரிய தெப்பமரமும் மிதக்கும்; எம்பெருமான் பக்கலிலும் ப்ரஹ்மாவாய் இழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யக் காணாநின்றோம். "நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துங் காண்கிலான், கண்ணனடிக் கமலந்தன்னையயன்,"—"மருவுநின் திருநெற்றியில் சுட்டியசைதர மணிவாயிடை முத்தந்தருதலும், உன்றன் தாதையைப்போலும் வடிவுகண்டுகொண்டுள்ள முள் குளிர, விரலைச் செஞ்சிறுவாயிடைச் சேர்த்து வெகுளியாய் நின்றுரைக்கு மவ்வுரையும், திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வ நங்கை யசோதை பெற்றாளே." என்பன அடைவே ப்ரமாணம்—பகவத்குணங்களில் சிறுமா மனிசர் அமிழ்தலும்* ஊன்மல்கிமோடு பருப்பார் வாய்க்கரையில் நிற்றலுங்கொள்க.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் காண்க.

நெடுவரையினுச்சிமேலாய்—பூமண்டலத்திலுள்ளார் அநுபவிப்பது மாத்திரமன்றியே மேலுலகங்களிலுள்ளாரும் வந்து அநுபவிக்கலாம்படி ஓங்கியுள்ள திருமலையிலே நின்றருள்பவனே!. "வானவர் வானவர் கோனொடும் சிந்து பூ மகிழுந் திருவேங்கடம்" "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" "மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்." என்ற அருளிச் செயல்களறிக.

நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய்—தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் இருபத்திரண்டினுள் 'நிலாத் திங்கள் துண்டம்' என்பது ஒரு திருப்பதி; இது பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் தேவதாந்தர ஆலயத்தினுள் உள்ளது.

நிறைந்தகச்சியூரகத்தாய்—ஊரகமென்பது உலகளந்த பெருமான் ஸந்நிதி. எம்பெருமான் உரகரூபியாக இத்தலத்தில் ஸேவை ஸாதிப்பதனால் ஊரகமென்று திருநாமமாயிற்றென்ப.

(உரகம்—ஆதிசேஷன்). நிறைந்த கச்சி யென்றது திவ்ய தேசங்களால் நிறைந்த காஞ்சீ க்ஷேத்ரமென்றபடி. திருவூரகத்தெம்பெருமான் தன் திருமேனியொளியாலே திருக்கச்சிமாநகர் முழுவதையும் நிரப்பியிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

ஒண்துறை நீர் வெஃகாவுள்ளாய்—இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியங்களின் பரம போக்யதை காண்மின்;—"திருவெஃகாவில் அழகிய துறையைப் பற்றிக் கண்வளர்ந்தருளினவனே!. அல்லாத துறைகளைப் போலன்றியே ஆழ்வார் திருமழிசைப்பிரான் இழிந்து தீர்த்தமாடின துறையாகையாலே அழகிய துறை யென்கிறது. தத்ஸம்பந்தத்தாலேயிறே அத்துறையைப் பற்றிக் கிடக்கிறது. ("கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ணா! நீ கிடக்கவேண்டா—துணிவுடைய செந்நாப் புலவனும் போகின்றேன் நீயுமுன்றன், பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக் கொள்."—"கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங் கச்சி, மணிவண்ணா! நீ கிடக்கவேண்டும்—துணிவுடைய செந்நாப் புலவனும் போக்கொழிந்தேன் நீயுமுன்றன், பைந்நாகப் பாய்படுத்துக்கொள்."

என்ற விடுதிப் பாசுரங்களைத் திருமழிசைப்பிரான் வைபவத்திற் காண்க.) ஆச்ரிதன் போனபோது அவன் பின்னே போயும் அவன் வந்தவாறே வந்து கால்கடை தலை மாடாகக் கிடந்தும் இப்படியிறே அங்குத்தை ஆச்ரித பாரதந்திரிய மிருப்பது. 'இருந்த வூரிலிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ' என்று வைஷ்ணவனிருந்த தேசம் வைஷ்ணவனுக்கு உத்தேச்யமாயிருக்குமாபோலே ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ளதொரு துறையும் ஈச்வரனுக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி.'

திருவெஃகாவிலெம்பெருமான் பிரமதேவன் செய்த வேள்வியை யழிக்க வந்த வேகவதி நதியைத் தடுத்தற்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளி கொண்டருளினவனதலால் அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் 'வேகாஸேது' என்று பெயர்; அது தமிழில் 'வேகவணை' என்று மொழிபெயர்ந்து, அது பின்பு (நாகவணை யென்பது நாகணையென்று விகாரப்படுதல்போல) 'வேகணை' என விகாரப்பட்டு அது பின்னர் 'வெஃகணை' எனத்திரிந்து தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக் குறித்தது. அது, பின்பு வெஃகா என மருவி வழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க.

உள்ளுவாருள்ளத்தாய்!—காஞ்சீக்ஷேத்ரத்தில் 'உள்ளுவாருள்ளம்' என்று ஒரு திவ்யதேசம் நிலாத்திங்கள் துண்டம்போலே தேவதாந்தர ஆலயத்தினுள்ளிருப்பதாகவும், அத்தலத்து எம்பெருமானையே இங்கு 'உள்ளுவாருள்ளத்தாய்!' என விளித்திருப்பதாகவும் பலர் சொல்லிப் போருவதுண்டு; இஃது ஆதாரமற்ற வார்த்தையாகும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் இங்ஙனே காணவில்லை யென்பதுந்தவிர, பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் இயற்றியருளின நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் உள்ளுவாருள்ள மென்றொரு திருப்பதி பாடல் பெற்றிராமையும் நோக்கத்தக்கது. தன்னைச் சிந்திப்பவர்களின் சிந்தையிலே கோயில் கொண்டிருக்குமவனே! என்றபடி. எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற் காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதய கமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்ய மென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறுனென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தருள்வது இங்கு உணரத்தக்கது.

உலகமேத்துங் காரகத்தாய்—காரகமென்கிற திவ்யதேசமும் திருக்கச்சிமா நகரில் உலகளந்தபெருமாள் ஸந்நிதியினுள்ளடங்கியது. மேகத்தின் ஸ்வபாவம் போன்ற ஸ்வபாவமுடைய எம்பெருமான் வாழுமிடமாதல் பற்றி இத்தலத்திற்குக் காரகமென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். எம்பெருமானுக்கு மேகத்தோடு ஸாம்யம் பல படிகளால் உய்த்துணரத்தக்கது.

1. பெய்யவேண்டு மிடமளவுஞ் சென்று பெய்யும் மேகம்; எம்பெருமான் "வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்து" என்று ஆங்காங்குச் சென்றருளி அநுக்ரஹிப்பன்.

2. மின்னலுள்ளகாலம் ஜலம் நிரம்பியிருக்கும் மேகம்; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியோடு கூடியிருக்குங் காலத்திலே க்ருபாரஸம் விஞ்சியிருக்கும். "இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது; அது இல்லாமையால் ராவணன் முடிந்தான்" என்ற முமுக்ஷுப்படி திவ்யஸூக்தியுங் காண்க.

3. மொண்ட இடத்திலும் பெய்யும் மேகம்; தனக்கு உபதேசித்தவர்களுக்கும் உபதேசிக்குமவன் எம்பெருமான். வஸிஷ்டாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினனிறே ஸ்ரீராமபிரான். சித்ரகூடத்திலே வஸிஷ்டன் பெருமாள்பாடே சிலதர்மஸூக்ஷ்மங்கள் கேட்கப் பெற்றனயிற்று.

4. பெய்யப்பெறாத காலத்திலே வறக்கும் மேகம்; நெஞ்சுலர்ந்து பேசினானிறே எம்பெருமானும், த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே அருகேயிருந்து உதவப் பெறாத குறைக்காக.

5. இன்னகாலத்திலே மேகம் பெய்யுமென்று அறுதியிட வல்லார் ஆருமில்லை; பெய்ய வேண்டிய காலத்தில் பெய்யாதொழியவும் பெய்வதற்கு ஸம்பாவனையில்லாத காலத்தில் அசிந்திதமாக வந்து பெய்யவுங் கடவது மேகம்; எம்பெருமான் படியுமப்படியே; "வந்தாய்போலே வாராதாய் வாராதாய்போல் வருவானே." த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே வந்து முகங்காட்டாதொழிந்தான்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத்* தாவியன்றுலகு மெல்லாந் தலைவிளாக் கொண்டான்.

6. 'வனத்திடரை ஏரியாக வெட்டியாயிற்று, நீ மழை பெய்தாக வேணும்; என்று வளைப்பிட வொண்ணாது மேகம்; எம்பெருமான்படியு மிங்ஙனேயிறே' * பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனும் (உன்னைக்) காண்பானெண்ணிலா வூழியூழித் தவஞ் செய்தார் வெள்கிநிற்ப விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளையீந்தவனிறே.

7. ஜலஸ்தல விபாகமின்றியே பெய்யும் மேகம்;- "வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகன் அவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தன்" (ஆசார்யஹ்ருதயம்) என்னும்படியிறே பகவத் விஷயீகாரம் பெற்றவர்களிருப்பது.

8. மேகம் சரத்காலத்தில் கர்ஜித்துப் போய்விடும், மழைபெய்யாது; பெய்யுங் காலத்திலே ஆடம்பரமறப் பெய்யும். எம்பெருமான் குசேலனுக்கு அருள் செய்தபடி இங்ஙனேயிறே.

9. விராடபர்வ காலக்ஷேபத்துக்கு வரும் மேகம்; பகவத்விஷயகாலக்ஷேபங்களிலே வந்து நிற்கும் எம்பெருமான். ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ர மென்று வந்தானிறே ஸ்ரீரங்கநாதன் பெரிய ஜீயர் கோஷ்டியிலே.

10. சுக்திகளிற் பெய்து முத்தாக்கும் மேகம்;—அடியார்க்கு இன்பமாரியாகிய எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷதாரையும் ஆழ்வாராசார்யர்களிடத்தே ப்ரவஹித்து மிக்க பயன்விளைக்குமிறே.

11. "விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்கள்!" இத்யாதிப்படியே தூதுவிடப்படும் மேகம்; எம்பெருமான்றானும் * இன்னார் தூதனென நின்றான்; * கோதைவேலைவர்க்காய் மண்ணகலங் கூறிடுவான் தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டானிறே.

12. மழைபெய்ய எல்லாமரங்களும் தளிர்க்கும்; எருக்கிலை போல்வன வீழ்ந்தொழியும்; ஆகவே, மழை சிலர்க்குத் தீங்கு, சிலர்க்கு நன்மை. எம்பெருமான்படியுமப்படியே; "கஞ்சன் நாள் கவர் கருமுகில்; எந்தாய்" "தாயர்மகிழ ஒன்னார் தளர." இத்யாதி.

13. "எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள், பைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும்" என்கிறபடியே பயிர்கள் வேறுபுகலற்று எதிர்பார்க்கப் பெற்றிருக்கும் மேகம்; "களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்று அநந்யகதிகளால் ப்ரதீக்ஷிக்கப் படுகை ஒக்குமிறே.

14. "துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத், துப்பாயதூஉம் மழை" (திருக்குறள்) என்கிறபடியே அன்னத்தின் அபிவிருத்திக்கு ஹேதுவாகையாலே போகஸாதனமாயும் விடாய் தீரப் பருகுகையாலே ஸ்வயம் போக்யமாயுமிருக்கும் மேகம்; ப்ராபகனாயும் ப்ராப்யனாயுமிறே எம்பெருமானிருப்பது.

15. எத்தனை கண்ணநீர் விழவிட்டாலும் விருப்பமில்லாதவன்று வாளா கிடக்கும் மேகம்; பரதாழ்வான் பலருடனே சித்ரகூட பரிஸரத்திலே போந்து கண்ணநீரை விழவிட்டு வேண்டினவிடத்தும் "ஸ காமமநவாப்யைவ" என்று மநோரதம் பெறாமலே மீண்டானிறே.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்களுங் கண்டு கொள்க.

கார்வானத்துள்ளாய் !=கார்வானமென்பதும் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று; இதுவும் உலகளந்த பெருமாள் ஸந்நிதியினுள்ளடங்கிய திவ்ய தேசங்கள் நான்கிலொன்று. மேகத்தின் ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இத்தலத்தெம் பெருமானிடத்தும் அநுஸந்திக்க வுரியன.

கள்வா !='திருக்கள்வனூர்' என்கிற திவ்ய தேசத்திலுறைபவனே: பிறர் அறியாதபடி காரியஞ் செய்பவனைக் கள்வனென்பது; எம்பெருமானும் 'இராமடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரு' மவனுகையாலே கள்வனெனப்படுகிறான். ஐயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் இத்திருப்பதிக்குப் பேசும் பாசுரங்காண்மின்;—(85) "பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று, கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறாதே—மண்டலத்தோர், புள்வாய் பிளந்த புயலே! உனைக் கச்சிக், கள்வா வென்றோதுவதென் கண்டு?" என்றும். (அதாவது) ஒருவர்க்கு உரிய பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கள்ளமெனப்படும்; ஆகவே அநாதியாக உனக்கே உரியதாய்க் கிடந்த உயிரை நான் என்னுடையதென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கள்வனென்று சொல்லத்தகும்; உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் நின்னுடையனவே யாதலால் வெண்ணெய் கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உன்னைக் கள்வனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே திருடிக் கொண்ட பெருந்திருடனாகிய என்னைக் கள்வனென்னாமல் ஸர்வ ஸ்வாமியான உன்னைக் கள்வனென்கின்றனரே, இஃது என்ன பேதைமை! என்று சமத்காரந் தோன்றக் கூறியவாறு.

காமருபூங் காவிரியின் தென்பால் மன்னு பேரகத்தாய் !='திருப்பேர் நகர்' என்கிற அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதியில் பள்ளிகொண்டருள்பவனை விளிக்கிறபடி. சிறிய திருமடலில் "மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே" என்ற விடத்தில் பேரகமென்பது திருவூரகத்தில் பெரிய திருமேனியாக ஸேவை ஸாதிக்கின்ற உலகளந்தபெருமானைக் குறிப்பதாகப் பலரும் சொல்லுவார்கள்; இப்பாசுரத்தில் 'பேரகத்தாய்!' என்றதும் அப்பெருமானையே யென்றும் பலர் மயங்குவர்; 'காவிரியின் தென்பால் மன்னு' என்று விசேஷணமிட்டிருப்பதையும் நோக்காமல் மயங்கிக் கூறுவார்க்கு என் சொல்லவல்லோம்? திருக்கச்சி உலகளந்த பெருமாள் ஸந்நிதியில் நான்கு திவ்யதேசங்களே உள்ளன; (ஊரகம் நீரகம் காரகம் கார்வானம்.) பேரகமென்பது இங்கில்லை; அது சோழநாட்டுத் திருப்பதியேயாம். 8

வங்கத்தால்மாமணிவந்துந்துமுந்நீர் மல்லையாய்! மதிட்கச்சியூராய்! பேராய்*
கொங்கத்தார்வளங்கொன்றையலங்கல்மார்வன் குலவரையன்மடப்பாவையிடப்பாற்கொண்டான்
பங்கத்தாய்!*பாற்கடலாய்! பாரின்மேலாய்! பனிவரையினுச்சியாய்! பவளவண்ணா!
எங்குற்றாய்? எம்பெருமான்! உன்னைநாடி யேழையேனிங்ஙனமேயுழிதருகேனே. 9

வங்கத்தால்	கப்பல்களினால்
மா மணி	சிறந்த ரத்னங்களை
வந்து	கொண்டுவந்து
உந்து	தள்ளுமிடமான
முந்நீர்	கடற்கரையிலுள்ள
மல்லையாய்	திருக்கடன்மல்லையில் வாழ்பவனே !
மதிள் கச்சி ஊராய்	மதிள்களையுடைய திருக்கச்சிப் பதியில் (திருவெஃகாவில்) உறைபவனே !
பேராய்	திருப்பேர்நகராளனே !
கொங்கு ஆர்	தேன் நிறைந்ததும்
வளம்	செவ்வி பெற்றதுமான
கொன்றை அலங்கல்	கொன்றைமாலையை
மார்வன்	மார்விலே யுடையனும்
குலம் வரையின் மடப் பாவை இடப்பால் கொண்டான்	பர்வதராஜபுத்ரியான பார்வதியை இடதுபக்கமாகக் கொண்டவனுமான சிவபிரானை
பங்கத்தாய்	(வலது) பக்கத்திலுடையவனே !
பால் கடலாய்	திருப்பாற்கடலில் கண் வளர்ந்தருள்பவனே !
பாரின் மேலாய்	(ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரித்து) பூமியில் ஸஞ்சரித்தவனே !
பனி வரையின் உச்சியாய்	குளிர்ச்சியே வடிவான திருமலையினுச்சியில் நிற்பவனே !,
எங்கு உற்றாய்	எங்கிருக்கிறாய் ?
பவளவண்ணா	திருப்பவளவண்ணனே !
எம்பெருமான்	எம்பிரானே !
ஏழையேன்	மிகவும் சபலனாகிய அடியேன்
உன்னை நாடி	உன்னைத்தேடிக்கொண்டு
இங்ஙனமே	இவ்வண்ணமாகவே
உழிதருகேன்	அலைச்சல்படாநின்றேன்.

* * *—எம்பெருமானே ! நீ திருப்பதிகளில் கோயில் கொண்டிருக்குமழகையும் அஹங்காரிகளுக்கும் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்திருக்கும் சீலத்தையும் வாய்வெருவிக்கொண்டு திரிவேன் நான் என்கிறார்.

[வங்கத்தால் மாமணிவந்துந்து முந்நீர் மல்லையாய் மதிட்கச்சியூராய்] பரவாஸுதேவனாகிய ஒரு சிறந்த விலையுயர்ந்த ரத்னத்தை அவனது வாத்ஸல்யமென்கிற ஒரு கப்பலானது [த்வீபாந்தரத்தில் நின்றும் த்வீபாந்தரத்திற்குச் சரக்குகளைக் கொண்டு தள்ளுவது போல] திருக்கடல்மல்லை யென்கிற ஒரு தீவிலே கொணர்ந்து தள்ளிற்றாம் ; "கானத்தின் கடல்மல்லை" என்றபடி காட்டுநிலமாகிய அவ்விடத்திலே அந்த ரத்னத்தைப் பேணுவாரில்லாமையாலும் ரத்னம் விலை போவது மஹா நகரங்களிலாகையாலும் அந்தக்கப்பலானது அந்த ரத்னத்தை அங்கிருந்து கொணர்ந்து காஞ்சீபுரத்திலே திருவெஃகாத்துறையிலே தள்ளிற்றாம்—என்றிப்படி சமத்காரமாகச் சொல்லும் விசேஷார்த்தம் உணரத்தக்கது. ஆழ்வார் தாமும் இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரியதிருமொழியில் திருக்கடல்மல்லைப் பதிகத்திலும் "கச்சிக்கிடந்தவனூர் கடன்மல்லைத் தலசயனம்" என்றருளிச் செய்தது.

புண்டரீகர் என்கிற ஒரு பரமபக்தர், கடலின் இக்கரையிலே ஒரு பெரிய தோட்டம் ஏற்படுத்தி அதில் சிறந்த புஷ்பங்களையுண்டாக்கி அவற்றைத் தொடுத்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்று பாரித்தார் ; கடலைக்கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தமையால் இக்கடலைக் கையாலிறைத்துவிட்டு வெறுந்தரையாக்கி நடந்தே செல்லுவோமென்று துணிந்து கடலை இறைக்கத் தொடங்கவே, எம்பெருமான் அவருடைய ஆதராதிசயத்தைக் கண்டு வியந்து உவந்து, தானே கடற்கடையிலே ஓடிவந்து அவரது தோப்பிலே தரைக்கிடை கிடந்து அவருடைய வழிபாடுகளை ஸ்வீகரித்தருளினன் என்பது திருக்கடல்மல்லைத் தலசாயிப் பெருமாளைப் பற்றின புராண வரலாறு.

பேராய் !—பேரில் உள்ளவன் பேரான் ; பேராய் என்பது விளி ; திருப்பேர் நகரிலுள்ளவனே ! என்றபடி.

[கொங்கத்தார் இத்யாதி.] கொன்றை மாலை யணிந்த மார்வையுடையவனும் பார்வதியைத் தனக்கு மனைவியாகக் கொண்டவனுமான ருத்ரனைத் தனது திருமேனியின் ஒரு புறத்திலே இடங்கொடுத்து இருத்தியிருக்குமவனே! என்றபடி. திருவாய்மொழியில் "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்" என்ற மோக்ஷ தர்மவசநத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். "தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸ: பரிகல்பித:" என்றொரு வசநமும் இருபத்தினாலாயிரத்திற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன் என்பது இதன் பொருள்.] "ஏறாளுமிறையோனுந் திசைமுகனுந் திருமகளுங், கூறாளுந் தனியுடம்பன்" என்றும் "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து" என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும். இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் (4—8—1) வியாக்கியானங்களிலே "ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பர்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதுமொக்க அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஓரோ கலஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே" என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

"கொங்கத்தார்" என்ற பாடத்தில் 'கொங்கு அத்து ஆர்' என்று பிரித்து 'அத்து' என்பதைச் சாரியையாகக் கொள்ளவேணும். 'கொங்குத்தார்' என்ற பாடத்தில், கொங்கு—தேனையும், தார்—பூக்களையும், வளம்—அழகையுமுடைத்தான, கொன்றையலங்கல்—என்றுரைத்துக் கொள்க. பங்கத்தாய்='பங்கு' என்று பார்ச்வத்திற்குப் பெயர்; திருமேனியின் கூறு. பங்கில் உடையவன்—பங்கத்தான்; அதன் விளி.

பாற்கடலாய்=அஹங்காரியான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியில் இடங்கொடுத்தளவேயோ? பிரமன் முதலானோர்க்கு ஓர் ஆபத்து வந்தபோது ரக்ஷகரான நாம் நெடுந்தூரத்திலிருக்க வொண்ணாதென்று பரமபதத்தில் நின்றும் திருப்பாற்கடலிலே வந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே!

பாரின் மேலாய்=அஸுரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் குடியிருப்பிழந்து ஸகல தேவதைகளும் வந்து சரணம்புக, ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபத்தாலே தன்னை அழியமாறிவந்தவதரித்து இப்பூமண்டலத்தின்கண் உலாவினவனே! என்கை.

பனிவரையினுச்சியாய்!=ஸம்ஸாரதாபத்தை ஆற்றும்படியான குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவேங்கட மலையினுச்சியிலே வாழ்பவனே!

பவளவண்ணா!=பவளம்போல் விரும்பத்தகுந்ததான வடிவுபடைத்தவனே! என்பது மாத்திரம் இதற்குப் பொருளன்று; கச்சிமாநகரில் 'திருப் பவள வண்ணம்' என்னுந் திருப்பதியிலுறைபவனே! என்கிறவரையில் பொருளாகக் கொள்

ளத்தக்கது. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் விளங்கக்கிடக்கின்றதில்லையேயென்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமேலும் இங்ஙனே பொருள்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை விளக்குவோம் ;—பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் இயற்றியருளிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் (86) "கண்டறிந்துங் கேட்டறிந்துந் தொட்டறிந்துங் காதலால், உண்டறிந்து மோந்தறிந்து முய்யேனே—பண்டைத் தவளவண்ணா கார்வண்ணா சாமவண்ணா! கச்சிப், பவளவண்ணா! நின்பொற்பதம்' என்ற செய்யுளினால் கச்சிமாநகரிலுள்ள திருப்பதிகளுள் திருப்பவளவண்ணம் ஒன்றாகப் பாடப்பட்டுள்ளது ; பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு முற்பட்டவரும் பட்டர் திருவடிகளிற் பணிந்துய்ந்தவரும் ஆப்ததமருமான அத்திவ்யகவியின் திருவுள்ளத்தைத் தழுவிச்செல்ல வேண்டுவது நமக்கு இன்றியமையாததாம். திருமங்கையாழ்வாருடைய இப்பாசுரத்திலுள்ள 'பவளவண்ணா!' என்கிற விளியைக்கொண்டே ஐயங்கார் அச்செய்யுள் இயற்றியருளினரென்பது மறுக்கத்தகாதது.

[எங்குற்றாய் இத்யாதி.] அடியார்களுக்காகவே திருப்பதிகளில் ஸந்நிதி பண்ணியிருந்தும் பாவியேனுக்குத் தோற்றாதொழிவது என்னே ; 'வருந்திநான் வாசகமாலை கொண்டு, உன்னையே யிருந்திருந்து எத்தனைகாலம் புலம்புவனே" என்றாற்போலே உன்னைக்கூவிக்கூவிக் கதறுவதே எனக்குப் பணியாயிற்றே!. என்படியைக் கண்டாயோ ; இன்னமும் இரங்கியருளத் திருவுள்ளமில்லையோ? என்றாராயிற்று. 9

பொன்னானாய்! பொழிலேழுங்காவல்பூண்ட புகழானாய்இகழ்வாயதொண்டனேன்நான்*
என்னானாய்! என்னானாய்! என்னலல்லால் என்னறிவன்?ஏழையேன்*உலகமேத்தும்
தென்னானாய்! வடவானாய்! குடபாலானாய்! குணபாலமதயானாய்! இமையோர்க்கென்றும்
முன்னானாய்!*பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி! திருமூழிக் களத்தானாய்! முதலானாயே. 10

உலகம் ஏத்தும்	உலகமடங்கலும் துதிக்கத் தக்க
தென் ஆனாய்	தென் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் நின்ற யானை போன்றவனே!
வட ஆனாய்	வட திருவேங்கடத்தில் நின்ற யானைபோன்றவனே!
குடபால் ஆனாய்	மேற்றிசையில் (கோயிலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற) யானை போன்றவனே!
குணபால மதம் யானாய்	கீழ்த்திசையில் (திருக்கண்ணபுரத்தில்) மதயானை போன்றவனே!
என்றும்	எக்காலத்திலும்
இமையோர்க்கு முன்னானாய்	நித்யஸூரிகளுக்குக் கண்ணாற்கண்டநுபவிக்கலாம்படி முன்னிற்பவனே!
பின்னானார் வணங்கும் சோதி	அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டவர்கள் ஆச்ரயிக்கத்தக்க சோதியாக

திருமூழிக்களத்து ஆனாய்	திருமூழிக்களம் முதலிய திருப்பதிகளிலுறைபவனே!
முதல் ஆனாய்	முழுமுதற் கடவுளே!,
பொன் ஆனாய்	பொன்போன்றவனே!
பொழில் ஏழும் காவல் பூண்ட புகழ் ஆனாய்	ஸப்தலோகங்களையுங் காத்தருள்வதால் வந்த புகழுடையவனே!
இகழ்வு ஆய தொண்டனேன் ஏழையேன் நான்	இகழ்வையே வடிவாகவுடைய தொண்டனாய் அறிவிலியான நான்
என் ஆனாய் என் ஆனாய் என்னல் அல்லால்	'என்னுடைய யானையே! என்னுடைய யானையே!' என்று சொல்லுமித்தனையல்லது
என் அறிவன்	வேறு என்னவென்று சொல்ல அறிவேன்?

* * *—எம்பெருமானே! பலபடிகளாலும் உன்னைச் சொல்லிக் கதறுவதொழியப் பிறிதொன்றுமறியேனென்கிறார்.

பொன்னானாய்!=பொன்போன்றவனே! எம்பெருமானைப் பொன்னாகக்கூறுவதற்கு ஒரு பொருத்தஞ் சொல்லலாம் ; அதாவது—"ஹேம்ந: கேதோ ந

தாஹோநச் சேதேநச்சேதேந வா, ஏதகேவ மஹத்துஃக்கம் யத் குஞ்ஜாஸமதோலநம்'' என்றார் ஒரு மஹாகவி: பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடுகிறோம், உளியையிட்டு வெட்டுகிறோம், உரைகல்லிலே யிட்டுக் கனக்க வுரைக்கிறோம், இன்னமெத்தனை ஹிம்ஸைகள் செய்யினும் அவற்றால் பொன்னானது சிறிதும் வருந்தமாட்டாது; வருத்தமில்லையென்பது மாத்திரமே யன்று; அந்த ஹிம்ஸைகளெல்லாம் தனக்குப் ப்ரமபோக்யமே யென்பது தோன்ற ஒளியை மிகுத்துங்காட்டும்; பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடும்போதும் உளியிட்டு வெட்டும் போதும் உரைகல்லி லுரைக்கும் போதும் அதற்கு ஒளிமிகுதலைக் காண்கிறோமன்றோ; ஆனால் அந்தப்பொன்னுக்கு ஒரு வருத்தம் மாத்திரம் சாலவுண்டு; அஃது என்னென்னில்; மிக அற்பமான தொரு குன்றுமணியோடொக்க நம்மை நிறுப்பதே!' என்பதே அதற்கு மிக்க வருத்தமாம்; ஒரு திராசில் குன்றுமணியையும் மற்றொரு திராசில் பொன்னையும் வைத்து நிறுக்கக் காண்கிறோமன்றோ. 'பொன் என்று போற்றப்படுகின்ற நமக்குக் கடைகெட்ட குன்றுமணிதானோ ஈடாகவேணும்' என வருந்தி மிகவுங் குன்றிப்போகா நின்றதாம். அதுபோல எம்பெருமானும், தூதனுப்பப் பெறுகை, தாம்பால் கட்டுண்கை முதலானவற்றால் சிறிதும் வருந்தான்; வருந்தாமை மாத்திரமேயன்று; அவற்றால் மிக்க முகமலர்ச்சியும் பெற்றிடுவான்; [இன்னார் தூதனென நின்றான்] என்றது கண்டீரே; *வெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வன்தாம்புகளால் புடைக்க அலந்தானை * என்றதும் காண்க.

பொழிலேழுங் காவல்பூண்ட புகழாய்!—ஏழுலகங்களையும் ஆளிட்டு ரக்ஷிக்கை யன்றியே தானே முன்னின்று ரக்ஷிப்பதனால் வந்த புகழ்படைத்தவனே!. 'காவல் பூண்ட' என்றதனால் காத்தல் தொழிலைத் தனக்கு ஒரு அணிகலனாகப் பூண்டிருப்பனென்கிறது. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கடற்கரையிலே வந்து சரணம்புகுந்தபோது ஸுக்ரீவமஹாராஜர் முதலானோர் இவனை ரக்ஷித்தருளலாகாதென்று தடைசெய்த விடத்தும் ஒருதலை நின்று ரக்ஷித்தே தீரும்படியான விரதம்பூண்டவனிறே எம்பெருமான்.

[இகழ்வாய தொண்டனேன் நான் என்னானை என்னானை என்னலல்லால் என்னறிவனேழையேன்?] 'இகழ்வாய' என்பதை, 'இகழ்வு ஆய' என்றும் பிரிக்கலாம்; இகழ், வாய என்றும் பிரிக்கலாம். அடைவே, நீசனாகிய என்றும், இகழத்தக்க வாய்மொழியை யுடையேனான என்றும் பொருள் காண்க. தண்ணீர்க் குடமெடுக்கும் தாஸியொருத்தி ஸார்வபௌமனை ஆசைப்படுதல்போலவும், பிச்சையாண்டி பட்டாபிஷேகத்தை விரும்புதல்போலவும் மன்றோ நித்யஸம்ஸாரியான நான் உன்னை ஆசைப்படுகிறது என்கிறார். [என் ஆனாய்! என் ஆனாய்!] ஆனை என்பது ஈறுதிரிந்த விளியாய் 'ஆனாய்' என்றாயிற்று; 'என்னுடைய மத்தகஜமே! என்னுடைய மத்தகஜமே!' என்று ஏதோ வாய் வெருவுகின்றேனத்தனையொழிய ஸாதநாநுஷ்டானமாகச் சொல்லும் முறைமை யொன்றுமறியேனென்றவாறு.

யானைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாம்யமுண்டு;—அது நமது ஸ்வாபதேசார்த்த ஸாகரத்தில் விரியும்.

[உலகமேத்தும் தென்னானாய் இத்யாதி.] "திருமங்கைமன்னன் கட்டின திக்கஜங்களிருக்கிறபடி" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை காண்க தென்திசைக்காகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும், வடதிசைக்காகத் திருவேங்கடமலையிலும், மேற்றிசைக்காகத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலும், கீழ்த்திசைக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலும் மதயானைபோலே விளங்குகிறபடியை அநுஸந்தித்தாராயிற்று. தென்னானை, வடவானை, குடபாலானை, குணபால மதயானை என்ற பதங்கள் விளியுருபு ஏற்றுக் கிடக்கின்றன.

"குணபாலமதயானாய்" என்றவிடத்திற்கு காட்டுமன்னார்ஸந்நிதியிலுள்ள மன்னனார்பரமான வியாக்கியானமுமுண்டு. 'உலகமேத்தும்' என்கிற அடை

மொழி நான்கு யானைகளுக்கும் அந்வயிக்கும். [இமையோர்க்கு என்றும் முன்னாய்] நித்ய ஸூரிகளுக்கு எஞ்ஞான்றும் கண்முன்னே தோற்றி அவர்களுக்கு நித்யதர்சந விஷயபூதனானவனே !.

பின்னானார் வணங்குஞ்சோதி திருமூழிக்களத்தானாய் !—திருமூழிக்களமென்றது உப லக்ஷணமாய் அர்ச்சாவதார ஸாமாந்ய வாசகமாய் நிற்கும். பரத்வத்திலும் வ்யூஹத்திலும் விபவங்களிலும் அந்தர்யாமித்வத்திலும் அந்வயிக்கப்பெறாதவர்கள் இங்குப் பின்னானார் எனப்படுகின்றனர் ; அன்னவர்கட்காகத் திருமூழிக்களம் முதலான அர்ச்சாவதார நிலங்களிலே திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்குமவனே !. திருமூழிக்களமென்பது மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின்மூன்றில் ஒன்று. இத் திருப்பதியைப் பாடினோர் இவ்வாழ்வாரும் நம்மாழ்வாருமே. இருவரும் இப்பதியைப் பற்றிப் பேசுமிடங்களில் ' திருமூழிக் களத்துறையுமொண்சுடர்" என்றும் "மூனியே திருமூழிக்களத்து விளக்கே" என்றும் "மூழிக்களத்து விளங்கினை" என்றும் சுடர்ப் பொருளாக அருளிச் செய்தல் குறிக்கொள்ளத்தக்கது : அவ்வாறே இங்கும் "பின்னானார் வணங்குஞ் சோதி திருமூழிக்களம்" எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுள் ஸௌலப்யம் சிறந்தது ; அத் திருக்குணம் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே ; அது தன்னிலும் கேவலம் அறிவிலிகளானவர்கட்கே காட்சிதருமிடமாகிய திருமூழிக்களத்தில் அக் குணம் மிகமிக வொளிபெற்று விளங்குதலால் 'ஒண்சுடர்' என்றும் 'விளக்கு' என்றும் 'சோதி' என்றும் இத்திருப்பதிக்குச் சிறப்பாகச் சொல்லுதல் ஏற்கு மென்ப. ஸகல ஜாதிகளிலும் பிற்பட்டவர்களைப் பின்னானார் என்கிற சொல்லாற் கொள்ளவுமாம். அர்ச்சாவதாரங்களில் புறப்பாடு வியாஜத்தினால் மிகத் தண்ணியர்களுக்கும் காட்சிதருவதுண்டே. 10

பட்டுடுக்குமயர்த்திரங்கும்பாவைபேணாள் பனிநெடுங்கண்ணீர்ததும்பப்பள்ளிகொள்ளாள்*
எட்டுணைப்போதென்குடங்காலிருக்ககில்லாள் எம்பெருமான்திருவரங்கமெங்கேயென்னும்*
மட்டுவிக்கிமணிவண்டுமூரலுங்கூந்தல் மடமானையிதுசெய்தார்தம்மை*மெய்யே
கட்டுவிச்சிசொல்லென்னச்சொன்னாள்நங்காய் கடல்வண்ணரிதுசெய்தார்காப்பாராரே ! 11

(என் பெண்பிள்ளையான பரகால நாயகியானவள்)

பட்டு உடுக்கும்	பட்டுச்சேலையை அரையில் உடுத்துக்கொள்ளுகின்றாள்;
அயர்த்து இரங்கும்	மோஹித்து வருந்தாநின்றாள் ;
பாவை பேணாள்	மரப்பாச்சியை விரும்புகின்றிலள் ;
பனி நெடு கண் நீர் ததும்ப	குளிர்ந்து நீண்ட கண்கள் நீர் நிரம்பநின்று
பள்ளிகொள்ளாள்	உறங்குகின்றிலள் ;
எள் துணை போது	ஒரு கொடிப்பொழுதும்
என் குடங்கால் இருக்ககில்லாள்	என்மடியிலே பொருந்த மாட்டுகின்றிலள் ;
எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
திரு அரங்கம்	ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரம்
எங்கே என்னும்	எங்கிருக்கின்றது ? என்கிறாள் ;
மணி வண்டு	அழகிய வண்டுகள்
மட்டு விக்கி	(உட்கொண்ட) தேன்விக்கி
மூரலும்	ரீங்காரஞ்செய்யப்பெற்ற
கூந்தல்	கூந்தலையுடையளான
மட மானை	அழகிய மான்போன்ற இப் பெண்பிள்ளையை
இது செய்தார் தம்மை	இப்படிப்பட்ட நிலைமையடைவித்தவர் இன்னாரென்பதை
கட்டுவிச்சி	குறி சொல்லுகிறவளே !
மெய்யே சொல் என்ன	உண்மையாகச் சொல்லுவாயாக, என்று நான் கேட்க,

(அவள்)

கடல் வண்ணர் இது செய்தார் (என்று) சொன்னாள்	'கடல்போன்ற நிறத்தையுடையரான பெருமாள் இந்த நிலைமையை உண்டு பண்ணினார்' என்று சொன்னாள் ;
நங்காய்	நங்கைமீர்களே !

(ரக்ஷகனான எம்பெருமானே இது செய்தானான பின்பு)

காப்பார் ஆரே	இவ்வாபத்தைப் பரிஹரிக்க வல்லார் வேறுயாருளர் ?

* * *—எம்பெருமானை யநுபவித்தல் பலவகைப் பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி யநுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியநுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அநுபவித்தல், அவனுகந்தருளின திவ்யதேசங்களின் வளங்களைப் பேசியநுபவித்தல், அங்கே அபிமாநமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப் பேசியநுபவித்தல்—என்றிப்படி பலவகைப்பட்டிருக்கும் பகவதநுபவம். இவ்வகைகளில் பரம விலக்ஷணமான மற்றொரு வகையுமுண்டு; அதாவது—ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியநுபவித்தல். இப்படியநுபவிக்குந் திறத்தில், தாய்பாசுரம் தோழிபாசுரம் தலைமகள் பாசுரம் என்று மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பரகாலர் என்ற ஆண்மைப்பெயர் நீங்கி, 'பரகாலநாயகி' என்று பெண்மைப்பெயர் வழங்கப்பட்டுவரும். தாய் சொல்வது போலவும் தோழி சொல்வது போலவும் தலைமகள் சொல்வது போலவும் பாசுரங்கள் வெளிவந்தாலும் பாசுரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறானது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகி அவற்றுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களுண்டானாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே, இம் மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் "மன்னுமாமணி மாடமங்கைவேந்தன் மானவேற் பரகாலன் கலியன் சொன்ன" என்று ஆழ்வார் பாசுரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்த்ரீபாவனையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் ஏதுக்காக வென்னில்; ஆழ்வார் தாமாக ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறாரல்லர், அந்த அவஸ்தை தானே பரவசமாக வந்து சேருகின்றது. புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாயிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்திரிய நாற்றமேயின்றிப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்த்ரீபாவனை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரண்ய வாஸிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்திலீடுபட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர் மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதிஹ்யமுமுண்டு. ஆழ்வார் அப்படியன்றியே அப்போதே பெண்மையை யடைந்து புருஷோத்தமனை அநுபவிக்கக் காதலிக்கின்றனர்.

ஆண் பெண் என்ற வியவஹாரங்கள் சிற்றின்பநுகர்ச்சிக்கன்றோ ஏற்பட்டவை; பேரின்பவநுபவத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார்கள் பெண்மை யெய்துவதாகவும் கொங்கை முதலிய சொற்களையிட்டுப் பாசுரங்கள் கூறுவதாகவும் நிகழ்கிறவிது என்னோ? எனின்; விஷயாந்தரகாமம் என்றும் பகவத் விஷயகாமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்களுக்கு ச்ருங்காரமுறைமையில் பரிணமித்து நிற்கும். சிற்றின்பவநுபவத்திற்குக் கொங்கை முதலியன ஸாதகமாயிருப்பது போல, பகவத்விஷயாநுபவத்திற்குப் பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் இன்றியமையாதனவா யிருப்பதால் அவையே கொங்கைமுதலிய சொற்களால் அருளிச்செயல்களிற் கூறப்படுகின்றனவென்றுகொள்க.

ச்ருங்காரரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிறிதுமின்றியே கேவலம் சுத்த பக்திரஸமாகவே பாசுரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடுமாயினும் ஆழ்வார்கள் ச்ருங்காரரஸத்தையுங் கலந்து பாசுரங்கள் பேசுவதற்குக் காரணம் யாதெனில்; ஆரோக்யத்திற்குக் காரணமாகிய வேப்பிலை யுருண்டையை உட்கொள்ள இருய்க்குமவர்களுக்கு வெல்லத்தை வெளியிற் பூசிக் கொடுத்துத் தின்பிப்பதுபோலச் சிற்றின்பம் கூறும்வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுகின்றனரென்ப.

பகவத்விஷயத்தில் அபிநிவேசம் மீதூர்ந்த காலத்தில் தன்னிலைமாறிப் பெண் ணிலைபெற்றுப் பேசுமிடத்தில், தாய்பாசுரமென்றும் தலைவிபாசுரமென்றும் தோழி பாசுரமென்றும் இப்படி வகுத்துக் கூறுவதற்கும் உட்கருத்து உண்டு;—தோழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து:—நாயகனையும் நாயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்குமவள் தோழியாவள். திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத் மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹசேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஞானமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தோழியென்பதாகக்கொள்க.

பெற்றுவளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யௌவனபருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்புமிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேணுமென்று பதறுமளவில் படிகடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவள் உலகில் தாய் எனப்படுவள்; ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணு மென்கிற ஆவல் அதிகரிக்கப்பெற்று அதனால் படிகடந்து நடக்கவேண்டிவந்த வளவில் இது ப்ரபந்நர்குடிக் கட்டுபாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி 'எம்பெரு மான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம: பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தாய் என்பதாகக் கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் 'அவனைக் கிட்டி யல்லது நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்' என்னும் பதற்றத்தை யுடையவளா யிருப்பவள் உலகில் மகள்; பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷியென்றும் சரண்யனென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு நாராயண பதத்தினாற் கூறப் பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள பெருமையை அநுஸந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அநுபவிக்க நிற்க மாட்டாமல் 'அவனே உபாயம்' என்ற கோட்பாட்டை அதிக்ரமித்து, கிட்டியநுப வித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்க வொண்ணாதபடி நடக்கிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையை மகள் என்பதாகக் கொள்க.

இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழி பாசுரத்தாலும், இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தாய் பாசுரத்தாலும், மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடுவரென்ற தாயிற்று.

இப்பாசுரந் தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்கள் தாய்வார்த்தையாகச் செல்லு கின்றன. இவற்றில், ஆழ்வார்க்கு நாயகியவஸ்தை ஒருபுறத்திலும் தாயின் அவஸ்தை மற்றொரு புறத்திலும் நடக்கிறபடியாலே, எம்பெருமானை அநுப விப்பதில் ஆழ்வார்க்கு விரைவு உண்டானமையும் 'நாம் பதறக்கூடாது' என்கிற அத்யவஸாயமும் மற்றொருபுறத்திலுண்டானமையும்விளங்கும். தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்குமளவில் அத்யவஸாயம் உண்டாகும்; அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை நோக்குமளவில் பதற்றம் உண்டாகும்.

[பட்டுடுக்குமித்யாதி.] பரகால திருத்தாயார் தன்மகளின் நிலைமைகளைக்கண்டு கலங்கி 'இவளுக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தை உண்டானமைக்கு என்னகாரணம்?' என்று குறிசொல்லுங் குறத்தியாகிய கட்டுவிச்சி யொருத்தியைவினவ, அவள் 'எம்பெருமான் படுத்துகிறபாடு இது' என்று சொல்ல, அதை வினவவந்த உற வினர்பாடே சொலலுகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

பட்டு உடுக்கும்—இப் பெண்பிள்ளையானவள் புடவையை உடுக்கத் தொடங்கினாள்; ஏதுக்காக வென்னில், நல்லவுடையை உடுத்தோமாகில் இவ்வுடையழகை இழக்கலாகாதென்று நாயகன் பதறி ஓடிவருவானென்று கருதி உடுக்கத் தொடங்கினாள்; உடை வாய்த்தவாறே அவன் வருவானென்று மகிழ்ந்திருந்தவள் அவ்வளவிலும் அவன் வரக் காணாமையாலே [அயர்த்து இரங்கும்] மோஹிக்கலானாள். அயர்த்தல்—மோஹித்தல்; இரங்குதல்—வாய்பிதற்றுதல். இரங்குதல் முன்னமும் அயர்த்தல் அதற்குப்பின்பும் நிகழவேண்டியிருக்க முறைமாறும்படியாயிற்று விஷய வைலக்ஷண்யம்.

"பட்டுடுக்குமயர்த்திரங்கும்" என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; அதாவது பட்டு உடுக்கும்—இப்போதுதான் அரையில் துணியுடுக்கும் பருவமாயிருக்கச் செய்தேயும், அயர்த்து இரங்கும்—நாயகனைப் பிரிந்த நிலைமையில் மூச்சு அடங்கும்படியாக வுள்ளதாயிற்று இவளுக்கு நிகழ்கிற அவஸ்தை. மோஹித்திருக்கும் நிலைமையில் ஞானம் நடையாடாமையாலே வருத்தமில்லை; அதில் ஞானம் குடிபுகுந்து அரற்றுதலாய்ச் செல்லும் நிலைமையில் வருத்தம் மிகுகையாலே அயர்வுக்குப் பின்பு இரக்கம் கூறப்பட்டது.

வாய்பிதற்றி வருந்திக்கிடந்த பெண்பிள்ளையை ஏதேனுமொருவிதத்தாலே தரிப்பிக்க வேண்டித் திருத்தாயார், பண்டு ஊணுமுறக்கமுமின்றியே இவள் பாவையோடே போது போக்கிக் கிடந்தாளாகையாலே அதைக்கொணர்ந்து தந்தோமாகில் ஒருவாறு ஆறியிருப்பளோவென்று பார்த்துப் பாவையை [மரப்பாச்சியை]க் கொண்டுவந்து காட்டினாள்; அது கண்ணுக்கு விஷம்போலே தோற்றினபடியாலே சீறியுதைத்துத்தள்ளினாள். பாவையை யொழியப் போது போக்காதிருந்தவளன்றோ இப்போது பாவையை அநாதரிக்கிறாள். பகவத் விஷயத்திலுண்டான ஸங்கம் இதரவிஷயங்களில் பற்றறுத்தபடி.

பனிநெடுங்கண்ணீர் ததும்பப் பள்ளிகொள்ளாள்—இவளுடைய கண்களின் பரப்பு உள்ளவளவும் நீர் வெள்ளங் கோத்ததாயிற்று. குளிர்ந்த ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக வேண்டுங் கண்களிலே அந்தோ! சோகக் கண்ணீர் பெருகும்படியாயிற்றே!. 'நெடுங்கண்' என்றது மஹானான எம்பெருமானையும் ஒரு மூலையிலே அடக்கவல்லதான கண் என்றவாறு. ஸ்வாபதேசத்தில் கண் என்று ஞானத்தைச் சொன்னபடி. எம்பெருமானைச் சேரப்பெறாத வருத்தத்தினால் ஞானக்கலக்கமுண்டானமை கூறியவாறு.

'படுக்கையிலே சாய்ந்து உறங்கப் புகுந்தால் கண்ணீர்த்ததும்புதல் மாறும்' என்று சொன்னாலும் பள்ளிகொள்கின்றாளில்லை; "தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே கண்ணுறங்க ப்ரஸக்தி யுண்டோ? கூடிக் களிக்குங்கால் ஆனந்தக்கண்ணநீர் பெருகப்பெற்று உறங்கப் பெறாள். பிரிந்து படுங்கால் சோகக் கண்ணநீராலே உறங்கப்பெறாள். ஸம்ச்லேஷதசையில் அவன் உறங்கவொட்டான்; விச்லேஷதசையில் விரஹவேதனை உறங்க வொட்டாது.

தன்வயிற்றிற் பிறந்தவளைப்பற்றிச் சொல்லுமிவ்விடத்து 'உறங்காள்' என்று சொல்லலாமாயிருக்க, "பள்ளிகொள்ளாள்" என்று கௌரவச் சொல்லாலே சொன்னது, வயிற்றிற் பிறந்தவரேயாகிலும் பகவத்ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் உத்தேச்யதைதோற்றக் கௌரவித்துச் சொல்லக்கடவர்களென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும். "கள்ளவிழ்சோலைக் கணபுரம் கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென் றெண்ணப் பெறுவரே" "விளக்கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண்காவில் வெஃகாவில்திருமாலைப் பாடக்கேட்டு, வளர்த்ததனால்

பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினளே." என்ற பாசுரங்களுங் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

எட்டுணைப்போது என் குடங்காலிருக்ககில்லாள்—பெண்பிள்ளை உறங்கக் காணாமையாலே, முன்பு தன்குடங்காலிலே உறங்கிப் போகக் கண்ட அநுபவத்தாலே இப்போதும் அதில் உறங்கக் கூடுமோ வென்றுபார்த்துத் தன்குடங்காலிலே இருத்தப்பார்த்தாள்; அது நெருப்போடே அணைந்தாற்போல இருக்கையாலே துணுக்கென்றெழுந்தாள்.

இடைவிடாமல் என்குடங்காலிலேயேயிருந்து உறங்கிப் போதுபோக்கிக் கொண்டிருந்தவிவளுக்கு இப்போது ஒரு நொடிப்பொழுதும் அதிற் பொருந்தாத படியாவதே! என வருந்திக் கூறுகிறபடி. 'எட்டுணை' 'எட்டனை' என்பன பாட பேதங்கள். (எள் × துணை = எட்டுணை.) (எள் × தனை, எட்டனை.) எள் எவ்வளவு சிறிதோ அவ்வளவு சிறுபொழுதும்—க்ஷணகாலமும் என்றபடி.

இனி இவள் வாய்வெருவும் பாசுரமேதென்னில், எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கே யென்னும் = என்னை இங்ஙனே துடிக்கவிட்டு ஒருவிசாரமின்றியே கண்ணுறங்குமிடம் எங்கேஎங்கே யென்று பிதற்றாநின்றாள். பாவையைப் பேண வொண்ணாதபடியும் தாய்மடியிலே பொருந்தவொண்ணாதபடியும் என்னைத் தன் பக்கலிலே ஈடுபடுத்திக் கொண்டவனுறையுமிடம் எங்கேயென்கிறாள்.

காதலனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லாமல் 'எம்பெருமான்' என்றது ஏனென்னில்; உற்றாருறவினர் கூட்டக் கூடினதன்றியே இயற்கைப் புணர்ச்சியாகையாலே ஆண்மை பெண்மைகளே ஹேதுவாகக் கலந்த கலவியாமத்தனை; கூட்டுவாருண்டாகிக் கூடிலன்றோ திருநாமமறியலாவது; ஆகையாலே எம்பெருமான் என்கிறாள். ஆனால், அவனூர் திருவரங்க மென்பது மாத்திரம் எங்ஙனே அறியப்பட்டதென்னில்; ஸம்ச்லேஷ காலத்தில் நாயகன் விச்லேஷத்தை நினைத்து 'பிரியேன், பிரியில் தரியேன்' என்று பிரிவை ப்ரஸங்கிக்கிறவளவிலே இவள் நம் ஊரைச் சொல்லிக் கொண்டாவது தரித்திருக்கவேணு மென்று 'நம்மூர் திருவரங்கம் பெரியகோயில்' என்று சொல்லுகையாலே ஊரின்பெயர் தெரியலாயிற்றென்ப.

தன் மகளுக்கு நேர்ந்த நிலைமை பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்ததனாலுண்டாயதென்று தனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் இதனை உற்றாருறவினர்க்குத் தானே வெளியிடுதலிற் காட்டிலும் கட்டுவிச்சி முகமாக வெளியிடுதல் நன்றென்று கருதிய திருத்தாய் ஒரு கட்டுவிச்சியைத் தேடிநின்றாள்; அவ்வளவிலே,

> "கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டியூரும் பேரும்
> எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததூஉ,
> கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று
> மண்டியே திரிவேனை யாரிங்கழைத்ததூஉ,
> விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடமும்
> மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை தென்குடந்தை
> எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததூஉ,
> நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள்
> நாகத்தணை யரங்கம் பேரன்பில் நாவாயும்
> எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததூஉ,
> வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவு மஃகாத
> பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் பூதூரும்
> எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததூஉ!!!"

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு தானாகவே வந்து சேர்ந்தாள்; அவளை நோக்கித் தாயானவள் "மட்டுவிக்கி மணிவண்டு முரலுங்கூந்தல் மடமானை யிதுசெய்தார் தம்மை மெய்யே கட்டுவிச்சி! சொல்" என்றாள்.

குறிசொல்லுகிற குறத்திக்குக் கட்டுவிச்சி யென்று பெயர்; திருவாய்மொழியில் "இது காண்மினன்னைமீர் இக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு" என்றும், சிறிய திருமடலில் "அது கேட்டுக் காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சிகட்டேறி" என்றும் வருவன காண்க. ஐயங்கார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில்—"காலமுணர்ந்த குறத்திநான் கருதினை யொன்றது சொல்லுவேன், பாலகனுச்சியி லெண்ணெய் வார் பழகியதோர் கலை கொண்டுவா, கோலமலர்க்குழன் மங்கை! நின்கொங்கை முகக்குறி நன்றுகாண், ஞாலமுவந்திட நாளையே நண்ணுவை நம்பெருமாளையே' என்று கட்டுவிச்சியின் பாசுரமாகப் பாடியுள்ள செய்யுளும் குறிக்கொள்ளத்தகும்.

[மட்டுவிக்கி இத்யாதி] மதுவைக் கழுத்தளவும் பருகி ரீங்காரஞ் செய்கின்ற வண்டுகள் படிந்த கூந்தலையுடையளான இப்பெண்பிள்ளையை, இதுசெய்தார் தம்மை—குழலிலணிந்த பூவைச்சருகாக்கி வண்டுகளைப் பட்டினியடிக்கையாகிற இத்தொழில் செய்த பெரியவரை, கட்டுவிச்சி! மெய்யே சொல் என்ன—'வாராய் குறத்தியே; நெஞ்சில் தோன்றின தொன்றைச் சொல்லிவிடக்கூடாது; உள்ளபடியே சொல்ல வேணும்' என்று நான் கேட்க, [கடல்வண்ணர் இது செய்தார் என்று சொன்னாள்] கடலின் நிறம்போன்ற நிறமுடையரான பெரிய பெருமாள் செய்த தெய்வ நன்னோய்காண் இது! என்றாள். கடல் கொண்டு போன வஸ்துவை நம்மால் மீட்கப்போமோ? என்றாள்.

காப்பார் ஆரே?—வேலியே பயிரையழித்தால் நோக்குவாருண்டோ? ஆக இப்பாசுரத்தால், எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் ஆழ்வார்க்கு வாய்த்தபடியும், இது நித்யகைங்கரியத்திற்கு உறுப்பாகாமல்*ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போல் அஞ்சும்படியாக இவ்விபூதியிலே இருக்க வைக்கையாலே நோயாகச் சொல்லப்படுகிற தென்பதும், இது தான் ஆத்மஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே ஆத்மாவுள்ளவரைக்கும் நிலைத்திருக்கக் கூடியதாய் அபரிஹார்யமான தென்றும், இவ்வுண்மையை ஜ்ஞாநாதிகரான பாகவதர்கள் அறிவார்களென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

நங்காய்!—தாய் தனது தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறபடி. ... 11

நெஞ்சுருகிக்கண்பனிப்பநிற்கும்சோரும் நெடிதுயிர்க்குமுண்டறியாளுறக்கம்பேணாள்*
நஞ்சரவில்துயிலமர்ந்தநம்பீ! யென்னும் வம்பார்பூவயலாலிமைந்தாவென்னும்*
அஞ்சிறையபுட்கொடியேயாடும்பாடும் அணியரங்கமாடுதுமோ? தோழீ! யென்னும்*
எஞ்சிறகின்கீழடங்காப்பெண்ணைப்பெற்றேன் இருநிலத்தோர்பழிபடைத்தேன் ஏ! பாவமே. 12

	(இப் பெண்பிள்ளை)		
நெஞ்சு	மனமானது	உறக்கம் பேணாள்	உறங்க விரும்புகின்றிலள்;
உருகி	நீர்ப்பண்டமாயுருகி	நஞ்சு அரவில் துயில் அமர்ந்த நம்பீ என்னும்	விஷத்தை உமிழ்கின்ற திருவனந்தாழ்வான் மீது யோக நித்திரை புரிகின்ற நம்பீ! என்கின்றாள்;
கண் பனிப்ப நிற்கும்	கண்ணீர் பெருக நிற்கின்றாள்;	வம்பு ஆர் பூ வயல் ஆலி மைந்தா என்னும்	பரிமளம் மிக்க பூக்களையுடைய கழனிகள் சூழ்ந்த திருவாலியிலுள்ள நித்ய யுவாவே! என்கிறாள்;
சோரும்	மோஹிக்கின்றாள்;		
நெடிது உயிர்க்கும்	பெருமூச்சு விடுகின்றாள்;		
உண்டு அறியாள்	போஜனம் செய்தறியாள்;		

அம் சிறைய புள் கொடியே ஆடும்	அழகிய சிறகையுடையகொடியாகிய பெரிய திருவடியை அநுகரித்து ஆடுகின்றாள்;	என் சிறகின் கீழ் அடங்கா	என் கைக்கடங்காத
பாடும்	பாடுகின்றாள் ;	பெண்ணை பெற்றேன்	பெண்மகளைப்பெற்ற நான்
தோழீ அணி அரங்கம் ஆடுதுமோ என்னும்	'தோழீ! (நாம்) திருவரங்கத் துறையிலே படிந்தாடப் பெறுவோமோ?" என்கின்றாள் ;	இரு நிலத்து	விசாலமான இப்பூமண்டலத் திலே
		ஓர் பழி படைத்தேன்	ஒப்பற்ற பழியை ஸாம்பாதித்துக் கொண்டேன் ;
		ஏபாவம்	அந்தோ !

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'கடல்வண்ணர்' என்று கட்டுவிச்சி சொன்ன திருநாமத்தைத் திருத்தாயார் வினவவந்தார்க்குச் சொல்லி அநுவதிக்கையாலும், எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே' என்று தானும் வாய் வெருவுகையாலும் முந்திய அவஸ்தையிற் காட்டிலும் சிறிது உணர்த்தி பிறந்தது ; அவ்வளவிலும் காதலன் வந்து முகங்காட்டப் பெறாமையாலே ஆற்றாமை மீதூர்ந்து இடைவிடாமல் கூப்பிடத் தொடங்கினாள் ; அதனை வினவவந்தார்க்குச் சொல்லி க்லேசப்படுகிறாள் திருத்தாய். இப்பெண்பிள்ளை நின்றநிலை இது ; இவளுடைய ஸ்வரூபஹாநி இது ; எனக்கு இவள் அடங்காதபடியானது இது ; இத்தனைக்கும் நான் செய்த பாபமே காரணமாயிற்றென்று சொல்லி யிரங்குகிறாளாயிற்று.

கீழ்ப்பாட்டில் "அயர்த்து இரங்கும்" என்று சொன்ன இரக்கத்தின் வகைகளை "நெஞ்சுருகிக் கண்பனிப்ப நிற்கும் சோரும்" இத்யாதியாலே விவரிக்கிறபடி. நெஞ்சு உருகி—நெருப்பினருகே மெழுகுபோலே விரஹாக்நியாலே நெஞ்சு பதஞ்செய்யா நின்றது. கண்பனிப்ப—உருகின வெள்ளம் உள்ளடங்காமையாலே, நீர் நிரம்பின ஏரிக்குக் கலுங்கலெடுத்துவிடுங் கணக்கிலே கண்வழியே புறவெள்ளமிடுகிறபடி.

நிற்கும்—க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகம் பண்ணக்கடவதான நெஞ்சு அழிந்து போகையாலே ஒரு வியாபாரமும் செய்யமாட்டாதே நிற்கின்றாள். சோரும்—துவட்சியடைகின்றாள் ; நெடிது உயிர்க்கும்—உள்ளுண்டான சோகாவேசத்தாலே நெடுமூச்செறியா நின்றாள். உண்டறியாள்—உணவு இப்படியிருக்கு மென்பதே இவளுக்குத் தெரியாது ; கூடியிருக்குங் காலத்திலே "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங்கண்ணன்" என்றிருக்கையாலே ஊண் இல்லை ; ஆக உணவில் வ்யுத்பத்தியேயில்லை யென்றதாயிற்று.

உறக்கம் பேணாள்—'நங்காய்! காதலனுக்கு உன் உடம்பன்றோ தாரகம் ; உறங்காவிடில் தேஹம் கெட்டுப்போகுமே ; காதலன் பிறகு வருந்துவானே ; அவனுடைய போகம் குன்றாமைக்காகவாவது சிறிது உறங்கவேணும்' என்று சொன்னாலும் உறங்கப் பார்க்கின்றிலள் : இவை எல்லாம் எங்ஙனேயாயினுமாயிடுக ; ஸ்வரூபஹாநியாம்படி வாய்விட்டுக் கதறுகின்றாளே !, அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றாளே !, இதனைப் பாருங்கோளென்கிறாள் நஞ்சரவில் என்று தொடங்கி.

நஞ்சரவில் துயிலமர்ந்த நம்பியென்னும்—திருவனந்தாழ்வானுடைய பரிவுக்கு உகந்து 'நஞ்சரவு' என்கிறாள். "ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு" என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தை இங்கு அநுஸந்திப்பது. பரிவின் மிகுதியினால் அச்சத்திற்கு நிலமல்லாத ஸ்தானத்திலும் அஞ்சிக் காப்பிடுகின்ற திருவனந்தாழ்வானுடைய தன்மைக்குத் தான் உகந்தமை தோற்ற 'நஞ்சரவு' என்றாளாயிற்று. மென்மை, குளிர்த்தி, பரிமளம் என்று படுக்கைக்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படுகிற லக்ஷணங்கள் சாதியியல்வாகவே அமையப்பெற்ற ஆதிசேஷன் நம் தலைவனுக்குப் படுக்கையாகப் பெற்ற பாக்கியம்

என்னே! என்று உகக்கிறாள் போலும். இப்படிப்பட்ட படுக்கையிலே படுத்து, வீசிவில்லிட் டெழுப்பினாலும் எழுந்திராதபடி கண்வளர்ந்தருளும்போது தகட்டி லழுத்தின மாணிக்கம்போலே அழகால் குறையற்று விளங்குபவனே! என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடாநின்றாள்.

இப்படி உகந்து சொல்லுகிறா ளென்கை யன்றியே ப்ரணய ரோஷந் தோற்றச் சொல்லுகிறாளென்றுங் கொள்ளலாம்; எங்ஙனே யென்னில்; [நஞ்சரவு] பிரதிகூலர் கிட்டாமைக்கு நஞ்சை உமிழ்கிறா னென்றிருந்தோம்; அது ஒரு வியாஜ மாத்திரமாய் என்னைப் போன்ற அநுகூலர்களும் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை உமிழ்கின்றானே!' இருவர் படுக்கவேண்டிய படுக்கையிலே ஒருவராய் எங்ஙனே துயி லமர்ந்திருக்கிறார்! எனக்குத் தாயின் மடியும் பொருந்தாதிருக்க அவர்க்கு எங்ஙனே படுக்கை பொருந்திற்று என்றவாறு.

வம்பார்பூ வயலாலிமைந்தா வென்னும்—தன்னைப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணின விடத்தைச் சொல்லி வாய்வெருவுகின்றாள். எப்போதும் வஸந்தருதுவே விளங்கும் படியாகவுள்ள வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவாலியிலே தன்னுடைய இளம்பரு வத்தைக் காட்டி என்னைக் கொள்ளை கொண்டவனே! என்கின்றாள். நானிருக்கு மிடம் நீரும் பூவும் பரிமளமுமின்றி வறண்டுகிடக்க, தானிருக்குமிடம் தளிரும் முறியு மாய் விளங்குவதே! என்று ஊடல் தோற்றச் சொல்லுகிறபடியுமாம். தான் வாடிக் கிடக்கையாலே தானிருக்குமிடமும் வாடிக்கிடக்குமென்க.

"மைந்தா வென்னும்" என்கிறவிடத்திலே வியாக்கியான வாக்கியம் காண்மின்— "என்னையுபேக்ஷிக்கப் பார்த்தால் தன் பருவத்தைக் காட்டி என்னை அநர்ஹ மாக்குவானேன்? அடியிலே நான் விஷய ப்ரவணனாய்த் திரிய 'வாடினேன்' என்று சொல்லும்படி உன் போக்யதையைக் காட்டிப் புறம்புள்ள துவக்கை யறுத்து உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிற்று இன்று என்னைக் கைவிடுகைக்கோ?"

அஞ்சிறைய புட்கொடியே ஆடும்பாடும்—பிராட்டிக்குத் திருமணம் நடத்திவைக்க வந்த விச்வாமித்திர முனிவனைப் போன்று தனக்குப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணி வைக்கக் கொண்டுவந்த பெரியதிருவடியே நெஞ்சில் உறைத்திருக்கையாலே அவனை அநுகரிக்கின்றாளாயிற்று. பெரிய திருவடி நெடுந்தூரத்திலே தோற்றித் தேற்று விக்கும்படியை நினைத்துக்கொண்டு அவன் வரும் வழியைநோக்கிக் கிடந்தாள்; அவன் வரக் காணாமையாலே அவனை அநுகரிக்கத் தொடங்கினாள் போலும். விடாய்த்தவர்கள் ஹஸ்தமுத்ரையாலே தண்ணீர் வேண்டுமாபோலே பெரிய திரு வடியின் வரவில் தனக்குண்டான விருப்பம் தோன்ற அவன் வருகிற ரீதியை அபிநயிக்கத் தொடங்கினாளென்க. அநுகாரத்தாலே ஒருதேறுதல் பிறப் பதுண்டே; அதனாலே வாய்திறக்கவல்லளாய் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிடும்படியைச் சொல்லுகிறது பாடும் என்று. கேட்டவர்கள் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கொண்டு கால் தாழ்ந்திருக்கும்படியான த்வனி விசேஷமே பாட்டாவது.

அவ்வளவிலே இவளைத் தேற்றவேண்டித் தோழியானவள் காய்ந்த தலையும் மெலிந்த வடிவும் உலர்ந்த முகமுமாய்க்கொண்டு தன் ஆர்த்தியெல்லாம் வடிவிலே தோற்றும்படி முன்னேவந்து நின்றாள்; அவள் முகத்தைப் பார்த்து, தோழீ! நாம் கோயிலிலே போய்ப் பெரிய பெருமாளை அநுபவிக்கக்கூடுமோ?" என்கின் றாள். 'ஆடுதும்' என்றது கலவிசெய்ய விருப்பத்தைக் கூறியவாறு. தமிழர் கலவி யைச் 'சுனையாடல்' 'புனலாடல்' என்னுமாற்றாற் கூறுவர். "பொற்றாமரைக் கயம் நீராடப்போனாள் பொருவற்றாளென்மகள்" என்பர் மேலும்; "தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்" என்கிறபடியே எம்பெருமான் தடாகமாகச் சொல்லப் பட்டிருத்தலுங்காண்க.

இங்ஙனம் தன்மகளின் தன்மைகளை எடுத்துரையாநின்ற தாயைநோக்கி "உன் வயிற்றிற் பிறந்தவள் ஸ்வரூபஹாநியிலே இழியப்புகுந்தால் அடக்கிக் காக்கவேண்டாவோ?" என்று சில மூதறிவாட்டிகள் சொல்ல, அந்தோ! நான் என்செய்வேன்? என்சிறகின் கீழடங்காப் பெண்ணைப் பெற்றேனே! என்கிறாள். ஆச்ரயண தசையில் அவன் தானே மேல்விழுந்து ஆச்ரயிப்பித்துக் கொள்ள ஆச்ரயித்ததுபோலவே போகதசையிலும் அவன் செய்தபடி கண்டிருக்கைகாண் ஸ்வரூபம்; நீ மேல்விழுகை பெண்மைக்குப் போராதுகாண்' என்று எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் நான் சொன்னாலும் அதைச் செவியிலுங் கொள்ளாமல் உதறித் தள்ளாநின்றாள். 'என்சிறகு' என்றது 'என் பக்ஷத்திலே' என்றபடி. எம்பெருமானுடைய பக்ஷத்திலே ஒதுங்கினவள் என் பக்ஷத்திலே ஒதுங்கி என் வார்த்தையை எங்ஙனே கேட்பள். [அடங்காப்பெண்ணைப் பெற்றேன்.] 'என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்' என்றாற்போலே பிறர் சொல்லும்படியாகவும் 'ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானேமற்றாருமில்லை' என்றாற்போலே தானே சொல்லிக் கொள்ளும்படியாகவும் மகளிடத்தில் வைலக்ஷண்யமிருப்பதை நோக்கி, பெற்றேன் என்று உள்ளூற ஆனந்தம் பொலியச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறாள். தன்னை, நொந்து பேசிக்கொள்வதாகப் புறம்புள்ளார்க்குத் தோற்றும். மகளுடைய குற்றமொன்றுமில்லை, இவளைப்பெற்றெடுத்த என்னுடையகுற்றமேகாண்மின் இத்தனையும் - என்பது தோன்றச்சொல்லுகிறபடி.

[இருநிலத்து ஓர்பழிபடைத்தேன் ஏ பாவமே] பரந்த இப்பூமண்டலத்திலே என்னைப் போல் பெண் பெற்றவர்களுமில்லை, என்னைப்போல் பழிபடைத்தவர்களுமில்லையென்கிறாள். இப்பழி உத்தேச்யமென்பது விளங்க ஓர்பழி என்கிறாள். பகவத் விஷயத்தில் உண்டாகிற பதற்றமெல்லாம் ஞானவிபாககார்யமான ப்ரேமத்தின் பரீவாஹமென்று உகப்பார்க்கு இதுவே புகழாயிறே. 12

கல்லெடுத்துக்கல்மாரிகாத்தாயென்றும் காமருபூங்கச்சியூரகத்தாயென்றும்*
வில்லிறுத்துமெல்லியல்தோள்தோய்ந்தாயென்றும் வெஃகாவில்துயிலமர்ந்தவேந்தேயென்றும்*
மல்லடர்த்துமல்லரையன்றட்டாயென்றும் மாகீண்டகைத்தலத்தென்மைந்தாவென்றும்*
சொல்லெடுத்துத்தன்கிளியைச்சொல்லேயென்று துணைமுலைமேல்துளிசோரச்சோர்கின்றாளே. 13

(இப் பெண்பிள்ளை)
கல் மாரி — இந்திரன் பெய்வித்த) கல் மழையை
கல் எடுத்து — ஒருமலையை யெடுத்துப் பிடித்து
காத்தாய் — தடுத்தவனே! என்றும்,
காமரு பூ கச்சி ஊரகத்தாய் என்றும் — விரும்பத்தக்கதாய் அழகியதான காஞ்சிபுரத்தில் திருவூரகத்தில் நின்றருளினவனே! என்றும்,
வில் இறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய் என்றும் — வில்லைமுறித்துப் பிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனே! என்றும்,
வெஃகாவில் துயில் அமர்ந்த வேந்தே என்றும் — திருவெஃகாவில் பள்ளிகொண்டருளும் பிரபுவே! என்றும்,
அன்று — முன்பொருகாலத்தில்
மல்லரை — மல்லர்களை
மல் அடர்த்து — வலிமையடக்கி
அட்டாய் என்றும் — ஒழித்தவனே! என்றும்
மா கீண்ட — குதிரை வடிவங்கொண்டு வந்த கேசியைக் கீண்டொழித்த
கைத்தலத்து — திருக்கைகளையுடைய
என் மைந்தா என்றும் — எனது மைந்தனே! என்றும்
தன் கிளியை — தன்னுடைய கிளியை நோக்கி
சொல் எடுத்து — திருநாமத்தின் முதற்சொல்லை யெடுத்துக் கொடுத்து
சொல் என்று — (மேலுள்ளதை நீயே) சொல் என்று சொல்லி
(அது சொல்லத் தொடங்கினவாறே)
துணை முலை மேல் — உபயஸ்தநங்களிலும்
துளி சோர — கண்ணீர் பெருகப்பெற்று
சோர்கின்றாள் — துவளாநின்றாள்.

* * *—உலகிற் பெண்மணிகளெல்லாம் ஒரு பைங்கிளியை வளர்த்துப் போதுபோக்குதல் இயல்வு. அப்படியே இப்பரகால நாயகியும் ஒரு கிளியை வளர்த்திருந்தாள்; அதற்கு எம்பெருமானது திருநாமங்களைக் கற்பித்திருந்தாள். இவள் உல்லாஸமாயிருக்குங் காலங்களிலே அக்கிளி அருகிருந்து இன்சொல் மிழற்றும்; இப்போது இவள் தளர்ந்திருப்பது கண்டு கிளி தானும் தளர்ந்திருந்தமையால் ஒரு மூலையிலே பதுங்கிக்கிடந்தது. தாயானவள் அக்கிளியை மகளின் முன்னே கொணர்ந்து விட்டு இவள் உகக்கும்படியான சில திருநாமங்களைச் சொல்லி மகிழ்விக்குமாறு ஏவினள்; ஏவினவிடத்தும் அது பரகாலநாயகியின் முகத்திலே பயிர்ப்பைக்கண்டு ஒன்றும் வாய்திறக்க மாட்டிற்றில்லை; அவள்தானே கிளியை நோக்கி 'நான் கற்பித்த திருநாமங்களைச் சொல்லாய், சொல்லாய்' என்றவிடத்தும் அது வாய்திறவாதிருக்க, முன்புதான் கற்பித்த திருநாமங்களின் தலைப்பை எடுத்தெடுத்துக் கொடுத்து 'இதைச்சொல், இதைச்சொல்' என்ன அதுவும் அப்படியே சொல்ல. அதுசொன்ன திருநாமங்களைக் கேட்டுக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்றபடியை எடுத்துரைக்கிறாள் திருத்தாய்.

கண்ணபிரான் *சோலைசூழ்ந்த பெரியகுன்றை யெடுத்து ரக்ஷித்திருக்க இவள் "கல் எடுத்து" என்று ஒரு சிறிய கல்லையெடுத்தானாகச் சொல்லுவது எங்ஙனேயெனின்; அவ்வளவு அநாயாஸமாக எடுத்தமை சொன்னபடி. "கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில, வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பிரதம்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியுங் காண்க. வீரபத்நியாகையாலே "பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தானை" என்றாற்போலே சொல்லுகிறாளென்க.

"கல்லெடுத்துக் கல்மாரி காத்தாய்" என்ற சொல்நயத்தை நோக்கி பட்டர் அருளிச்செய்வராம்—"கல்மழையாகையாலே கல்லையெடுத்து ரக்ஷித்தான், நீர் மழையாகில் கடலை யெடுத்து ரக்ஷிக்குங்காணும்" என்று, இதனால், இன்னதைக் கொண்டு இன்னகாரியஞ் செய்வதென்கிற நியதி எம்பெருமானுக்கில்லை யென்பதும் ஸர்வசக்தனென்பதும் விளக்கப்பட்டதாம். "பிறரால் வந்த ஆபத்திலோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்னால்வந்த ஆபத்தில் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? கல்வர்ஷத்திலகப்பட்டாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது? துக்கவர்ஷத்திலகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஒரு ஊராக நோவுபட்டாலோ ரக்ஷிக்கலாவது? அவ்வூராகப் பட்ட நோவை ஒருத்தி பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கும் ஏதேனும் மலையை யெடுக்கவேணுமோ? மலையை யெடுத்த தோளைக் காட்டவமையாதோ?" என்ற பரமபோக்யமான வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

காமருபூங்கச்சியூரகத்தாயென்றும்—கல்லெடுத்துக் கல்மாரிகாத்த காலத்தை இழந்து பிற்பட்டவர்களுக்கும் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுகைக்காகவன்றோ திருவூரகத்திலேவந்து அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்குத் தோள்தீண்டியான த்ரிவிக்ரம வேஷத்தோடே நின்றருளிற்று; இதுவும் பாவியேனுக்குப் பயன்படாதொழிவதே! என வருத்தந் தோற்றக் கூறுகிறபடி.

இப்பாட்டில், விப்வாவதார சேஷ்டிதங்களைக் கூறுவன சில அடிகளும் அர்ச்சாவதார நிலையைக் கூறுவன சில அடிகளுமுள்ளன; இவை மாறி மாறிக் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன: அவதாரங்களை ஒரு கோர்வையாகவும் திருப்பதிகளை ஒரு கோர்வையாகவும் அநுபவிக்கலாமே, அப்படி அநுபவியாமல் கலசிக்கலசி அநுபவிக்கிறார்; ஏனென்னில்; பிடிதோறும் நெய் வார்த்து உண்பாரைப்போலே திருப்பதிகளையொழியத் தமக்குச் செல்லாதபடியாலே திருப்பதிகளைப் பேசுகிறார். திருப்பதிகளின் அடிப்பாடு சொல்லவேண்டுகையாலே அவதாரத்திலிழிகிறார். மற்றையாழ்வார்களுக்கும் இவர்க்குமுண்டான வாசி இது காண்மின்: அவர்கள், மேன்மையை அநுபவிக்கவேண்டில் பரவாஸுதேவ நிலையைப் பேசுவர்கள்;

நீர்மையை அநுபவிக்கவேண்டில் அவதாரங்களைப் பேசுவர்கள்; அந்த நீர்மையை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்காகத் திருப்பதிகளிலே இழிவர்கள். இவ்வாழ்வார், மேன்மையை யநுபவிப்பதும் திருப்பதிகளிலே, நீர்மையை யநுபவிப்பதும் திருப்பதிகளிலே, அதை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும் திருப்பதிகளிலே.

வில்லிறுத்து மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாயென்றும்—'இவ்வில்லை முறித்தார்க்கு இவளை விவாஹம்பண்ணிக் கொடுக்கக்கடவேன்' என்று ஜநகன் சொல்லிவைத் திருக்கையாலே இராமபிரான் வில்லை யெடுத்து நாணேற்றி வளைக்கப் புக்கவளவிலே வில் முறிந்தது; அவ்வளவிலே நெடுநாளைய குறைதீரப் பெற்ற ஜநகமஹாராஜன் பொற்கிண்டியைக் கொணர்ந்து தாரை வார்த்துத் தத்தம் பண்ணப்புக, அதுகண்ட இராமபிரான் 'நான் ஏதேனும் நெடுநாளைய ப்ரஹ்மசாரியாயிருந்து பெண் கொடுப்பாராருமில்லையே யென்று தடுமாறிப் பெண்தேடி வந்தேனோ ;, ராஜகுமார ரைகையாலே வீரவாசி கொண்டாடவந்தேனத்தனை; உமக்குப் பெண் விவாஹஞ் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அதுவிஷயம் நமக்குத் தெரியாது; வஸிஷ்டாதிகளையும் நமது ஐயரையும் கேட்டுக்கொள்வது' என்று கம்பீரமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல, வில்லைமுறித்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் வார்த்தை சொன்ன சீர்மையையுங் கண்டு பிராட்டி நீராயுருகினள்; வில்முறித்த ஆயாஸந்தீர அவளது தோளிலே தோய்ந்தானிராமபிரான்: அதைப் பேசுகிறாள் வில்லிறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்! என்று. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் "..........வில்லைமுறித்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் வார்த்தை சொன்ன சீர்மையையுங் கண்டு நீராடினள் பிராட்டி" என்று சில அச்சுப்பிரதிகளிலும், "இனியளானள் பிராட்டி" என்று சில அச்சுப்பிரதிகளிலும் பதிப்பித்திருக்கக் காண்கிறது; இரண்டு பாடமும் பிழை; "நீரானள்" எனத் திருத்திக்கொள்க. தோய்தல் நீரிலேயாகையாலே இங்குத் 'தோய்ந்தாய்' என்ற சொல்நயத்துக்கு ஏற்ப 'நீரானள்' என்றது.

வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த வேந்தே! என்றும்—பிராட்டியைப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணிவந்து அந்த இளைப்புத்தீரவும் அந்தமணக்கோலம் விளங்கவும் துயிலமர்ந்தவிடம் திருவெஃகாவென்கிறாள். ஒரு ராஜகுமாரன்வந்து கிடக்கிறான் என்னலாம்படி யிருக்கிறதாயிற்று,

[மல்லடர்த்து இத்யாதி.] மஹாபாபிகளான மல்லர்கள் ஏதேனுமொரு வியாஜத்தாலே உன்னுடைய தோளோடே அணையப்பெற்றார்கள், அவ்வளவு பாக்கியமும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே; என்கிற கிலாய்ப்புத்தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. நானும் இத்தன்மை நீங்கிப் பிரதிகூலர் வடிவெடுத்து வந்தேனாகில் உன் தோளோடே அணையப்பெறலாம் போலும் என்கிறாளென்றுங் கொள்க.

மாநீண்ட கைத்தலத்து என்மைந்தா! என்றும்—திருவாய்ப்பாடியில் ஆய்ச்சிகளுக்கு மூற்றூட்டான திருமேனியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டாய்; அதை எனக்கு ஒரு நாள் காட்டினால் போதுமே, இதுவும் அரிதாயிற்றே! என்று நொந்து பேசுகிறபடி.

சொல்லெடுத்து—ஆக இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களின் ஆதியை யெடுத்துக் கொடுத்துக் கிளியைச் சொல்லுவிக்க, அவற்றின் பொருள் நெஞ்சில் உறைக்கவே இப்படி ஆபத்துக்களுக்கு உதவுமவனைப் புகழ்பெற்றவன் இன்று நம்மளவிலே உதவாதொழிவதே! என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து கரைகிறபடியைத் திருத்தாயார் கூறினளாயிற்று. 13

முளைக்கதிரைக்குறுங்குடியுள்முகிலை மூவாமூவுலகுங்கடந்தப்பால்முதலாய்நின்ற*
அளப்பரியவாரமுதையரங்கமேயவந்தணனை அந்தணர்தம்சிந்தையானை*
விளக்கொளியைமரதகத்தைத்திருத்தண்காவில் வெஃகாவில்திருமாலைப்பாடக்கேட்டு*
வளர்த்ததனால்பயன்பெற்றேன்வருகவென்று மடக்கிளியைக்கைகூப்பிவணங்கினளே. 14

முளை கதிரை	இளங்கதிரவனைப் போன்றவனும்
குறுங்குடியுள் முகிலை	திருக்குறுங்குடியில் காளமேகம்போல் விளங்குபவனும்
மூவா மூ உலகும் கடந்து	ரித்யமாய் மூவகைப்பட்டதான ஆத்ம வர்க்கத்துக்கும் அவ்வருகாய்
அப்பால்	பரமபதத்திலே
முதல் ஆய் நின்ற	(உபயவிபூதிக்கும்) முதல்வனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பவனும்
அளப்பு அரிய	(ஸ்வரூபரூபகுணங்களில்) அளவிடக்கூடாதவனும்
ஆர் அமுதை	அருமையான அம்ருதம் போன்றவனும்
அரங்கம் மேய அந்தணனை	திருவரங்கமாநகரில் பொருந்திய பரமபரிசுத்தனும்
அந்தணர் தம் சிந்தையானை	வைதிகர்களின உள்ளத்தை இருப்பிடமாக வுடையவனும்
திருத்தண் காவில் விளக்கு ஒளியை	திருத்தண்காவில் விளக்கொளி யெம்பெருமானாய் ஸேவை ஸாதிப்பவனும்
மரதகத்தை	மரதகப்பச்சைபோல் விரும்பத்தக்க வடிவுபடைத்தவனும்
வெஃகாவில் திருமாலை	திருவெஃகாவில் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருமகள் கொழுநனுமானவனை
பாட கேட்டு	(கிளி) பாட (அப்பாசுரங்களை)க் கேட்டு
மட கிளியை	அழகிய அக்கிளியை நோக்கி
வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருக என்று	'உன்னை வளர்த்ததனால் ப்ரயோஜனம் பெற்றேன் இங்கேவா' என்றழைத்து
கை கூப்பி வணங்கினாள்	அதற்கு ஒரு அஞ்சலியும் செய்து நமஸ்கரித்தாள்.

* * *—"சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லே யென்று துணை முலை மேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே" என்றது கீழ்ப்பாட்டில். 'இவள் தானே சில திருநாமங்களை முதலெடுத்துக் கொடுத்துச் சொல்லச் சொல்லுகையாலே சொன்னோம்; நாம் சொன்னதுவே இவளுக்கு மோஹ ஹேதுவாயிற்றே!' என்று கவலைகொண்ட கிளியானது, முன்பு இவள் தெளிந்திருந்த காலங்களில் தனக்கு உஜ்ஜீவநமாகக் கொண்டிருந்த திருநாமங்களைச் சொல்லுவோமென்றெண்ணி அவற்றை அடைவே சொல்ல, அதுகேட்டு உகந்த பரகாலநாயகி "வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருக" என்று சொல்லி அக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினமையைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது.

முளைக்கதிர் என்றும் குறுங்குடியுள் முகில் என்றும் மூவாமூவுலகுங்கடந்தப்பால் முதலாய் நின்ற அளப்பரியவாரமுது என்றும் அரங்கமேய வந்தணன் என்றும் அந்தணர் தம் சிந்தையான் என்றும் விளக்கொளி என்றும் திருத்தண்காவில் மரதகமென்றும் வெஃகாவில் திருமாலென்றும் இவையாயிற்று இவள் கற்பித்து வைத்த திருநாமங்கள். இவற்றை அடைவே சொல்லத் தொடங்கிற்று மடக்கிளி.

முளைக்கதிர்—சிற்றஞ் சிறுகாலை உதிக்கின்ற ஸூரியனைப்போலே கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவன் என்றபடி. "ப்ரஸந்நாதித்யவர்ச்சஸம்" என்றதுங் காண்க. தன்னை அடியிலே அவன் விஷயாந்தரங்களில் நின்று மீட்டதும் தன் பக்கலில் ருசியைப் பிறப்பித்ததும் வடிவைக்காட்டியாதலால் அதனையே கிளிக்கு முந்துற உபதேசித்து வைத்தாள் போலும். 'முளைக்கதிர்' என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொண்டால் 'முளைகதிர்' என்று இயல்பாக வேண்டும்; ககரவொற்று இருப்பதனால் 'முளைத் தலையுடைய கதிர்' என்று பொருள் கொள்ளவேணும்; அப்போது. முளை—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

குறுங்குடியுள் முகில்—கீழ்ச்சொன்ன வடிவைப் பிரகாசிப்பித்தது சாஸ்திர முகத்தாலுமன்று, ஆசார்யோபதேசத்தாலுமன்று. திருக்குறுங்குடியிலேயாயிற்றுப் பிரகாசிப்பித்தது. இன்னமலையிலே மேகம் படிந்ததென்றால் மழைதப்பா

தென்றிருக்குமாபோலே, திருக்குறுங்குடியிலே நின்றுனென்றால் உலகமெல்லாம் க்ருதார்த்தமாம்படி யிருக்குமென்க. ஒருகால் தோன்றி வர்ஷித்துவிட்டு ஒழிந்து போம் மேகம்போலன்றியே சாச்வதமாய் நிற்கும் மேகமென்பதுதோன்ற 'உள் முகில்' எனப்பட்டது.

திருக்குறுங்குடியில் வந்து நின்றருளின சீலாதிகளுடைய அடிப்பாடு சொல்லுகிறது மூவா மூவுலகுமென்று தொடங்கி. பரமபதத்தில் நின்றும் திருக்குறுங்குடியிலே போந்தருளினுயிற்று. 'மூவா மூவுலகும் கடந்து' என்றது—பத்தாத்மாக்களென்றும் முக்தாத்மாக்களென்றும் நித்யாத்மாக்களென்றும் மூவகையாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆத்ம வர்க்கங்களுக்கு எம்பெருமான் அவ்வருகுபட்டிருக்கின்றமையைச் சொன்னவாறு. மூவா என்றது ஒருகாலும் அழிவில்லாமையைச் சொன்னபடி. நித்ய முக்தர்களுக்குத் தான் அழிவு இல்லை; பத்தர்களெனப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அழிவு உண்டேயென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; ஆத்மாக்கள் கரும வசத்தால் பரிக்ரஹித்துக் கொள்ளுகிற சரீரங்களுக்கு அழிவுண்டேயன்றி ஆத்மாக்களுக்கு ஒரு போழ்தும் அழிவில்லை யென்றுணர்க. முதலாய் நின்ற என்றது—உபயவிபூதிக்கும் ஸத்தாஹேதுவாய் நின்ற என்றபடி. நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யதையாலே ஸத்தாஹேதுவாய், ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காணகளேபர ப்ரதாநத்தாலே ஸத்தாஹேதுவா யிருக்குமென்க. அளப்பரிய ஆரமுது—ஸ்வரூபரூப குணங்களால் எல்லைகாண வொண்ணுதவனுய் அமுதக்கடல்போலே இனியனு யிருக்குமவன்.

அரங்கம் மேய அந்தணன்—அந்த அமுதக்கடலில் நின்றும் ஒரு குமிழி புறப்பட்டு ஒரு தடாகத்திலே வந்து தேங்கினுற்போலேயாயிற்று திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறபடி. அந்தணனென்றது பரிசுத்தனென்றபடி; தன் வடிவழகைக் காட்டி அஹங்காரமும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமுமாகிற அசுத்தியைப் போக்கவல்ல சுத்தியை யுடையவனென்றவாறு.

அந்தணர்தம் சிந்தையான்—"நின்ற தெந்தை யூரகத்து இருந்த தெந்தை பாடகத்து, அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது என்னிலாத முன்னெலாம், அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன் நின்றது மிருந்ததும் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே" என்கிறபடியே பரிசுத்தருடைய ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவன். எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான உகந்தருளின விடங்களிலும் இருப்பதிற் காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதய கமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறுனென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் உபாயமாய், பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமா யிருக்குமென்றும், இது ஸித்தித்து விட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய் விடுமென்றும் உணர்க.

விளக்கொளியை—விளக்கின் ஒளியானது எப்படி வெளிச்சத்தை யுண்டாக்கிப் பதார்த்தங்களை விளங்கச்செய்யுமோ அப்படி ஸ்வஸ்வரூபம் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் உபாயஸ்வரூபம் விரோதி ஸ்வரூபம் புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் ஆகிற அர்த்த பஞ்சகத்தையும் தனக்கு விளங்கச் செய்தருளினவன் என்றவாறு. மேலே 'திருத்தண்கா' என வருகையாலே இங்கு விளக்கொளியென்றது அத்தலத்து எம்பெருமானுகிய தீபப்ரகாசனை என்றும் கொள்ளலாம்: திருத்தண்கா 'விளக்கொளி கோயில்' என்றே வழங்கப்பெறும். இத்தலத்துப் பெருமான் பண்டைக்காலத்தில் சயன திருக்கோலமாக எழுந்தருளி யிருந்ததாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திலும் அரும்பதவுரையிலும் மற்றும் சில சாதனங்களாலும் விளங்குகின்றது.

திருத்தண்காவில் மரதகத்தை—இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின் :—“ அருமணவனுனை என்னுமாபோலே திருத்தண்காவில் மரகதம் என்கிறார். இன்ன தீவிலேபட்ட ஆனையென்றால் விலக்ஷணமாயிருக்குமாபோலே திருத்தண்காவில் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய வடிவென்றால் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி. *பச்சைமா மலைபோல் மேனி என்கிற வடிவை யுடையவன். வடதேசத்தினின்றும் பெருமாளை யநுபவிக்க வருமவர்கள் இளைத்து விழுந்தவிடத்திலே அவர்களை எதிர்கொண்டு அநுபவிப்பிக்கக் கிடக்கிற கிடை.”

வெஃகாவில் திருமாலை—“ வில்லிறுத்து மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாயென்றும் வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த வேந்தே யென்றும் ” என்று பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்த மணக்கோலத்தோடே கூட இருவரும் வந்து கிடக்கிற கிடையாகக் கீழே அருளிச் செய்தாரிறே ; திருவெஃகாவிலே வந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளின பின்பு ச்ரிய:பதித்வம் நிறம் பெற்றபடி :

ஆக இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை மடக்கிளி எடுத்துப் பாடினவளவிலே ஆனந்தமாகக் கேட்கலுற்ற என்மகளானவள் ‘ கிளிப்பிள்ளாய் ! உன்னை வளர்த்தப்ரயோஜனம் பெற்றேன் ; ஆபத்துக்கு உதவுபவனென்று பேர்பெற்ற அவன் ஆபத்தை விளைத்துப்போனான், அந்த நிலைமையில் நீ உதவப்பெற்றாயே !, அருகே வந்திடாய் ’ என்று சொல்லி உபகாரஸ்மிருதி தோற்றக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாளென்றதாயிற்று.

புத்திரனுகவுமாம், சிஷ்யனுகவுமாம், பகவத் விஷயத்திற்கு உசாத்துணையாகப் பெற்றால் கௌரவிக்க வேணுமென்னுமிடம் ஈற்றடியால் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. “ கணபுரங்கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே ” என்றதும் நோக்குக. 14

கல்லுயர்ந்தநெடுமதில்சூழ்கச்சிமேயகளிறென்றும் கடற்கிடந்தகனியேயென்றும்*
அல்லியம்பூமலர்ப்பொய்கைப்பழனவேலி அணியழுந்தூர்நின்றுகந்தவம்மானென்றும்*
சொல்லுயர்ந்தநெடுவீணைமுலைமேல்தாங்கித் தூமுறுவல்நகையிறையேதோன்றநக்கு*
மெல்விரல்கள்சிவப்பெய்த்ததடவியாங்கே மென்கிளிபோல்மிகமிழற்றுமென்பேதையே. 15

கல் உயர்ந்த நெடு மதிள் சூழ்	கல்லாலே செய்யப்பட்டு ஓங்கின பெரிய திருமதிள்களாலே சூழப்பட்ட
கச்சி	காஞ்சீபுரத்திலே
மேய	எழுந்தருளியிருக்கிற
களிறு என்றும்	மதயானை போன்றவனே ! என்றும்
கடல் கிடந்த கனியே என்றும்	திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந் தருளுகிற கனி போன்றவனே ! என்றும்.
அல்லி அம் பூ மலர் பொய்கை *	தாதுகள் மிக்குப் பரிமளமுடையனவாய் அழகியவான புஷ்பங்களையுடைய தடாகங்களையும்
பழனம்	நீர்நிலங்களையும்
வேலி	சுற்றும் வேலியாகவுடைய
அணி அழுந் தூர்	அழகிய திருவழுந்தூரிலே
நின்று	நின்றருளி
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்திருக்கின்ற

அம்மான் என்றும்	ஸ்வாமியே ! என்றும் (சொல்லி)
சொல் உயர்ந்த	நாதம் மிக்கிருப்பதாய்
நெடு	இசைநீண்டிருப்பதான
வீணை	வீணையை
முலைமேல்	தனது தனங்களின்மீது
தாங்கி	தாங்கிக்கொண்டு
தூ முறுவல்	பரிசுத்தமான மந்தஹாஸத்தாலே
நகை	பல்வரிசை
இறையே தோன்ற	சிறிதே விளங்கும்படியாக
நக்கு	சிரித்து
மெல் விரல்கள்	(தனது) மெல்லியவிரல்கள்
சிவப்பு எய்த	சிவக்கும்படியாக
தடவி	(அந்தவீணையைத்) தடவி
ஆங்கே	அதற்குமேலே
என் பேதை	என் பெண்ணானவள்
மென் கிளி போல்	கிளிப்பிள்ளைபோலே
மிக மிழற்றும்	பலபடியாகப்பாடாநின்றாள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், கிளிப்பிள்ளை திருநாமங்களைச் சொல்லக்கேட்டு ஆச்வாஸமடைந்து அதனையும் கௌரவித்தபடியைச் சொல்லி நின்றது. அந்த நிலைமை போய்த் தன்வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லி அதுதன்னை வீணையிலே ஏறிட்டு ஆலாபித்தாள்; அந்த வீணையானது ஸம்ச்லேஷதசையிலே தன் படிகளையும் அவன் படிகளையும் இட்டு வாசிக்கப்பெறுவதாகையாலே அந்த வீணைமுகத்தாலே அவன் வடிவை ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்த வீணையை அவனாகவே கொண்டு அவனோடு ஸம்ச்லேஷிக்குமிடத்திற் பண்ணும் வியாபார விசேஷங்களை இவ்வீணையிலே பண்ணா நின்றாள்; இவள் உணர்ந்தால் என்னவாய்த் தலைக்கட்டப் புகுகிறதோவென்று திருத்தாய் இன்னாப்போடே பேசும் பாசுரம் இது.

கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள்சூழ் கச்சிமேய களிறென்றும்—கல்லாலே செய்யப்பட்டுப் பிரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி ஓக்கத்தையுடைத்தாய், உள்ளுக்கிடக்கிற யானைக்கு யதேச்ச விஹாரம் பண்ணுதற்குப் பாங்கான விஸ்தாரத்தையுமுடைத்தான திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கச்சிமாநகரில் நித்யவாஸஞ் செய்கின்ற மத்தகஜமே! என்றும்.

இங்குக் கச்சிமேயகளிறு என்கிறது திருப்பாடகத்து நாயனாரை என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. திருவத்திமாமலையில் நின்றருளாநின்ற பேரருளாளப் பெருமாளை என்று அருளிச்செய்திருக்கலாம்; அவருடைய திருவுள்ளமங்ஙனே நெகிழ்ந்தபடி. திருப்பாடகத்து நாயனாராக அருளிச்செய்தற்கு ஒரு பொருத்தமுண்டு; "நின்றதெந்தை யூரகத்து இருந்ததெந்தை பாடகத்து, அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது—என்று திருமழிசைப்பிரான் அநுபவித்தபடியை இம்மூன்று ஸ்தலத்திலும் அநுபவிக்கிறாள் இவள்" என்று மேலே நிர்வஹித்தருளுகையாலே அதற்குப் பொருந்தும். திருவழுந்தூரில் நின்ற திருக்கோலமும் திருப்பாடகத்திலே வீற்றிருந்த திருக்கோலமும் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமுமாக அநுபவிக்கிறாளென்று நிர்வஹிப்பதில் ஒரு சமத்கார அதிசயமுண்டு காணும்.

கடல்கிடந்த கனியே யென்றும்—கச்சிமேய களிறு தோன்றினவிடம் திருப்பாற்கடல் போலும். அதிலே பழுத்த பழம்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமபோக்யனே! கனியானது கண்டபோதே நுகரத்தக்கதும் புஜிப்பாரைப் பெறாதபோது அழிந்து போவதுமாயிருக்கும்; அப்படியே தன்னை யநுபவிப்பார் தேட்டமாய் அவர்களைப் பெறாதபோது தான் அழியும்படியாயிருப்பன் எம்பெருமான். போக்தாக்களைக் குறித்து அவஸரமெதிர்பார்த்திருப்பவன் எனக்கு முகங்காட்டாதொழிவதே! என்றும், போக்தாக்களைப் பெறாதபோது அழியும்படியாயிருக்கிறவன் தன்னைப் பெறாதபோது முடியும்படியாயிருக்கிற வெனக்கு முகங்காட்டாதொழிவதே! என்றும் வருந்துவதுதோன்றச் சொல்லுகிறபடி.

அல்லியம்பூ மலர்ப்பொய்கைப் பழனவேலியணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வம்மானென்றும்—தாதுமிக்கு நறுமணங் கமழ்ந்து அழகியவாயிருந்துள்ள புஷ்பங்களையுடைத்தான தடாகங்களையும் நீர்நிலங்களையும் வேலியாகவுடையதாய், பிரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாததாய் அநுகூலர்க்குத் தாபஹரமாய்ப் பரமபோக்யமாயிருந்துள்ள திவ்யதேசத்திலே ஸம்ஸாரிகள் ஆச்ரயிக்கலாம்படி நின்று, அவர்கள் தன் நிலையழகையும் அதுக்கடியான திருக்குணங்களையு மநுஸந்தித்துத் திருவடிகளைக் கிட்டினால் உகப்பானும் தானேயாயிருக்கும் பெருமானே!—என்றிங்ஙனே அர்த்த விசேஷங் கொண்ட சில திருநாமங்களை யிட்டுப்பாடி.

சொல்லுயர்ந்த நெடுவீணைமுலைமேல்தாங்கி—'கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள் சூழ்கச்சி மேய களிறு' இத்யாதிகளை வீணையிலேயிட்டுப் பாடினாள்; வீணையை ஸ்பர்சித்தவாறே நாயகன் ஸம்ச்லேஷதசையில் தன்னுடைய போக்யதையையும் இவளுடைய யோக்யதையையும் வீணையிலேறிட்டு வாசிக்கும்படியை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அதைத்

தடவும் திருக்கையை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அதுக்கு ஆச்ரயமான திருத்தோளை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அதுக்கு ஆச்ரயமான வடிவையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அவனை ஸம்ச்லேஷதசையிலே தன்மார்பில் ஏறிட்டுக் கொள்ளுமாபோலே வீணையை மார்பிலே ஏறிட்டுக் கொண்டாள்; "க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணு ஸா பர்த்து: கரவிபூஷணம்—பர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜாநகீ முதிதாபவத்" [ஸ்ரீராமாயணம், ஸுந்தரகாண்டம் 3—4] என்னுங் கணக்கிலேயாயிற்று இதுவும். திருவடி தந்த திருவாழி மோதிரத்தைக் கைநீட்டி வாங்கிக்கண்ட ஸீதாபிராட்டி ஸ்ரீராமபிரானையே கண்டதாக மகிழ்ந்ததுபோல.

தூமுறுவல் நகை இறையே தோன்ற நக்கு—வீணையை முலைமேல் தாங்கினவாறே அவனையே ஸ்பர்சித்ததாக நினைக்கையாலுண்டான மகிழ்ச்சியால் பல்வரிசைகள் சிறிதே பிரகாசிக்கும்படி புன்முறுவல் செய்து, ஸுகுமாரமாய் இயற்கையாகவே சிவந்துள்ள விரல்கள் இன்னமும் சிவப்புமல்கும்படி தந்திக்கம்பிகளை வெருடி அதுக்குமேலே கிளிபோலவும் மிக மிழற்றத் தொடங்கினள் என்றுளாயிற்று.

என்பேதையே—என் வயிற்றிற் பிறந்த சிறுபெண் இவையெல்லாம் எங்கே கற்றாள்! என்றவாறு. 15

கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாளாயென்றும் கடிபொழில்சூழ்கணபுரத்தென்கனியேயென்றும்*
மன்றமரக்கூத்தாடிமகிழ்ந்தாயென்றும் வடதிருவேங்கடம்மேயமைந்தா!வென்றும்*
வென்றசுரர்குலங்களைந்தவேந்தேயென்றும் விரிபொழில்சூழ்திருநறையூர்நின்றாயென்றும்*
துன்றுகுழற்கருநிறத்தென்துணையேயென்றும் துணைமுலைமேல்துளிசோரச்சோர்கின்றாளே. 16

சொல்	பொருள்
	(என்பெண்ணானவள்)
கன்று மேய்த்து	கன்றுகளை ரக்ஷித்து
இனிது உகந்த	மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்ட
காளாய் என்றும்	இளையோனே! என்றும்,
கடி பொழில் சூழ்	வாஸனைமிக்க சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
கணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
	(பழுத்த)
என் கனியே என்றும்	என்பழமே! என்றும்
மன்று அமர கூத்து ஆடி	வீதியாரக் குடக்கூத்தாடி
மகிழ்ந்தாய் என்றும்	மகிழ்ந்தவனே! என்றும்
வட திரு வேங்கடம் மேய மைந்தா என்றும்	வடதிருவேங்கடமலையிலே பொருந்தி வாழ்கின்ற யுவாவே! என்றும்
அசுரர் குலம்	அசுரக்கூட்டங்களை
வென்று	ஜயித்து
களைந்த	வேரோடொழித்த
வேந்தே என்றும்	வேந்தனே! என்றும்,
விரி பொழில் சூழ்	விரிந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திருநறையூர்	திருநறையூரிலே
நின்றாய் என்றும்	நின்றருளுமவனே! என்றும்
துன்று குழல் கருநிறத்து என் துணையே என்றும்	அடர்ந்த திருக்குழற் கற்றையையும் கறுத்த திருமேனியையுமுடையனாய் எனக்குத் துணையானவனே! என்றும் சொல்லி
துணை முலை மேல்	ஒன்றோடொன்றொத்த தனங்களிலே
துளி சோர	கண்ணீர்த்துளிகள் பெருகும்படியாக
சோர்கின்றாள்	தளர்கின்றாள்.

* * *—"மென்கிளிபோல் மிகமிழற்று மென்பேதையே" என்றது கீழ்ப் பாட்டில்; நாயகன் எதிரே நிற்கிறானாக நினைத்து மென்கிளிபோல் வார்த்தை சொன்னவிடத்தில் அவனும் அப்படியே மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லக்கேட்டிலள்; அதனால் நின்ற நிலைகுலைந்து கூப்பாடுபோடத் தொடங்கினளென்மகளென்கிறாள் திருத்தாய். அவனுடைய ரக்ஷகத்வமும் ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதிகளும் பாவியேனிடத்தில் பலிக்கப் பெற்றிலவே! என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கதறுகிற படியைப் பேசுகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

கன்றுமேய்த்து இனிதுகந்தகாளாய் என்றும்—ஸர்வரக்ஷகனை நீ ரக்ஷணத் தொழிலில் நின்றும் கைவாங்கினையோ என்கிறாள். நித்யஸூரிகளை ரக்ஷிக்குமளவோடே நின்றால் ஆறியிருப்பேன்; ராமகிருஷ்ணாதிரூபத்தாலே வந்தவதரித்து இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடையரை ரக்ஷித்தவளவோடே நின்றாலும் ஆறியிருப்பேன்; அறிவுகேட்டுக்கு மேலெல்லையான கன்றுகளையுமுட்பட மேய்த்த உன்னைவிட்டு எங்ஙனே ஆறியிருப்பேனென்கிறாள். அறிவில்லாமையில் கடைநின்ற கன்றுகளையும் ரக்ஷித்த நீ, உன்வாசியையறிந்து உன்னையொழியச் செல்லாத வென்னை ரக்ஷியாதொழிவதே!, நானும் கன்றாகப் பிறக்கப்பெற்றிலேனே! என்கிறாள் போலும்.

கண்ணபிரானுக்குப் பசுக்களை மேய்ப்பதில் ஸாதாரணமான உவப்பும் கன்றுகளை மேய்ப்பதில் இனிது உவப்பும் ஆம் என்பது சொற்போக்கில் தெரியக் கிடக்கிறது; "திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி" என்றார் நம்மாழ்வார்; "கன்றுமேய்த்து இனிது உகந்த" என்கிறாரிவ்வாழ்வார்.

காளாய்!—இளம்பருவத்தைச் சொன்னபடி: "காளையே எருது பாலைக்கதிபன் நல்லிளையோன் பேராம்" என்பது திவாகரம்.

கடிபொழில்சூழ் கணபுரத் தென்கனியே யென்றும்—அவ்வக்காலங்களில் பிற்பட்டாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து இனியகனிபோல் நின்றருளிற்று.

"கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாய்" என்றவுடனே "கடிபொழில் சூழ் கணபுரத்தென்கனியே" என்று சொன்ன அமைதியை நோக்கி இவ்விடத்திற்கு பட்டர் ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்வதொன்றுண்டு;—"கண்ணபிரான் பசுக்களை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவை கைதவறிப் போகையாலே அவற்றை மடக்கிப் பிடிக்கப்போனவிடத்திலே விடாய்தீரவிருப்பதொரு சோலையைக் கண்டு திருவாய்ப்பாடியாக நினைத்துப்புகுந்தான்; அப்பொழில் *மயல்மிகு பொழிலாகையாலே கால்வாங்கமாட்டிற்றிலன்; அதுவாயிற்றுத் திருக்கண்ணபுரம்" என்பராம்.

கடிபொழில்சூழ் கணபுரம்—"ஸர்வகந்த:" என்கிற சுருதியின்படியே பரிமளமயனாயிருக்கிற எம்பெருமானையும் கால்தாழப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளவல்ல பரிமளமுள்ள பொழில்களென்க. [கணபுரத்தென் கனியே!] அச்சோலைபழுத்த பழம் போலும் சௌரிராஜன். "என்கனியே" என்கையாலே உபாயாந்தர நிஷ்டர்களுக்குக் காயாகவேயிருப்பனென்பதுபோதரும். அவர்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்டானம் தலைக்கட்டின பின்பு அநுபவமாகையாலே அதுவரையில் காயாயிருப்பன்; ப்ரபந்நர்க்கு அத்யவஸாயமுண்டான ஸமயமே பிடித்துப் பரமபோக்யனாயிருக்கையாலே பக்குவ பலமாயிருப்பன்.

மன்று அமரக் கூத்தாடி மகிழ்ந்தாய் என்றும்—அம்பலத்திலே அவல்பொதி அவிழ்ப்பாரைப்போலே ஸமுதாய ஸ்தலத்திலே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினையல்லையோ என்கிறாள். மன்று—நாற்சந்தி; அஃது அமரக் கூத்தாடுகையாவது கூத்தாடி முடிந்தபின்பும் அவ்விடம் கூத்தாடுவதுபோலவே காணப்படுகையாம். "பெருமாள் எழுந்தருளிப்புக்க திருவீதிபோலேகாண் திருவாய்ப்பாடியில் அம்பலமிருப்பது" என்று பட்டர் பணிக்கும்படி. மன்று என்று இடையரெல்லாரும் திரளுமிடத்திற்கும் பெயராதால், இச்சொல் ஆகு பெயரால் இடையர்களை உணர்த்தி இடையரெல்லாரும் ஈடுபடும்படியாகக் கூத்தாடினமை சொல்லுகிறதென்றும் உரைப்ப. மகிழ்ந்தாய் என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்மின்;—"கூத்துக் கண்டவர்கள் உகக்கையன்றியே உகப்பானும் தானாயிருக்கை; அவர்களைத் தன் கூத்தாலே எழுதிக்கொள்வானும் தானாய் உகப்

பானும் தானுயிருக்கிறபடி"—ஸஜாதீயர்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளப் பெற்றோம் என்று உகந்தானுயிற்று. அந்தணர்க்குச் செல்வம் மிக்கால் பலயாகங்கள் நிகழ்த்து மாபோலவும் விஷயப்ரவணர்க்கு ஐச்வரியம் விஞ்சினல் அடுத்தடுத்து விவாஹம் பண்ணிக் கொள்ளுமாபோலவும் இடையர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதற்குப் போக்குவீடாக ஆடுவதொருகூத்து குடக்கூத்து; சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காகக் கண்ண பிரான் குடக்கூத்தாடினபடி. ஊர்ப்பொதுவான பண்டம் எனக்கு அரிதா யிற்றே! என்று பரிதாபக் தோற்றச் சொல்லும் வார்த்தை மன்றமரக்கூத்தாடி மகிழ்ந் தாய்! என்பது.

வடதிருவேங்கடம்மேய மைந்தா வென்றும்—ஒரு ஊரிலே மன்றிலேநின்று கொள்ளை கொடுத்தது மாத்திரமன்றியே உபயவிபூதிக்கும் நடுவானதொருமன்றிலே நின்று தன்னைக் கொள்ளை கொடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது; "கண்ணுவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே"— "வானவர் வானவர்கோனெடும் நமன்றெழுந் திருவேங்கடம்" என்றும் "கான மும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உயர்ந்தா ரோடு தாழ்ந்தாரோடு வாசியற அனைவரும் கொள்ளை கொள்ளும் வடிவு எனக்கு அரிதாயிற்றே! என்று பரிதபித்துச் சொல்லுகிறபடி.

வென்றசுரர்குலங்களைந்த வேந்தே யென்றும்—அவன்றான் விரோதி நிவ்ருத்தியைச் செய்வதற்கு அசக்தனென்றும் அது பிறரால் ஆகவேண்டியதென்றும் இருந்தால் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம்; அசுர ராக்ஷஸர்களின் கூட்டங்களைக் கிழங்கெடுத்து வெற்றிபெற்ற பெருவீரனுய் அவன் விளங்கும்போதும் நான் இழக்கிறேனே! என்று வருந்திச் சொல்லுகிறபடி.

விரிபொழில்சூழ் திருநறையூர் நின்றுயென்றும்—வென்று அசுரர் குலங்களைந்த அவதாரத்திலும் இழந்தவர்களுக்கும் முகங் கொடுப்பதற்காகத் திருநறையூரிலே வந்து நின்றருளுமவனே! என்கிறுள். நறையூர் நம்பியும் நாச்சியாரும் கடா க்ஷிக்க அக்கடாக்ஷமே விளைநீராக வளருகிற பொழிலாகையாலே விரிபொழிலா யிருக்கும். அசேதநங்களைக் கடாக்ஷித்து வளரச்செய்பவன் என்னைக் கடாக்ஷியா தொழிவதே! என்கிறுள்: பிராட்டி பக்கலிலே பிச்சேறித் தன்னூரை அவள் பெயராலே ப்ரஸித்தப்படுத்தி *நாச்சியார் கோவிலாக்கி இப்படி ஒருத்திக்குக் கைவழிமண்ணுயிருப்பவன் என்னொருத்தியை விஷமாக நினைப்பதே! என்பதும் உள்ளுறை.

துன்றுகுழல் கருநிறத்து என்துணையே யென்றும்—மிகவும் நெருங்கி இருண்டிருக்கின்ற திருக்குழற் கற்றையையும் காளமேகம்போன்ற வடிவையுமுடைய என் துணை வனே! என்கிறுள். ஆக இப்படியெல்லாம் சொல்லாநின்று கொண்டு தன் ஆற்றுமைக்கு ஒரு போக்கடி காணுமையாலே *கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச் சோர்ந்தாளாயிற்று. கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாயென்று சொல்லித் துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றுள், கடிபொழில் சூழ்கண புரத்தென்கனியேயென்று சொல்லித் துணைமுலைமேல் துளிசோரச்சோர்கின்றுள் என்று தனித்தனியே கூட்டியுரைத்துக் கொள்க. 16

பொங்கார்மெல்லிளங்கொங்கைபொன்னே பூப்பப் பொருகயற்கண் நீரரும்பப்போந்துநின்று*
செங்காலமடப்புறவம்பெடைக்குப்பேசும் சிறுகுரலுக்குடலுருகிச்சிந்தித்து*ஆங்கே
தண்காலும்தண்குடந்தைநகரும்பாடித் தண்கோவலூர்பாடியாடக்கேட்டு*
நங்காய்! நங்குடிக்கிதுவோநன்மையென்ன நறையூரும்பாடுவாள்நவில்கின்றுளே. 17

பொங்கு ஆர் மெல் இள கொங்கை	வளர்த்திமிக்கதாய் மிருதுவாய் இளையதான தனம்
பொன்னே பூப்ப	வைவர்ணியமடையவும்
பொரு கயல் கண்	சண்டையிடுமிரண்டு கெண்டைகள் போன்ற கண்கள்
நீர் அரும்ப	நீர்த்துளிகள் அரும்பவும்
போந்து நின்று	(வெளியேவந்து) நின்று
செங்கால மடம் புறவம் பெடைக்கு பேசும் சிறு குரலுக்கு	சிவந்த கால்களையுடைய இளம் புருக்கள் தம் பேடைகளோடு சிறுகுரலாகப் பேசுகிறபடிக்கு
உடல் உருகி	மெய்கரைந்து
சிந்தித்து	(அவன் முறைகெடப்பரிமாறும்படியை) நினைத்து,
ஆங்கே	அவ்வளவில்
தண்காலும்	திருத்தண்காலையும்
தண் குடந்தை நகரும்	திருக்குடந்தைப்பதியையும்
பாடி	(வாயாரப்) பாடி
தண் கோவலூர்	குளிர்ந்த திருக்கோவலூரையும்
பாடி	பாடி
ஆட	கூத்தாட
கேட்டு	அவ்வொலியை நான்கேட்டு,
நங்காய்	'பெண்ணே!
நம் குடிக்கு	நமது குலத்திற்கு
இது நன்மையோ என்ன	வாய்விட்டுக் கூப்பிடுகிறவிது நலந்தானோ?' என்று சொல்ல,
நறையூரும்	திருநறையூரையும்
பாடுவாள் நவில்கின்றாள்	பாடுவளாகப் பேசத் தொடங்கினாள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே" என்றபடியே தன் பெண்பிள்ளை சோர்வுற்றபடியைக் கண்ட திருத்தாயார் 'இவளுக்கு நாம் ஏதேனும் ஹிதமான வார்த்தை சொல்லிப் பார்ப்போம், அதனாலாகிலும் வழிப்படக்கூடுமோ' என்றெண்ணி 'நங்காய்! நீ இங்ஙனே வாய்விட்டுக் கூப்பிடுகையும் மோஹிக்கையுமாகிற இவை உன்னுடைய பெண்மைக்குத் தகாது, இக்குடிக்கும் இழுக்கு' என்று சொல்ல; அப்படி அவள் ஹிதஞ் சொன்னதுவே ஹேதுவாக மேன்மேலும் அதிப்ரவ்ருத்தியிலே பணைத்தபடியைச் சொல்லுகிற பாசுரம் இது.

பொங்கார் மெல்லிளங்கொங்கை பொன்னே பூப்ப—விரஹ வேதனையால் உடலில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு பொன்பூத்தலாகச் சொல்லப்படும்; பசலை நிறம் என்பதும் அதுவே. இதைப்பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—"ஊருண் கேணியுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே" (399) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப் பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்து கிடக்கும் பாசி போன்றது பசலை நிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்து விட்டோமாகில் மறுபடி அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்: அதுபோல, கலவியில் கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலை நிறம் நீங்கும்; அணைத்த கை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசலைநிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித் தொடுவுழி—தொட்ட விடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்ட விடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—பரவுகிறபடியினாலே.)

பொருகயல் கண்ணீரரும்ப—சண்டையிடுமிரண்டு கெண்டைகள் போன்றனவாகக் கண்கள் வருணிக்கப்படும். அப்படிப்பட்ட கண்கள் நீர்பெருக நின்றபடி. காதலிகளின் கண்களில் நீர்பெருகுதல் எப்போதுமுள்ளதொன்று; கலவி நிகழுங் காலத்தில் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகும்; பிரிந்து வருந்துங் காலங்களில் சோகக் கண்ணீர் பெருகும். அதுவாயிற்று இங்குச் சொல்லுகிறது. முலையிலே பசலை நிறம் குடியிருந்தாற்போலே கண்ணிலே சோக பாஷ்பம் குடியிருந்தது. கீழ்ப் பாட்டில் "துணை முலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாள்" என்றது; இங்கு "கண்ணீர் அரும்ப" என்கிறது; விரஹத்தீயாலே உள்ளுலர்ந்து நீர்ப்பசையற்றுக்

கிடக்கையாலே 'அரும்ப' என்ன வேண்டிற்று ; பதக்குப் பானையிலே உழக்குப் பாலைக்காய்ச்சினால் வாயாலே பொங்கி வழியாநிற்கச்செய்தேயும் கீழே நீர் அற்றிருக்குமாபோலே கொள்க.

போந்து நின்று—'நாயகன்தானே வந்து மேல்விழ வேண்டும்படியான முலையழகையும் கண்ணழகையுமுடைய நீ மேல்விழுகை பெண்மைக்குப் போராது காண்' என்று தாய்சொன்ன ஹிதம் தனக்குச் செவிசுட விருக்கையாலே, நெருப்புப்பட்ட வீட்டில் நின்றும் பதறிப் புறப்படுமாபோலே அத்தாய் இருந்த அகத்தில் நின்றும் சடக்கெனப் புறப்பட்டாள். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தன் உபதேசத்திற்குடன்படாத ராவணன் சொன்ன திரஸ்கார வார்த்தையைக் கேட்டபின் ஒரு கணப்பொழுதும் அங்குத் தங்கியிருக்கமாட்டாமல் விரைந்து புறப்பட்டாற்போல.

நின்று—தரிப்புப்பெற்று நின்று என்றபடி. ஹிதஞ்சொன்ன தாயினிருப்பிடத்தை விட்டு அப்புறப்பட்டவாறே கால்பாவி நின்றாளாயிற்று. நாயகன் பக்கலில் முகம் பெறுதவளவில் ஓரிடத்தில் கால்பாவிநிற்கக் கூடுமோவென்னில்; தன்னுடைய பதற்றத்திற்குத் தடையாகத் தாய் சொல்லும் வன்சொல் செவிப்படாதவிடத்திற்குத் தான்வந்ததே காரணமாகத் தரிப்புப்பெற்று நின்றாளென்க. இலங்கையைவிட்டு ஆகாசத்திற்கிளம்பின விபீஷணாழ்வான் ஸ்ரீராமகோஷ்டியில் முகம் பெறுதிருக்கச் செய்தேயும் ராவண பவனத்தைவிட்டு நீங்கினவளவையே கொண்டு ஆகாசத்திலே கால்பாவி நின்றாற்போல. "உத்தரம் தீரமாஸாத்ய கஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத" என்றார் வால்மீகி பகவான். [வ்யதிஷ்டத—நன்றாகத் தரித்து நின்றார் என்றபடி.]

செங்காலமடப்புறவம் பெடைக்குப் பேசுஞ் சிறுகுரலுக் குடலுருகிச் சிந்தித்தாங்கே—பாம்புக்கு அஞ்சியோடினவன் புலியின் வாயிலே விழுந்தாற்போலேயாயிற்று. தாயின் வாய்ச்சொல் பாதகமாயிருக்கிறதென்று வெளியிலே வந்தவளுக்கு அதனிலுங் கொடியசொல் செவியிலே விழுந்தது ; அதாவது, புறு ஆணும் பெண்ணுங் கூடிக் கொஞ்சும் பேச்சுக்கள் செவிப்பட்டன ! அந்தோ ! இவையுங்கூடத் தம் தம் அபிமதம் பெற்றுக் களித்து வாழாநிற்க நம் நிலைமை இங்ஙனேயாயிற்றே! என்று உடலுருகினாள் ; பண்டு அவனும் தானும் இங்ஙனே கலந்து பரிமாறின படிகளை நினைத்துக் கொண்டாள் ; பின்னையும் உடலுருகினாள். [செங்காலமடப்புறவம்] ஆண் புறாவின் சிவந்த கால்கள் நாயகனுடைய செந்தாமரையடிகளை நினைப்பூட்டி வருத்தினபோலும். இது கண்ணுக்கு விஷமானபடி. [பெடைக்குப் பேசும் சிறுகுரல்] இது காதுக்கு விஷமானபடி. இங்ஙனே அவன் ரஹஸ்யமாக நம் காதிலே பேசும் பேச்சுக்கள் கேட்கப்பெறுவது என்றோ வென்று உடலுருகினாளென்க.

[ஆங்கே தண்காலும் இத்யாதி] இவற்றாலே ஆற்றாமை மீதூர்ந்தவாறே நாயகனோடு பரிமாறுதற்கான ஸங்கேத ஸ்தலங்களைப்பற்றி வாய்விட்டுக் கூப்பிடத் தொடங்கினாள். திருத்தண்கால், திருக்குடந்தை, திருக்கோவலூர் முதலான திருப்பதிகளைச் சொல்லிப் பாடத் தொடங்கினாள். தண்கால்—குளிர்ந்த காற்று என்றபடி. அங்குள்ள எம்பெருமான் குளிர்ந்த தென்றல்போலவே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையனா யிருக்கையாலே அத்தலத்திற்கே தண்காலென்று திருநாமமாயிற்றென்ப. பண்டு அப்பெருமான் தன்னை அணைக்கிறபோது சிரமமெல்லாந் தீர்ந்து மிக இனிமையா யிருக்கையாலே மீண்டும் அங்ஙனேயாக வேணுமென்று தண்காலைப் பாடினாள். [தண்குடந்தை நகரும்பாடி] 'எம்பெருமான் அமுதுசெய்த போனகம் சேஷபூதர்க்கு ஸ்வீகரிக்கவுரியது' என்று முறையிருக்க, திருக்குடந்தை யாராவமுதாழ்வார், தமக்கு ஆக்கின திருப்போனகத்தை முற்படத் திருமழிசைப் பிரானை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்துப் பின்னைத் தாம் அமுது செய்தாரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. இப்படியாக அன்பரோடு புரையறக்கலந்து பரிமாறுகிறவ

னென்று ஸாபிப்ராயமாகத் திருக்குடந்தையைப் பாடினாள். [தண்கோவலூர்பாடி] "பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதிநாளிரவின், மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடு" என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் [பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார்] மூவரும் பகவத் ஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்து அநுபவித்து ஆனந்தப் பெருவெள்ளமெய்தின வரலாற்றை நெஞ்சிற் கொண்டு திருக்கோவலூரைப் பாடினாளென்க. இவ்விடத்து வியாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்; 'ஆச்ரிதர் வந்து கிட்டினால் பின்னை அவர்களோடு முறையழியப் பரிமாறுகையன்றியே தானே மேல்விழுந்து ஸம்ச்லேஷித்த விடமாயிற்று திருக்கோவலூராகிறது. அவர்கள் மழைகண்டு ஒதுங்க அவர்களிருந்தவிடத்திலே தானே சென்று தன்னை அவர்கள் நெருக்கத் தான் அவர்களை நெருக்க இப்படி பரிமாறி, அவர்கள் போனவிடத்திலும் அவ்விடத்திலே நிற்கிறானிறே *வாசல் கடைகழியாவுள் புகா என்று."

ஆட்—திருத்தண்காலையும் திருக்குடந்தையையும் திருக்கோவலூரையும் வாயாரப்பாடினவிடத்திலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே ஆடவும் தொடங்கினாள்; இப்படி இவள் ஆடுகிறபடியைக் கண்டும் பாடுகிறபடியைக் கேட்டும் தாயானவள் "நங்காய்! நம் குடிக்கு இதுவோ நன்மை?" என்றாள்; (அதாவது) சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் புருஷார்த்தமேயன்றி ஈச்வரலாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமன்றே; அவன்றன்னுடைய பேற்றுக்கு அவன்றானேயன்றோ பதறவேணும்; நீ இங்ஙனே பதறக்கடவையோ? என்றாள். இவள் இது சொன்னதுவே ஹேதுவாகப் பரகாலநாயகி நறையூரும் பாடுவாள் நவில்கின்றாள். *பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலமடலெடுத்துமதுநுகரும் வயலுடுத்த திருநறையூரிலே சென்று சேரப்பெறுவது எந்நாளோ! என்னாநின்றாளென்க.

'பாடுவான்' என்ற பாடமுமுண்டு; வான் விகுதிபெற்ற வினையெச்சம். 17

கார்வண்ணம் திருமேனிகண்ணும்வாயும் கைத்தலமுமடியிணையும்கமலவண்ணம்*
பார்வண்ணமடமங்கைபத்தர், பித்தர்பனிமலர்மேற்பாவைக்குப்பாவம்செய்தேன்*
ஏர்வண்ணவென்பேதையென்சொல்கேளாள் எம்பெருமான்திருவரங்கமெங்கேயென்னும்*
நீர்வண்ணன்நீர்மலைக்கேபோவேனென்னும் இதுவன்றேநிறைவழிந்தார்நிற்குமாறே. 18

பாவம் செய்தேன் என் } பாவியான என்னுடைய
ஏர்வண்ணம் பேதை } அழகிய வடிவையுடைய பெண்ணானவள்
என்சொல் கேளாள் } என் வார்த்தையைக் கேட்கிறாளில்லை;
திருமேனி கார் வண்ணம் என்னும் } (எம்பெருமானது) திருமேனி காளமேக நிறத்தது என்கிறாள்;
கண்ணும் — (அவனது) திருக்கண்களும்
வாயும் — திருவாயும்
கைத் தலமும் — திருக்கைகளும்
அடி இணையும் — திருவடியிரண்டும்
கமலம் வண்ணம் என்னும் } தாமரைப்பூப்போன்ற நிறமுடையன என்கிறாள்;
பார் வண்ணம் மடமங்கை பத்தர் என்னும் } (அவர்) பூமிப்பிராட்டி இட்ட வழக்காயிருப்பர் என்கின்றாள்;
பனி மலர் மேல் பாவைக்கு பித்தர் என்னும் } குளிர்ந்தசெந்தாமரைப் பூவிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் விஷயத்தில் வியாமோஹங் கொண்டவர் என்கின்றாள்;
எம்பெருமான் திரு அரங்கம் எங்கே என்னும் } என்னை அடிமைப்படுத்திக் கொண்ட பெருமானுடைய திருவரங்கம் எங்குள்ளது? என்கின்றாள்;
நீர் வண்ணன் நீர் மலைக்கே போவேன் என்னும் } நீர்வண்ணப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநீர் மலைக்கே போகக்கடவேன் என்கின்றாள்;
நிறைவு அழிந்தார் நிற்கும் ஆறு இது அன்றோ } அடக்கமழியப் பெற்றவர்களின் நிலைமை இங்ஙனே போலும்!.

* * *—பெண்பிள்ளையின் வாய்வெருவுதல்களை வரிசையாகச் சொல்லுகிறாள் திருத்தாய். கீழ்ப்பாட்டில் "நங்காய் நங்குடிக்கிதுவோ நன்மையென்ன நறையூரும் பாடுவாள் நவில்கின்றாளே" என்று நின்றது. 'நாம் சொன்ன ஹிதத்தை இவள் கடந்தபடியாலே இனி இவளை ஹிதஞ்சொல்லி மீட்க ஆசையில்லை; இவளுடைய கருத்துக்கு நாம் உடன்பட்ட படியாகவே தோற்றவிருந்து இவளுடைய பாசுரங் களைக் கேட்போம்' என்றெண்ணிய திருத்தாயார் 'நங்காய்! உன் எண்ணங்களைச் சொல்லிக் காணாய்' என்று சொல்ல, மகளும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியழகை வருணிப்பது, திருமடந்தை மண்மடந்தையர் பக்கலிலே அப்பெருமான் இருக்கு மிருப்பைப் பேசுவது, அவனூர் எங்கேயென்று வினவுவது, நானிங்கேயிருந்து கதறி என்ன பயன்? அவனூருக்கே போய்ச்சேருவேன் என்பது, ஆகவிப்படி நிகழும் மகளது பாசுரங்களைத் தன் உகப்புத் தோன்றத் தான் அநுவதித்துச் சொல்லி, 'இதுவன்றோ நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறே' என்று தலைக்கட்டுகிறாள் திருத்தாய். 'கார்வண்ணந் திருமேனி கண்ணும் வாயுங் கைத்தலமு மடியிணையுங் கமலவண்ணம்' என்பதும், 'பார்வண்ண மடமங்கை பத்தர்' என்பதும் 'பனிமலர் மேல் பாவைக்குப் பித்தர்' என்பதும் 'எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே' என்ப தும் 'நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன்' என்பதும் மகளுடைய வார்த்தை களின் அநுவாதங்கள்; மற்றவை தாய்ச்சொல். 'என்னும்' என்கிற வினைமுற்று மகளுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையோடும் அந்வயிக்கத்தக்கது. 'என்மகள் இப்படிசொல்லுகிறாள், இப்படி சொல்லுகிறாள்' என்று ஒவ்வொரு வாக்கியமாக எடுத்துத் தாய் சொல்லுகிறாளாயிற்று.

முந்துற முன்னம் இவள் எம்பெருமானுடைய வடிவழகிலே வாய்வைக்கத் தொடங்கினளே! என்கிறாள். 'திருமேனியானது காளமேக நிறத்தது, திருக்கண் களும் திருவாயும் திருக்கைத்தலமும் திருவடியிணையும் செந்தாமரை மலர் நிறத்தன' என்று திருமேனியையும் திவ்யாவயவங்களையும் பற்றிப் பேசுகின்றாளாம். அடியிலே எம்பெருமான் இவளுக்குத் தன்வடிவை முற்றூட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுக்கை யாலே அதுவே வாய்வெருவுதலா யிருக்கிறாள் காணுமிவள். எம்பெருமான் தானு கந்தார்க்கு ஸர்வஸ்வதானமாகக் கொடுத்தருள்வது தன் திருமேனியையே. பரதாழ்வான், சிறியதிருவடி, அக்ரூரர் முதலானாரிடத்தே இது காணலாம். "தம் ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்த: சிரஸ்யாக்ஷிபதம் கதம்—அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே" என்று பரதாழ்வான் விஷயத்திலே சொல்லப்பட்டது. [நெடுநாள் கடந்தபின் கண்ணுக்கு இலக்காகித் திருவடிவாரத்தில் வீழ்ந்த பரதாழ்வானை வாரி யெடுத்து மடிமீதிருத்தி மகிழ்ந்து சேரத்தழுவினன் ஸ்ரீராமபிரான்—என்பது இதன் பொருள்.] "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந: என்று சிறிய திருவடி விஷயத்தில் சொல்லிற்று. "ஸோப்யேநம் த்வஜ வஜ்ராப்ஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே" என்று அக்ரூரர் விஷயத்திலே சொல்லப்பட்டது. மூவர்க்கும் தன் திருமேனியை அணைக்கக் கொடுத்ததே பெரும் பரிசு.

கார்வண்ணந் திருமேனி—தாபத்ரயத்தினால் தகர்ப்புண்டிருப்பார்க்கு நினைத்த மாத்திரத்தில் அதனை ஆற்றக்கடவதும் விரஹதாபத்தாலே வருந்துவார்க்கு அதனைத் தணிக்க வல்லதுமான திருமேனியைப் பேசினபடி.

கண்ணும்வாயுங் கைத்தலமுமடியிணையுங் கமலவண்ணம்—மேகத்திலே தாமரைக் காடு மலர்ந்தாற்போலே யாயிற்று அவயவங்களிருக்கிறபடி.

பார்வண்ணமடமங்கை பத்தர்—இங்கும் 'என்னும்' என்கிற வினைமுற்றைக் கூட் டிக் கொள்ளவேணும்; மகள் பாசுரத்தைத் திருத்தாய் அநுவதிக்கிறபடி. கடலிலே உழன்று காலங்கழிக்குமவர்கள் மூழ்கி மண்ணெடுக்குமாபோலே, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யஸாகரத்திலே அவலீலையாக ஆழங்காற்பட்டிருப்பவள் பூமிப்பிராட்டி;

அவளிடத்தில் பக்தியுக்தனாயிருப்பன் எம்பெருமான் என்கிறது. பூமிப்பிராட்டியாலே எம்பெருமான்றான் ஸேவிக்கப்பட வேண்டியதுபோய் எம்பெருமான்றான் அவளை ஸேவித்திருக்கிறானும் ப்ரணயதாரையில் முதிர்ச்சியாலே. அவளுடைய போக்யதையிலே துவக்குண்டு அத்தலை இத்தலையானபடி. இப்படி ஒருத்தி பக்கலிலே பக்தியைப்பண்ணி நிற்கும் பெருமான், நான் பக்தி பண்ணுகிறேனென்றால் எனது பக்தியைப் பெற்றுக்கொள்வதும் செய்கிறானில்லையே! என்ற வருத்தந் தோற்றப் பார்வண்ண மடமங்கை பத்தர் என்கிறாள் பரகாலநாயகி.

பித்தர் பனிமலர்மேல்பாவைக்கு—இவ்விடத்திலும் 'என்னும்' என்கிற வினைமுற்றைக் கூட்டிக்கொள்வது. இதுவும் மகள் வார்த்தையைத் திருத்தாய் அநுவதிக்கிறபடி. குளிர்ந்த தாமரைப்பூவின் பரிமளந்தானே ஒருவடிவுகொண்டதென்னலாம்படியான பெரியபிராட்டியார் திறத்திலே பித்துக்கொண்டவன் என்கிறது. "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்மம்மான்" என்கிறபடியே அவளுடைய போகங்களிலேயே மயங்கி என்னை மறந்தான் கிடீர்! என்றாள் போலும்.

பாவஞ் செய்தேன்—வினவவந்தவர்கட்கு அழுதுகாட்டுகிறாள் திருத்தாய். இப்பெண்பிள்ளையைப் பெறும்படியான பாவஞ்செய்தேன் நான் என்று கண்ணீர் சொரிகின்றாளென்க. இவள் ஈடுபட்ட விஷயத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை நம்மால் மாற்றப்போகாது; இவளுடைய ஆற்றாமையும் நம்மால் அடக்கவொண்ணாது; அவனோ உபேக்ஷியா நின்றான்; இவளோ பதறாநின்றாள்; இந்நிலைமையைக் கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டுவது என்பாபமேயன்றோ என்கிறாள். பகவத் விஷயத்திலே தன் பெண்பிள்ளைக்குண்டான அவகாஹநம் தனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குடலாயிருக்கையாலே 'புண்ணியஞ்செய்தேன்' என்னவேண்டுமிடத்து நாட்டாருக்காக மறைத்து "பாவஞ்செய்தேன்" என்கிறாள். காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர், ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர்! நானே மற்றாருமில்லை" என்ற யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே "ஞாலத்துப் புத்திரியைப் பெற்றாள் நங்கைமீர்! நானே மற்றாருமில்லை" என்று சொல்லிக்கொள்ளவே இத்திருத்தாய்க்கு விருப்பம்; ஆயினும் கட்டுப்பாட்டுக்காக மறைக்கிறாளென்க.

ஏர்வண்ணவென்பேதை—ஐயோ! இப்பெண்பிள்ளை தன்வடிவழகைத் தான் நன்கறிந்தாளாகில் 'அவன்றானே நமக்காக மடலெத்துப் புறப்படட்டும் என்று கிடக்கலாமே; தன்படியைத் தான் அறியாமலன்றோ இவள் இப்படி படுகிறாள் என்கிறாள். அவனுடைய கார் வண்ணம் இவளுடைய ஏர்வண்ணத்துக்கு ஏற்குமோ? ஒரு உவமையையிட்டுச் சொல்லும்படியா யிருக்கிறது அவன் வடிவு; இவள்வடிவுக்கு உவமை இல்லையே; அழகியவடிவு படைத்தவள்' என்று சொல்லலாமத்தனையொழிய த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்ல வழியில்லையே! என்கிறாள்.

என்சொல்கேளாள்—நான் இவளை அடக்கி யாண்டுகொண்டிருந்த காலமுண்டு; அது கடந்துபோயிற்று; "அவனுடைய திருவருள் தன்னடையே பரிபக்குவமாகும்போது கிடைக்குமேயல்லது நாம் பதறிப்பயனில்லைகாண்" என்று நான் சொல்லப்புறப்பட்டால் நான் வாய்திறப்பதைக் கண்டவுடனே இவள் காதை அழுந்த மூடிக்கொள்ளுகிறாளே! என்செய்வேனென்கிறாள். [என்சொல் கேளாள் "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்றும் அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்றும் அவன் சொல்லிவைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்குமவள் என் சொல்லைக் கேட்பளோ?

சொல்வதில் ஒரு குறையுமில்லை; என் உபதேசமெல்லாம் விபரீத பலமாய்விட்டது காணீர்' என்கிறாளிதில்.

முற்றாரவனமுலையாள்பாவை என்கிறது பெரியபிராட்டியாரை. பிராட்டியின் பருவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடங்களில் யுவதிச்ச குமாரிணீ' என்று சொல்லப்பட்டது; அதாவது—குமாரியா யிருக்கும் நிலைமையிலே நிற்பவளாய் அத்தோடு யௌவன மும் வந்து முகங்காட்டுமளவாயிருக்கும் இவள் பருவம் என்றபடி. அதற்கு இணங்க 'முற்றாரவன முலையாள்பாவை' என்கிறது. முழுமுற்றும் போந்திலாத அழகிய முலையையுடையளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி—உபயவிபூதிநிர்வாஹகனாய் எல்லையில் ஞானத்தனாய் நிருபாதிக ஸ்வதந்த்ரனாய் அவாப்தஸமஸ்த காமனாயிருக்கு மெம்பெரு மானையும் தன்னுடைய ஒரு அவயவ விசேஷத்திலே அடக்கியாளப் பிறந்தவ ளென்கிறது.

மாயன்மொய்யகலத்துள்ளிருப்பாள் அஃதுங்கண்டும் அற்றாள்—எம்பெருமான் பிராட் டியின் திருமுலைத் தடத்தைவிட்டுப் பேராதாப்போலே அவள் இவனுடைய திரு மார்பைவிட்டுப் பேராதிருக்கிறபடி. இவன் அவளுடைய திருமுலையைப்பற்றி 'அகலகில்லேனிறையும்' என்பன்; இவள் அவனுடைய திருமார்வைப்பற்றி 'அகலகில்லேனிறையும்' என்பள். முலையை யணைந்து அவன் பிதற்றிக்கிடக்க, மார்வையணைந்து இவள் பிதற்றிக்கிடக்க. இங்ஙனே ஒரு திவ்யதம்பதிகள் பைத்தி யம்பிடித்துப் படுகிறபாடு என்! என்னலாம்படி யிருக்கும். [அஃதுங்கண்டும் அற்றாள்] "திவளும் வெண்மதிபோல் திருமுகத்தரிவை செழுங்கடலமுதினிற் பிறந்தவவளும், நின் ஆகத்திருப்பது மறிந்துமாகிலுமாசை விடாளால்" என்றவாறு. உலகத்தில் ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்தில் அளவற்ற அன்பு வைத்திருப்பதாகக் கண் டால் அவனிடத்தில் மற்றையோர் ஆசைவைப்பது கூடாது; ஏனெனில்: அவனு டைய ஆசைப்பெருக்கம் முழுதும் ஒருவ்யக்திவழியிற் பாய்ந்துவிட்டதனால் அது மற்றொரு வ்யக்தியிற் பாயமாட்டாது; அலக்ஷியஞ்செய்யவே நேரிடும். ஆகவே, ஏற்கனவே ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் காதல் கொண்டிராநின்ற புருஷனை மற்றை யோர் காதலிப்பது விவேகிக்ருத்யமன்று. இஃது உலகில் ஏற்பட்ட விஷயம். இந்த நியாயத்தைக்கொண்டு பார்க்குமளவில், என்மகள்*அல்விமலர் மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மானிடத்தில் ஆசைவைப்பது கூடாது. அழகிற் சிறந்த திருமகள் ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பிலேயே அந்தரங்கமாக வாழ்வதைக் கண்டுவைத்தும் இவள் அவ்விடத்திற்கே அற்றுத்தீர்ந்தாள் காண் மின் என்றாள் திருத்தாய். "நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள் ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம்பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக" என்கிற படியே குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரும், "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்" என்கிறபடியே*செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளவல்ல எம்பெருமானும் கூடியிருக்கிற இவ்விருப்புத்தானே நமக்குப் பரம உத்தேச்யமென்று கொண்டு அந்த மிதுனத்திலே ஈடுபடாநின்றாளாயிற்று.

தன்நிறைவழிந்தாள்—அந்த மிதுனத்தில் ஈடுபட்டமாத்திரமேயோ? தன் பெண் மைக்குரிய அடக்கமும் அழியப்பெற்றாள். 'கடல்வற்றிற்று' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறபடி காண்மின். நிறைவழிந்தாளென்பதை நீ அறிந்தமை எங்ஙனே? என்று கேட்க ஆவிக்கின்றாள் என்கிறாள். கீழ் 'எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?' என்று திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குப்போக வழிதேடினவள் அது தெரியப் பெறாமையாலே நெடுமூச்செறியா நின்றாள். இதுவே நிறைவழிந்தமைக்கு அடை யாளம்.

எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே யென்னும்—என்வார்த்தை கேளாத மாத்திர மேயோ ? அவனிருக்கும் தேசத்திற்குச் செல்ல வழியும் தேடுகின்றாள். என்னைத் தனக்கே யாக்கிக் கொண்டவனுடைய கோயிலுக்கு எங்ஙனே வழி யென்கிறாள்.

நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேனென்னும்—எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே யென்று கேட்டவளுக்கு வழிசொல்வாரார்? ஒருவரும் வாய்திறந்திலர் ; அதற்கு மேல் தானே சொல்லுகின்றாள்—நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கேபோவேன் என்கிறாள். திருக்குறையலூரில் நின்றும் புறப்பட்டுத் திருநீர்மலைக்குப் போய் அங்கு நின்றும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குப் போகவேணும் என்று இங்ஙனே இவள் வழி கண்டிருக்கிறாள் போலும். கோவிலிலே கெட்டுப்போன பொருளைக் குளத்திலே தேடுமாபோலே யிருக்கிறது இவள்படி. திருப்பதிகளிலே தங்கித் தங்கிப்போகப் பார்க்கிறாளாயிற்று.

இதுவன்றோ நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறே—தன் தலையில் ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே எதிர்த்தலையின் வைலக்ஷண்யத்தையே பார்த்துப் பதருவாருடையபடி இதுவன்றோ. இப்படியும் அடக்கங்கெட்டாளே என்மகள் ! என்றாளாயிற்று. 18

முற்றாரவனமுலையாள்பாவை,மாயன் மொய்யகலத்துள்ளிருப்பாளஃதும்கண்டும்
அற்றாள்*தன்நிறைவழிந்தாளாவிக்கின்றாள் அணியரங்கமாடுதுமோ ? தோழீ ! யென்னும்*
பெற்றேன்வாய்ச்சொல்லிறையும்பேசக்கேளாள் பேர்பாடித்தண்குடந்தைநகரும்பாடி*
பொற்றாமரைக்கயம்நீராடப்போனாள் பொருவற்றாளென்மகள்உம்பொன்னுமஃதே. 19

பொருவு அற்றாள் என் மகள்	ஒப்பில்லாதவளான என் பெண்ணானவள்,
முற்று ஆராவனம் முலையாள்	முழுமுற்றும் போந்திலாத அழகிய முலைகளை யுடையவளும்
பாவை	சித்திரப்பதுமை போன்றவளுமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி
மாயன்	அற்புதனான எம்பெருமானுடைய
மொய் அகலத்துள் இருப்பாள் அஃது கண்டும்	அழகிய திருமார்பினுள் அடங்கி வர்ழும்படியைக் கண்டு வைத்தும்
அற்றாள்	அவனுக்கே அற்றுத்தீர்ந்தாள் ;
தன் நிறைவு அழிந்தாள்	தன்னுடைய அடக்கமொழிந்தாள் ;
ஆவிக்கின்றாள்	நெடுமூச்செறியாநின்றாள் ;
தோழீ அணி அரங்கம் ஆடுதுமோ என்னும்	'தோழீ! திருவரங்கநகர் படிந்தாடுவோமா ?' என்கிறாள் ;
பெற்றேன்	பெற்றெடுத்ததாயாகிய நான்,
வாய் சொல் பேச	(ஹிதமாகச் சில) வார்த்தைகள் சொல்ல,
இறையும்	சிறிதேனும்
கேளாள்	காதுகொடுத்துங் கேட்பதில்லை ;
பேர் பாடி	திருப்பேர்நகரைப் பாடியும்
தண் குடந்தை நகர் பாடியும்	குளிர்ந்த திருக்குடந்தை நகரைப் பாடியும்
பொன் தாமரை கயம்	திருப்பொற்றாமரைத் தடாகத்திலே
நீர் ஆட	குடைந்தாடுவதற்கு
போனாள்	எழுந்து சென்றாள் ;
உம் பொன்னும் அஃதே	(தோழியர்காள்!) உங்கள் பெண்ணின்படியும் இவ்வண்ணமேயோ ?

* * *—"இதுவன்றோ நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறே" என்றாள் கீழ்ப்பாட்டில் அதுகேட்ட பெண்டுகள் 'இப்படியும் சொல்லிக் கைவிடலாமோ நீ ? ' நீ விரும்புகிற புருஷன் வேற்றுப் பெண்பிள்ளைகள் பக்கலிலே சாலவும் ஆழ்ந்து கிடப்பவனாகையாலே அவன் உனக்கு முகந்தரமாட்டான் ; வீணாக ஏன் அவனிடத்து நசை வைத்துக் கதறுகின்றாய்?' என்று சொல்லியாவது மகளை மீட்கப் பார்க்கலாகாதோ ? என்று சொல்ல ; 'அம்மனைமீர் ! அதுவுஞ் சொன்னேன் ; நான்

அணியரங்கமாடுதுமோ தோழீயென்னும்—பரகாலநாயகியின் நிலைமையைக் கண்டு 'எம்பெருமானே இவளுக்கு முகங்காட்டிற்றிலன்; ஹிதபரையான தாயார் சொல்லும் வார்த்தைகளில் ஒன்றும் இவளுக்கு ப்ரியமல்லாமையாலே தாயைக்கொண்டு இவள் ஆச்வஸிக்கவழியில்லை. இத்தருணத்தில் இவளுக்கு நாம் அருகே நின்று முகங்காட்டுவோம்' என்று நினைத்துத் தோழிவந்து பக்கத்தில் நின்றாள்; நின்றவாறே 'அணியரங்கமாடுதுமோ தோழீ!' எனத் தொடங்கினாள். ஸ்ரீரங்கநாதனாகிற பொய்கையிலே படிந்து குடைந்தாடி நம்முடைய விரஹதாபமெல்லாம் தணியப் பெறுவோமா? என்றாளென்க.

பெற்றேன்வாய்ச்சொல் இறையும் பேசக்கேளாள்—'இனி நாம் இவள் வருந்தும்படியான ஹிதவார்த்தைகளைச் சொல்லக்கடவோமல்லோம்; இவளுக்கு ப்ரியமான வார்த்தைகளையே சொல்லுவோம்' என்று நினைத்து இவளுடைய காரியங்களுக்கு உடன்பாடான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதாக நான் வாய்திறந்தாலும் 'என் வாயில் வருகிற வார்த்தை' என்பதுவே காரணமாக அந்த அநுகூலவார்த்தைகளையும் செவிதாழ்த்துக் கேட்கிறாளில்லை. 'அணியரங்கமாடுவோம், நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவோம்' என்று நான் சொன்னாலும் 'இவளுடைய பேச்சு எதுவாயிருந்தாலும் நம்காதில் விழத்தகா' என்று காதை மூடிக்கொள்ளுகிறாளென்றபடி. அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்பள், தோழி சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்பள்; பெற்றதே குற்றமாக என்வார்த்தைகளைக் கேளாள். ப்ரதிகூலமே சொல்லிப் போருவார் வாயிலே அநுகூல வார்த்தைகள் வந்தாலுங் கேட்பாரில்லையிறே.

உன்வார்த்தை கேளாத அவளுடைய வார்த்தை இருந்தபடி என்? என்று கேட்க, பேர்பாடித் தண்குடந்தை நகரும்பாடி என்கிறாள். கோவிலுக்குப்போம் வழியிலுள்ள பாதேயங்களைப் பேசா நின்றாளென்கிறாள். திருக்குறையலூரிலிருந்து திருவரங்கம் போகவேண்டுவார் முந்துறத் திருக்குடந்தையைப் பாடிப் பின்னைத் தென்திருப்பேர்நகரைப் பாடவேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருக்க க்ரம ப்ராப்தி பற்றுகிறதில்லை ஆற்றாமையின் கனம். (பாதேயம்—வழிப்போக்கில் உணவுச்சாதம்.)

பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப்போனாள்—கீழே திருக்குடந்தை ப்ரஸ்துதமாகையாலே அத்தலத்தில் புண்ணிய தீர்த்தமாக வழங்கிவருகின்ற பொற்றாமரை என்னும் புஷ்கரிணியிலே நீராடப்போனாள் என்று பொருள்கொள்ளப்பொருந்துமாயினும் எம்பெருமான்றன்னையே பொற்றாமரைக்கயமாகப் பேசுகிறாரென்றலும் பொருந்தும். தமிழர், ஸம்ச்லேஷத்தைச் சுனையாடலென்றும் நீராட்டமென்றும் சொல்லுவர்கள். எம்பெருமானோடு கலவிசெய்ய விரும்புவதையே இங்குப் பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப்போவதாகச் சொல்லிற்றென்க. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—

> "மகள் 'அணியரங்கமாடுதுமோ' என்று ஊரைச் சொன்னாள்; தான் பொற்றாமரைக் கயமென்று பெரிய பெருமாளைச் சொல்லுகிறாள்: 'தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்' என்றும் 'வாசத்தடம்போல் வருவானே!' என்றும் தடாகமாகச் சொல்லக்கடவதிறே"—என்பதாம்.

அவள் பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப் புறப்பட்டால் நீ தடை செய்யலாகாதோ? என்ன, பொருவற்றாள் என்மகள் என்கிறாள். பொருவு—பொருத்தம்; என்னோடு சேர்த்தியற்றாள் என்றபடி. என் உறவை அறுத்துக்கொண்டவளை நான் எங்ஙனே நியமிப்பேன்? என்கிறாள். இனி, 'பொருவற்றாள்' என்பதற்கு 'ஒப்பில்லாதவள்' என்றும் பொருளாகும்.

உம்பொன்னுமஃதே—இரண்டு வகையான பொருளைக் கருதி இச்சொல் சொல்லுகிறாள்; உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணும் இவளைப்போலே அடங்காப்

பிடாரிதானோ? அன்றி விதேயையா யிருப்பவளோ? என்று கேட்பது வெளிப் படை. உங்கள் பெண்ணுக்கு இத்தனை வைலக்ஷண்யம் இல்லையே!, *நங்கைமீர்! நீரு மோர்பெண்பெற்று நல்கினீர், எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான் பெற்ற வேழையை! என்றாற்போலே கொண்டாட்டம் உள்ளுறை.

"உம்பொன் என்கிறது அல்லாத ஆழ்வார்களை; 'மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு, எத்திறம்! உரலினோடிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே!! என்று அவதாரத்தை அநுஸந்தித்திறே அவர்கள் மோஹித்தது; அர்ச்சாவதாரத் திலேயிறே இவள் மோஹிப்பது" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

பொன் என்ற சொல் உவமையாகு பெயரால் பெண்ணையுணர்த்தும். 19

தேராளும்வாளரக்கன்செல்வம்மாளத் தென்னிலங்கைமுன்மலங்கச்செந்தீயொல்கி*
போராளனுயிரந்தோள்வாணன்மாளப் பொருகடலையரண்கடந்துபுக்குமிக்க
பாராளன் *பாரிடந்துபாரையுண்டுபாருமிழ்ந்துபாரளந்து பாரையாண்ட
பேராளன்* பேரோதும்பெண்ணைமண்மேல் பெருந்தவத்தளென்றல்லாற்பேசலாமே? 20

முன்	முன்பொருகால்
தேர் ஆளும் வாள் அரக்கன்	தேர் வீரனும் வாட்படை வல்லவனுமான இராவணனுடைய
செல்வம் மாள	ஐச்வரியம் அழியவும்
தென் இலங்கை மலங்க	(அவனது) தென்னிலங்காபுரி கலங்கவும்
	(அனுமானையிட்டு)
செம் தீ ஒல்கி	சிவந்த நெருப்பாலே கொளுத்தி
	(அதுவன்றியும்)
போர் ஆளன்	போர்புரியுந் தன்மையனாய்
ஆயிரம் தோள்	ஆயிரம்தோள்களை யுடையனான
வாணன்	பாணஸுரன்
மாள	பங்கமடையும்படி செய்தற்கு
பொரு கடல் அரணை கடந்து	அலையெறிகின்ற கடலாகிற கோட்டையைக் கடந்து
புக்கு	பாணபுரத்திற்புகுந்து
மிக்க	வீரலக்ஷ்மி மிகப்பெற்றவனும்

பார் ஆளன்	பூமிக்கு நிர்வாஹகனும்,
பார் இடந்து	(வராஹாவதாரத்தில்) பூமியைக் குத்தியெடுத்தும்
பாரை உண்டு	(பிரளயத்தில்) பூமியைத்திருவயிற்றிலே வைத்தும்
பார் உமிழ்ந்து	அப்பூமியைப் பிறகு வெளிப்படுத்தியும்
பார் அளந்து	(த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அப்பூமியை அளந்தும்
	(ஆக இப்படியெல்லாம)
பாரை ஆண்ட	இவ்வுலகத்தை ரக்ஷித்தருளினவனான
பேர் ஆளன்	பெருமை பொருந்தின எம்பெருமானுடைய
பேர்	திருநாமங்களை
ஓதும்	இடைவிடாமற் சொல்லுகிற
பெண்ணை	இப்பெண்பிள்ளையை
மண் மேல்	இந்நிலவுலகத்தில்
பெருந் தவத்தள் என்று அல்லால் பேசலாமே	பெரும்பாக்கிய முடையவள் என்று சொல்லலாமத்தனையொழிய வேறு சொல்லப் போமோ?

* * *—பண்டு ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பேரனுக்கு உதவினபடியையும், வராஹாவதாரத்தில் பூமிப்பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், பிரளயகாலத்தில் உலகங்கட்கெல்லா முதவினபடியையும், த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினபடியையும் எடுத்தெடுத்துப் பரகாலநாயகி வாய்விட்டுக் கதறுகின்றபடியைத் திருத்தாயார் சொல்லாநின்றுகொண்டு, இப்படிப்பட்ட என் மகளை இந்நிலவுலகத்தில் பெரும் பாக்கியம் படைத்தவளென்று சொல்லலாமத்தனையன்றி வேறெதுவும் சொல்லப் போகாதென்று தலைக்கட்டுகிற பாசுரம் இது.

தேராளும் வாளரக்கன் செல்வம்மாள—இத்தனை தேர்களை ஆண்டானென்று ஒரு கணக்கிட்டுச் சொல்லாதே பொதுவிலே 'தேராளும்' என்றது, தேரென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாவற்றையும் ஆண்டவனென்றபடி. இது சொன்னது ரத கஜ துரக பதாதிகள் என்கிற சதுரங்க பலத்தையும் ஆண்டமை சொன்னவாறு. பெருவீரர்களைப் பேசும்போது 'அதிரதர்' 'மஹாரதர்' என்று தேரையிட்டு நிரூபித்துப் பேசுவது மரபாதலால் இங்கும் தேராளும் என்றது. [வாளரக்கன்.] கீழ்ச் சொன்ன சதுரங்கபலங்களையும் அழகுக்காகக் கட்டிவைத்தானத்தனையே யென்ன வேண்டும்படியான தனிவீரன். கையிலே வாட்படையைக்கொண்டு எழுந்திருந்தால் இந்திரன் முதலானவர்களும் முதுகுகாட்டி யோடி யொளிக்கவேண்டும்படியான தனிவீரன். ஆக இப்படிப்பட்ட அரக்கனுடைய செல்வம் மாள—ஒன்றுக்கும் விகாரப் படகில்லாத அனுமானும் கண்டு போரப்பொலியக் கொண்டாடின செல்வமன்றோ இராவணனது. "யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வர:, ஸ்யாதயம் ஸுர லோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா''' [இவ்விராவணனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்றுமாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் இவனே தேவாதி தேவனுக விளங்கவல்லவன்] என்றாயிற்று அனுமான் பேசினது. அங்ஙனம் வியக்கத்தக்க ஐச்வரியமெல்லாம் தொலையும் படியாக.

தென்னிலங்கை முன்மலங்கச் செந்தீயொல்கி—தென் என்று கட்டளைப்பட்டிருக்கு மொழுங்குபாட்டைச் சொன்னபடி. சுற்றுங்கடலாய் அப்புறம் காடாய் அங்கே மலையாய் அதன்மேலே மதிளும் அட்டாலையுமாயிருக்கிற கட்டழகையுடைய இலங் காபுரி என்றபடி. அப்படிப்பட்ட நகரம் நிலை கலங்கும்படியாக நெருப்பையிட்டுக் கொளுத்திச் சுடுகாடாக்கினபடி. இதற்கு முன்னே அக்னிபகவான் இராவண னிடம் அஞ்சி நடுங்கி அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்துகொண்டு போதுமான இரை பெறாதே உடம்பு வெளுத்துக்கிடந்தான்; அனுமான் இலங்கை புக்க பின்பு அவனு டைய வாலை அண்டைகொண்டு வயிறுநிரம்பப் பெற்றுத் தன்னிறம் பெற்றுத் தேக்கமிட்டானென்க. ஆக இவ்வளவும் பிராட்டிக்காகச் செய்த காரியத்தைச் சொன்னாளாயிற்று.

இனி இரண்டாமடியால் பேரனுக்குச்செய்த காரியஞ் சொல்லுகிறது. வாணனை உயிரோடு விட்டிருக்கச் செய்தேயும் 'வாணன் மாள' என்றது எங்ஙனே யென்னில்; பின்பு அவன் உயிரோடிருந்த இருப்பு பிணமாயிருக்குந் தன்மையிற் காட்டில் வாசியற்றதென்பது விளங்க மாள என்றது.

பொருகடலை அரண்கடந்துபுக்கு மிக்க பாராளன்—எதிரிகட்கு அணுகவொண்ணாத படி திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலாகிற அரணைக் கடந்து பாணபுரத்திலே சென்று புகுந்து வீரலக்ஷ்மியாலே மிக்கவனாய், பூமிக்குச் சுமையான வாணன் தோள்களை அறுத்தொழிக்கையாலே பூமிக்கு நிர்வாஹகனானவன்.

பாரிடந்து—பிரளயத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை மஹாவராஹரூபியாகச் சென்று உத்தரித்து வந்தபடி சொல்லுகிறது. *பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட்குப் பண்டொரு நாள், மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாந் தேசுடைய தேவர் என்னை மாத்திரம் இப்படி உபேக்ஷித்திருப்பதே! என்பது கருத்து.

பாரையுண்டு—பூமியை யடங்கலும் பிரளயப் பெருவெள்ளம் கொள்ளப் புகுகை யில் எல்லாவற்றையும் வாரித்திருவயிற்றிலே வைத்துக்காத்தபடி சொல்லுகிறது. நானும் அக்காலத்தில் இருந்திருந்தேனாகில் திருமேனியோடே ஸம்பந்தம் பெற் றிருப்பேனே என்றவாறு.

பாருமிழ்ந்து—பிரளயகாலத்தில் திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கின பூமியை மறுபடியும் வெளிப்படுத்திக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தருளி உருப்படுத்தினது இங்ஙனம் உபேக்ஷிக்கைக்காகவோ? என்றவாறு.

பாரளந்து—உலகளக்கிற வியாஜத்தாலே விரும்பாதார் தலையிலும் திருவடியை வைத்து ஸத்தை பெறுவித்தருளினவன், விரும்புகின்ற எனக்குத் திருமார்பைத் தாராவிடினும் ஊர்ப்பொதுவான திருவடியையும் தாரா தொழிவதே! என்ற கருத்துப்படச் சொல்லுகிறபடி.

பாரையாண்ட—ஆகக் கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் திரளப்பிடித்துச் நிகமனஞ் செய்கிறபடி. *தேராளும் வாளரக்கன் செல்வம்மாளத் தென்னிலங்கை முன்மலங்கச் செந்தீயொல்கிப் பாரையாண்ட பேராளன்; பாரிடந்து பாரையாண்ட பேராளன்; பாரையுண்டு பாரையாண்ட பேராளன்; பாருமிழ்ந்து பாரையாண்ட பேராளன்; பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்—என்றிங்ஙனே அந்வயித்துக் கொள்ளலாம். இவை பரகாலநாயகி ஓதின திருநாமங்களாம். ஆக இப்படிப் பட்டவையும் இவை போல்வனவுமான திருநாமங்களை இடைவிடாமல் காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பேசவல்லவிவளை, மண்மேற் பெருந்தவத்தளென்றல்லால்பேசலாமே?—நித்யஸூரிகளின் திரளில்நின்று பிறிகதிர்ப்பட்டு வந்தவள் என்னலாமத்தனை யொழிய வேறுபேசப்போமோ? பூமியிலேயிருக்கச் செய்தே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தையுடையவளென்றே சொல்லவேணும்.

ஆகத் திருத்தாயார் பாசுரமாகச் சென்ற இடைப்பத்து முற்றிற்று. ... 20

மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்குழல்பின்தாழ மகரம்சேர்குழையிருபாடிலங்கியாட*
எய்வண்ண வெஞ்சிலையேதுணையா இங்கேஇருவராய்வந்தாரென்முன்னே நின்றார்*
கைவண்ணம்தாமரைவாய்கமலம்போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தமடியுமஃதே*
அவ்வண்ணத்தவர்நிலைமைகண்டும்தோழீ! அவரைநாம்தேவரென்றஞ்சினோமே. 21

மை வண்ணம் நறு குஞ்சி குழல் பின் தாழ	கறுத்த நிறமுடைத்தாய் நறுமணம் மிக்கதாய் அலகலகாயிருந்துள்ள திருக்குழற் கற்றையானது பின்னே அலையவும்	கை	திருக்கைகள்
இரு பாடு	இருபுறத்திலும்	தாமரை வண்ணம்	செந்தாமரைப் பூப்போலுமழகுடையன;
மகரம் சேர் குழை	மகரகுண்டலங்கள்	வாய்	திருப்பவளமும்
இலங்கி ஆட	அசைந்து விளங்கவும்	கமலம் போலும்	தாமரையொக்கும்;
எய் வண்ணம் வெம் சிலையே துணை ஆ	பிரயோகித்தலை இயல்வாகவுடைய வெவ்வியவில்லையே துணையாகக் கொண்டு	கண் இணையும்	திருக்கண்களும்
இங்கே	இந்தத் திருமணங்கொல்லையிலே	அரவிந்தம்	அத்தாமரையே;
இருவர் ஆய் வந்தார்	(தாமும் இளையபெருமாளுமாக) இருவராய் வந்து	அடியும்	திருவடிகளும்
என் முன்னே நின்றார்	என்னெதிரே நின்றார்;	அஃதே	அந்தத் தாமரையே;
	(அவருடைய)	அவ்வண்ணத்தவர்	அப்படிப்பட்ட அழகு வாய்ந்த அவருடைய
		நிலைமை	நிலைமையை
		கண்டும்	கண்டுவைத்தும்
		தோழீ	தோழியே!
		அவரை	அவரைக்குறித்து
		நாம்	நாம்
		தேவர் என்று அஞ்சினோம்	பரதேவதையென்கிற பிரதிபத்தியாலே பயப்பட்டோமே!

* * *—இத்திருத்தாண்டகம் மூன்று பத்தாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பத்துப் பாசுரங்கள் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே யிருந்து பேசினவை. அதற்கு மேல் பத்துப் பாசுரங்களாகிய நடுவிற்பத்து, தாய்பாசுரமாகச் சென்றது. இனி, இதுமுதலான பாசுரங்கள் தலைமகள் பாசுரமாகச் செல்கின்றன.

பகவத்கீதையில் (10—9.) "மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச் ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்திச" [அதாவது, சித்தத்தை நமக்கென்றே பறி

கொடுத்து அப்படியே நம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாமல் பிராணனையும் நம் அதீனமாக்கி, தாம்தாம் அனுபவித்த நங்குணங்களை யெடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அப்படியே நாம்செய்த திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் எடுத்துப் பேசிக்கொண்டு ஆனந்திக்கிறார்கள்.] என்றுள்ள ச்லோகத்தை இத்திருத்தாண்டகத்தின் மூன்றுபதிகங்கட்கும் வாக்யார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பட்டர். *மச்சித்தா:* என்றதற்குப் பொருந்தியிருக்கும் முதற்பதிகம்; *மத்கதப்ராணா:* என்றதற்குப் பொருந்தியிருக்கும் நடுவிற் பதிகம்;*போதயந்த: பரஸ்பரம்* என்றதற்குப் பொருந்தியிருக்கும் கடைப்பதிகம். தம்முடைய ஞானத்திற்கு எம்பெருமானையே இலக்காக்கி ஜ்ஞாநப்ரதாநரான வ்யாஸபராசராதி மஹர்ஷிகளின் ரீதியிலே பேசுகையாலே முதற்பத்து [மச்சித்தா:] என்றபடியாகிறது; தன்மூச்சடங்கி வேற்று வாயாலே பேசினதாகையாலே நடுவிற்பத்து [மத்கதப்ராணா:] என்றபடியாகிறது. தோழிமார் களுக்குச் செய்தியறிவித்தும் தோழிமார்களின் வார்த்தைகளைக்கேட்டும தரித்துப் பேசினதாகையாலே இப்பத்து [போதயந்த: பரஸ்பரம்] என்றபடியாகிறது.

"அதர்சநே தர்சநமாத்ரகாமா: த்ருஷ்ட்வா பரிஷ்வங்கரஸைகலோலா:, ஆலிங்கிதாயாம் புநராயதாக்ஷ்யாம் ஆசாஸதே விக்ரஹயோரபேதம்" [கண்ணாற் காணாதவளவில் ஒருதடவை கண்ணாற் காணப்பெற்றால் அமையும் என்று காதலிப்பர்கள்; அப்படியே காணப் பெற்று விட்டால் ஒருகால் அணைத்துக் கொள்ளவேணும் என்று காமுறுவர்; அப்படியே அணைத்துக்கொள்ளவும் பெற்றால் 'இரண்டு சரீரமாக இருப்பதேன்? இரண்டுடலும் ஒருடலாக ஒற்றுமைப்பட்டாலாகாதோ?' என்று அபேதத்தை விரும்பிப் போருவர்கள்] என்றொரு ஸுபாஷிதமுண்டு. இதுவும் அடைவே மூன்று பத்துக்கும் வாக்யார்த்தமாக அமையும். எங்ஙனேயென்னில், முதற் பத்தில் "எங்குற்றாயெம்பெருமானுன்னை நாடி ஏழையேனிங்ஙனமே யுழிதருகேனே" என்று அவனைக் காணவேணுமென்னுமாசை கிளர்ந்திருக்கின்றமை தோற்றச் சொல்லுகையாலே *அதர்சநே தர்சநமாத்ர காமா:* என்றபடியாகிறது. இரண்டாம்பத்தில் "முற்றாராவனமுலையாள்பாவை, மாயன் மொய்யகலத் துள்ளிருப்பாளஃதுங்கண்டு மற்றாள்" என்று நாச்சியாரைப்போலே தானுந் திருமார்பிலே அணைய வாசைப்பட்டமை தோற்றச் சொல்லுகையாலே *த்ருஷ்ட்வா பரிஷ்வங்கரஸைகலோலா:* என்றபடியாகிறது. இனி, இப்பத்தில் "கள்ளூரும் பைந்துழாய் மாலையானைக் கனவிடத்தில் யான் காண்பன் கண்டபோது, புள்ளூரும்கள்வா! நீ போகேலென்பன்" என்றும் "என்றன்பொன்னிலங்கு முலைக்குவட்டிற் பூட்டிக் கொண்டு போகாமைவல்லேனைப் புலவியெய்தி என்னில் அங்கமெல்லாம் வந்தின்ப மெய்த எப்பொழுதும் நினைந்துருகியிருப்பன்நானே" என்றும் சொல்லுகையாலே *ஆசாஸதே விக்ரஹயோரபேதம்* என்றபடியாகிறது.

'காந்தர்வவிவாஹ மென்னப்படுகிற இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தாள் பெண்பிள்ளை' என்று கேள்விப்பட்ட திருத்தாயார் 'நங்காய்! நங்குடிக்கிதுவோ நன்மை' என்று சீற, மகளானவள் 'அன்னே என்னேக்குமென் றஞ்சுகின்றேன்' என்கிறபடியே பயப்பட்டுத் தலைமகன் பக்கலில் செல்லாதிருக்க, அவனும் என்னேவென்று சங்கைகொண்டவனாய் இவள்பக்கலிலே நேரேவரக்கூசி இவளது அபிப்ராயமறியவேணுமென்று பார்த்து. பிறரைத் தூதுவிடுவதிற்காட்டில் தானே ஒரு வியாஜமாகவந்து கருத்தறிதல் நன்றென்று நினைத்து, 'தலைவியானவள் ஊரைச் சூழ்ந்ததொரு பூந்தோப்பிலே பூக்கொய்யப் புறப்பட்டுப் போகிறாள்' என்று கேள்விப்பட்டு, தான் வேட்டையாடிவருவானாக எடுத்துக்கட்டின குழற்கற்றையும் பிடரியிலே தழைந்தலைகிற மயிரும் இறுக்கின சாணமும் கட்டின கச்சும் வலத் தோளிலிட்ட மெத்தையும் பெருவிரலிலேபூட்டின சரடும் இடக்கையிலே நடுக் கோத்துப் பிடித்த வில்லும் வலக்கையிலே இறுக்கின அம்பும் முதுகிலேகட்டின **அம்பறாத்தூணியுமாய்க் கொண்டு அந்தப் பூந்தோப்பில்தானே சென்றுசேர,**

தலைமகளுடன்கூட இருந்த தோழி தானும் ஒருவியாஜத்தாலே பேரநிற்க, தைவ யோகத்தாலே நாயக நாயகிகளுக்குக் கலவி கூடிற்ருய், நாயகனும் "புனலரங்க மூரென்று போயினரே" என்கிறபடியே வெளிப்பட்டுச்செல்ல அவ்வளவிலே உயிர்த்தோழியானவள் வந்தணுகி 'நங்காய்! தலைவன் வந்தபடியென்? செய்த படியென்?' என்று கேட்க, தலைவி தோழிக்கு வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகிற பாசுர மாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

கீழ்ப்பாட்டில், தாயானவள் தான்சொன்ன ஹிதத்தை மகள் கேளாதவ ளானபடியாலே இனி இவளை அடக்கியாளுகை முடியாத காரியமென்று நிச்சயித் துப் "பேராளன் பேரோதும் பெண்ணைமண்மேற் பெருந்தவத்தளென்றல்லாற் பேசலாமே" என்று கொண்டாடி உதாஸீநையானள்; 'தலைவிக்கு இங்ஙனம் ஆற்றாமை மீதூர்ந்தது நம் க்ருஷி பலித்தபடியன்றோ' என்று நினைத்து மகிழ்ந்து எம்பெருமானும் உதாஸீநனாய் நின்றான்; இந்த நிலைமையிலே நாமும் உதாஸீநித் திருந்தால் இவளை இழந்தோமாகவேணு மத்தனையென்று எண்ணின உயிர்த் தோழி, கீழ் நடந்தகலவியை நினைப்பூட்டினல் அது கண்டு இவள் ஒருவாறு தரித் திருக்கக்கூடுமென்று பார்த்து 'அவன் வந்தபடி என்? உன்னோடு கலந்தபடி என்? பின்பு பிரிகிறபோது உனக்குத் தேறுதலாகச் சொல்லிப்போன வார்த்தை ஏதே னுமுண்டோ? சொல்லிக்காணாய்' என்ன, அவற்றைத் தோழிக்குச் சொல்லு கிருள்.

அவனுடைய அழகையும் சீலத்தையும் கண்டுவைத்து, கைப்பட்ட பொரு ளைக் கடலிலே வீசியெறிந்தாற்போலே, ஏதோவேருக நினைத்து அஞ்சி இழந் தோமே தோழீ! என்கிருள்.

"இப்பாட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமகன் தலைமகனாய் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் தலைமகளாக ப்ரவ்ருத்தமாகிறது" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி அறியத் தக்கது. ஆழ்வார்தாம் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளான நிலைமையிலே நின்று பேசு கிருரென்றவாறு.

மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்குழல் பின்தாழ—திருக்குழலுக்குக் கருநிறம் இயற்கையா யிருக்க மைவண்ணம் என்று எடுத்துச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; *கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளின், உட்கொண்ட நீலநன்னூல் தழை கொல்;* என்று சங்கித்து "அன்றுமாயன்குழல்" என்னவேண்டும்படி விலக்ஷணமான கருநிறங் கொண்டதாதல்பற்றி மைவண்ணமென்று சிறப்பித்துக் கூறப் பட்டது. திருக்குழலைக்கண்ட கண்ணுக்கு அவனுடைய திருமேனி நிறம் ஸ்படிக வர்ண மென்னத்தக்கதாயிருக்கும் போலும். வண்ணத்தின் சிறப்பு மாத்திர மேயோ? பரிமளமும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி காண். தாபத்ரயத்தினல் தபிக் கப்பட்டவரோடு விரஹதாபத்தினல் தபிக்கப்பட்டவரோடு வாசியற அனைவர்க்கும் சிரமம் தீர்க்கவல்லதான திருக்குழற் பரிமளத்தை என் சொல்லுவேன்! நிறமும் மணமுமேயோ ஆகர்ஷகமாயிருக்கின்றன; திரள்திரளாகக் குழன்றிருக்கை யன்றியே அலகலகாகப்பிரிந்து சுருண்டிருக்கும்பரிசுதான் சொல்லத்தரமோ? ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குழற்கற்றை பின்பிடரியிலே அசைந்தலையவும்.

இவள் பின்புறத்தே காண ப்ரஸக்தி என்னென்னில்; பெருக்காறு பெரு வெள்ளமாக ப்ரவஹிக்கப் புக்கால் அதனை எதிர்நோக்க முடியாதாப்போலே இவளுடைய ஸௌந்தர்ய ஸாகரதரங்கங்களைக் கண்டு நேர்முகம் பார்க்கமாட்டா மையாலே முகத்தைத் திருப்பினர், அச்சமயத்தில் கண்டாளென்ப.

மகரஞ்சேர்குழை யிருபாடிலங்கியாட—*மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக் குழற்கற்றையின் இருட்சியாலே கண்கள் இருண்டு திருமுகம் தோற்ருதிருக்க, அவ்வளவிலே இரண்டு சந்திரர்கள் உதித்தாற்போலேகாண் திருமகரக் குழைகளிருந்தபடி. இலங்கையில்

திருவடி பிராட்டியைத் தேடுகிற ஸமயத்திலே சந்திரோதயமுதவினாப்போலே, திருக்குழலாலே இருண்ட திருமுகத்திற்கு இம் மகரக்குழைகள் பிரகாசமாக வாய்த்தன வென்க. 'திருமகரக்குழைகள் திருக்குழலுக்கு ஆபரணமாயிருக்கிறதோ, திருக்குழல்தான் திருமகரக்குழைகட்கு ஆபரணமாயிருக்கிறதோ' வென்று விகல்பிக்கலாம்படியாக விளங்குகை இலங்கி என்பதன் பொருள்.

'ஆட' என்றதற்கு மூன்றுவகையாக அருளிச்செய்வர்; 'ஆட இருவராய் வந்தார்' என்று அந்வயித்தால், ஒரு கடல் அசைந்து வந்தாற்போலேகாண் வருகிறபோது இரண்டருகும் திருமகரக்குழைகள் அசைய வந்தபடி என்கிறாளென்க. 'ஆட என்முன்னே நின்றார்' என்று அந்வயித்தால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டால் முகத்திலே சில அசைவுகளுண்டாகுமே; அதைச் சொன்னபடியென்க. நஞ்சீயர் அருளிச்செய்வதாவது—'முன்பைக் காட்டுவது பின்பைக்காட்டுவதாக எத்தனை ஆடல்கள் செய்தான் இவளுடைய பெண்மையை அழிக்கைக்காக!' என்றும்.

கூட வந்த பேர் ஆரேனுமுண்டோ?' என்ன, எய்வண்ணவெஞ்சிலையே துணையா என்கிறாள். கையில் வில்லே துணையாக வந்தாரென்க. *வில்லிறுத்து மெல்லியள் தோள் தோய்ந்தவராகையாலே முன்பு நம்மைச் சேரவிட்டது இந்த வில்லேயன்றோ வென்று நன்றி பாராட்டி அதனைத் துணைகொண்டு வந்தார்போலும். 'வெஞ்சிலையே துணையா' என்றதனால் ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஏகாந்தமாம்படி வந்தார் என்பது தோன்றும். யாரேனுங் கண்டு 'இங்கு வந்ததென்?' என்றால் 'வேட்டையாட வந்தோம்' என்று மறுமொழி சொல்லப் பாங்காக வில்லெடுத்து வந்தபடி.

'இங்கே வந்தார்' என்று திருமணங்கொல்லையைக் காட்டுகிறாள். நான் நிதிகண்டெடுத்தவிடம் இது காண்! என்கிறாள். "கலந்து பிரிந்த பின்பும் மண்ணை மோந்து கொண்டு கிடக்கலாம்படிகாண் இலச்சினைபட நடந்த அடிச்சுவடிருந்தபடி" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்.

"எய்வண்ண வெஞ்சிலையே துணையா" என்று சொல்லிவைத்து 'இருவராய் வந்தார்' என்கை அஸங்கதமன்றோ வென்னில்; வில்போலவே இளையபெருமாளும் விசேஷண பூதராகையாலே ஒருவரென்னவுங் குறையில்லை. இதுவொரு விசிஷ்டாத்வைதம். இளையபெருமாளைச் சொல்லுமிடத்து "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" [இராமபிரானது வலக்கை லக்ஷ்மணன்] என்றது காண்க. கையும் வில்லுமாய் வந்தாரென்றவாறு. அப்படியாகில் இருவராய்வந்தார் என்ன வேணுமோ? வேற்றுமை தோற்றச் சொல்லுவானென்? என்னில்; 'அணைக்குந்தோளோடே வந்தார்' என்று சொன்னால் வேற்றுமை தோற்றச் சொன்னதாகமாட்டாதாப் போலே இதனையுங் கொள்க. ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு வருகிறவன் படுக்கையோடே வருகை மிகையன்றே. (இளையபெருமாள் படுக்கையோ வென்னில்; *சென்றால் குடையா மெனப்பட்ட ஆதிசேஷனேயிறே லக்ஷ்மணனாக வந்து பிறந்தது.)

இனி, "இருவராய்வந்தார்" என்பதற்கு தெய்வத்தன்மையும் மானிடத் தன்மையும் கலசிவந்தார் என்றும் பொருளுரைப்பர். சேஷத்வமும் சேஷித்வமுமாகிற இரண்டுபடியுங் கலசிவந்தார் என்று முரைப்பர்—"தம்முடைய காலை என் தலையிலே வைக்கக்கடவதாக வந்து என்காலைத் தம் தலையிலே வைத்துக்கொண்டாரென்கிறாள். பாணிக்ரஹணம் பண்ணும்போது சேஷியாயிருக்கையும் படுக்கையிலே முறைகெடப் பரிமாறுகையுமாயிறே யிருப்பது. வகுத்த ஸ்வாமியாகவும் வேணும்; *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம: ஆகவும் வேணுமிறே" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் போக்யமாக அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

இருவராய் வந்தார்—இருவராம்படியாக வந்தார்; (தாமும் நாமுமேயாம்படியாக வந்தார் என்றவாறு) என்றும் உரைத்தருளினர். ஆய் என்பதற்கு 'ஆம்படி'

என்று பொருள்படுவது சிரமமாயினும், அர்த்தத்தின் சீர்மையைப்பற்ற இங்ஙனே உரைக்கக் குறையில்லை யென்ப. 'இருவராவந்தார்' எனப் பாடமிருந்தால் முந்தின பொருள்களும் இப்பொருளும் செவ்வனே கொள்ளக் கிடக்குமென்று கூறுவாருமுளர். "சப்தத்தை நியமித்து" என்று வியாக்கியான மிருக்கும்போது வேறு பாடங் கற்பிக்க அதிகாரமுடையோமல்லோம்.

தாமிருக்குமிடத்திலே நாம் மடலெடுத்துச் சென்று கிட்டவேண்டும்படியாயிருக்க, நாமிருந்தவிடத்தேற அவர் வந்தார் காண்! என்ற அற்புதந்தோன்ற, வந்தார் என்கிறாள். அவர் வரும்போது நடந்த நடையழகை நீகாணப் பெற்றிலையே தோழீ! என்பதும் இச்சொல்லில் உள்ளுறை.

வந்தார் என்முன்னே நின்றார்—மிக்க பரபரப்போடே வந்தவர் கடல்கண்டு தியங்கினாற்போலே என்னைக்கண்டு மேல் அடியிடமாட்டாதே தியங்கி முன்னே நின்றார். மேல் போக்கிட மில்லாமையாலே நின்றார். 'வந்தார்' என்றது முற்றெச்சம்; வந்து என்றபடி.

இனிமேல், அவருடைய ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தில் தான் அகப்பட்ட சுழிகளைச் சொல்லுகிறாள் கைவண்ணந்தாமரை யென்று தொடங்கி திருவடி தொடங்கித் திருமுடி யீறாகச் சொல்லுதல், திருமுடி தொடங்கித் திருவடியீறாகச் சொல்லுதலாகிற முறைமைகளை விட்டு, கை வாய் கண் அடி என்கிற முறையிலே சொல்லுகிறது, இவள்தான் அநுபவித்த அடைவு இதுவாகையாலே. முதலிலே, தன்னை மேல் விழுந்து பாணிக்ரஹணம் பண்ணின கையைச் சொல்லுகிறாள்; கையைப் பிடித்த பின் 'இதுவொரு வடிவழகிருந்தபடி என்!, இது வொரு முலையழகிருந்தபடி என்!, இது வொரு கண்ணழகிருந்தபடி என்!' என்று இன்சொல்லுச் சொன்ன திருவாயை அதற்குப்பின்னே சொல்லுகிறாள். இன் சொல்லுச் சொல்லத்தொடங்கி முற்றமுடியச்சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாமல் *உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து வக்தவ்யசேஷத்தைக் கண்ணாலே சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே அதற்குப்பின் கண்ணைச் சொல்லுகிறாள். அக்கண்ணழகுக்குத் தோற்றுத் தான் திருவடியிலே விழுந்தமைதோற்ற அதற்குப்பின்னே அடியைச் சொல்லுகிறாள்.

கீழ்ப்பதினெட்டாம்பாட்டில் "கண்ணும் வாயுங் கைத்தலமு மடியிணையுங் கமலவண்ணம்" என்று உபமேயமான அவயவங்களையெல்லாம் ஒருசேரச் சொல்லி முடிவில் உபமானவஸ்துவைச் சொன்னதுபோல இங்கும் சொல்லலாமாயிருக்க, 'கைவண்ணம் தாமரை, வாய் கமலம் போலும், கண்ணிணையும் அரவிந்தம்' என்றிப்படி ஒரு உபமானவஸ்துவையிட்டே பலவாக்கியங்களாகப் பேசுவானேன்? என்னில்; இதில் ஒரு விலக்ஷணமான போக்யதையுண்டு என்று சொல்லலாமத்தனை. கூரத்தாழ்வான் தாமும் வரதராஜஸ்தவத்தில் "அப்ஜபாணிபதம் அம்புஜநேத்ரம்" என்றும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் "அப்ஜபாத மரவிந்தலோசநம் பத்மபாணிதலம்" என்றும் இங்ஙனே பேசி யநுபவிக்கிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் "கமல பதகராக்ஷம்" என்று சேரப் பேசியநுபவித்ததுமுண்டு. உபமானவ்யக்தி ஒன்றேயாயிருக்கச்செய்தேயும் தத்பர்யாயமான பல சொற்களையிட்டு [தாமரை, கமலம், அரவிந்தம் என்றாற்போல]ச் சொல்லுதலும் வாக்யபேதம் பண்ணுதலும் அநுஸந்தாத போக்யதா ப்ரகர்ஷ ஸூசகமத்தனை.

"அடியும் அஃதே" என்றதில் உபேக்ஷை தோற்றும்; 'எம்பெருமானது திவ்யாவயவங்களுக்கு இத்தாமரை ஏற்ற உவமையன்று; ஆயினும் ஏதேனுமொரு உவமையை யிட்டுப்பேசி அநுபவிக்கவேண்டி யிருப்பதால் அதற்காகச் சொன்னபடி' என்பது இதில் தொனிக்கும்.

இங்ஙனே தலைமகள் சொல்லக்கேட்ட தோழியானவள் 'நங்காய்! அவர் வந்த வரவை நீ சொல்ல நான் கேட்டாற்போ லிருக்கையன்றியே நானே நேரில்

ஸாக்ஷாத்கரிப்பது போலிராநின்றதே நீ பேசுகிற பேச்சின் வாய்ப்பு! என்று சொல்ல; தோழீ! அவர் வந்த வரவின் வீறுபாட்டையும் அவரது அவயவங்கள் பொலிந்த பொலிவையும் நான் என்னென்று சொல்லுவேன்? அவ்வண்ணத்தவர் என்று சொல்லலாமத்தனை யென்கிறாள். நீ கேட்கையாலே உனக்கொரு உவமையை யிட்டுச் சொன்னேனித்தனையொழிய, உண்மையில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லலாம்படி யன்றுகாண் அவர் வடிவிருந்தபடி; 'அப்படிப்பட்ட வடிவுடையவர்' என்று இரண்டுகையையுந் தூக்கிச் சொல்லவேணும் காண் என்கிறாள்.

அவ்வண்ணத்தவர்நிலைமை கண்டுந்தோழீ! அவரைநாம் தேவரென்று அஞ்சினோமே— அவருடைய வடிவழகிருந்தபடியையும் அவருடைய சீலமிருந்தபடியையும் கண்டு வைத்தும் "அம்மானாழிப்பிரா னவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்றாற்போலே மயங்கி அஞ்சி இழந்தேனே யென்கிறாள். அவருடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களைக் கண்டு அஞ்சாதே கூசாதே கலந்து பரிமாறலாயிருக்க, அந்தோ!* ஒன்றுந் தேவு முலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவருலகோ டுயிர்படைத்த பெருமானன்றோ இவர்!* நரநாரணனாயுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்த பெருமானன்றோ இவர்! என்றாற்போலே பரத்வத்தையே நினைத்துப் பாவியேன் இராய்த்து இழந்தொழிந்தேனே என்கிறாள். ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாகிப் பின்பு விச்லேஷம் நிகழ்ந்தபடியைத் தெரிவிக்கிற புடை இது என்க.

"*ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே என்னுமவர்நிலைவைவிட்டு *பவாந் நாராயணோதேவ: என்னும் வழிப்போக்கர் வார்த்தையைப் பற்றிக் கெட்டோமே! என்கிறாள். தன்னோடு ஸுகதுக்கங்கள் ஒத்தவளான தோழியையுங் கூட்டி நாம் என்கிறாள்."

இப்பாசுரத்தின் ஈற்றடியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிற் கண்டு அநுபவித்துக் களிக்க. 21

நைவளமொன்றாராயாநம்மைநோக்கா நாணினார்போலிறையேநயங்கள்பின்னும்*
செய்வளவிலென்மனமுங்கண்ணுமோடி எம்பெருமான்திருவடிக்கீழணைய*இப்பால்
கைவளையும்மேகலையுங்காணேன் கண்டேன்கனமகரக்குழையிரண்டும்நான்குதோளும்
எவ்வளவுண்டெம்பெருமான்கோயிலென்றேற்கு இதுவன்றோவெழிலாலியென்றார்தாமே. 22

ஒன்று	மிகச்சிறந்ததான
நைவளம்	நைவளமென்கிற பண்ணை
ஆராயா	ஆராய்ந்துபாடி
நம்மை நோக்கா	நம்மைப்பார்த்து
இறையே நாணினார் போல்	சிறிது வெட்கப்பட்டவர் போல நின்று
பின்னும்	அதற்குப்பிறகும்
நயங்கள் செய் வளவில்	நயமான வார்த்தைகளையிட்டுப் பண்ணிலே பாடின வளவில்
என் மனமும் கண்ணும்	எனது நெஞ்சும் கண்களும்
ஓடி	பதறிச் சென்று
எம்பெருமான் திருஅடிக் கீழ் அணைய	அப் பெருமானது திருவடி வாரத்திற்பதிய
இப்பால்	அதன்பின்
கைவளையும்	என்கையில் தரித்திருந்த வளைகளையும்
மேகலையும்	அரையில்மேவிய கலையையும்
காணேன்	காணமாட்டாமல் இழந்தேன்;
கனம் மகரக் குழை இரண்டும்	கனமான மகரகுண்டலங்களிரண்டையும்
நான்கு தோளும் கண்டேன்	நான்கு திருத்தோள்களையும் காணப்பெற்றேன்; (அதன்பிறகு)
எம்பெருமான் கோயில் எவ்வளவு உண்டு என்றேற்கு	'தேவரீருடைய இருப்பிடம் (இவ்விடத்திலிருந்து) எவ்வளவு தூரமுண்டு?' என்று கேட்ட எனக்கு
எழில் ஆலி இது அன்றோ என்றார்	அழகிய திருவாலிப்பதி இதோ காண்! என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சினோமே' என்று ப்ரமத்தாலே தான் இருய்த்தமை சொன்னாள்; அதைக் கேட்ட தோழியானவள் 'நங்காய்! நீ இருய்த்து அகன்றாயாகில் அவர் உன்னோடு கலந்தபடி என்?' என்று கேட்க, 'அவர் என்னை வசப்படுத்திக் கொண்டபடியும் என்னோடு கலந்தபடியும் இது காண்' என்கிறாளிப்பாட்டில். அவர் தம்முடைய விலக்ஷணமான வடிவழகையும் சீலத்தையும் காட்டினவிடத்திலும், *அவரைத் தேவரென்றஞ்சி இருய்த்தபடியாலே 'இனி நாம் வந்தவழியே திரும்பிப்போகவேண்டு மத்தனையன்றோ' என்று நினைத்தார்; கால் பெயர மாட்டிற்றில்லை; விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி வந்த விஷயம் கைபுகவில்லையென்றால் இது தமக்கு நஷ்டமேயன்றோ. சேஷவஸ்து கைப்படுவது சேஷியானவனுக்குப் பரம லாபமன்றோ. வடிவழகைக் காட்டுவதும் சீலத்தைக் காட்டுவதும் எதற்காக? கைப்படாத வஸ்துவைக் கைப்படுத்துகைக்காக வன்றோ? தாம் உத்தேசித்துவந்த விஷயம் இங்குக் கைபுகுந்ததில்லை யென்றால் மற்று எங்கே என்ன கைபுகுமென்று அதிசங்கையுண்டாயிற்று. இவளை எவ்வகையினாலேனும் வசீகரித்தாகவேணுமே, அதற்கு வழியென்ன? என்று பார்த்தார்; முன்பு திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் தம்முடைய திருக்குழலோசையிலே வசப்படக்கண்ட வாஸனையாலே இங்கு நம்முடைய மிடற்றோசையாலே வசீகரிப்போமென்று பார்த்து ஒரு பண்ணை நுணுங்கத் தொடங்கினார்; நாம் வேட்டையாடுகிற வியாஜமாக வந்தோமாகையாலே 'பாடுகிறது ஏதுக்கு?' என்று கேட்பாரில்லை; ஆகவே தாராளமாகப் பாடலாமென்று துணிந்து ஒரு பண்ணை நுணுங்கினார்; அதிலே யீடுபட்டு மேல்விழுந்து கலந்தேன் என்று வரலாறு சொல்லுகிறாள் பரகாலநாயகி.

நைவளம் ஒன்று ஆராயா='கைவளம்' என்று ஒரு பண்ணுக்குப் பெயர். பாட்டுப் பாடுகிறவர்களையும் பாட்டுக் கேட்கிறவர்களையும் நைவிக்கும்படியான வளத்தையுடையதாதல் பற்றி நைவளமென்று பெயரிடப்பட்டதென்று யோகார்த்தமும் அருளிச்செய்வர். மற்ற இசைகளிற்காட்டில் இந்தஇசை பிறரை வசீகரிக்கும் விஷயத்தில் இன்றியமையாததாதலாலும் இதற்கு வசப்படாவிட்டால் வேறுகதியில்லாமையாலும் 'நைவளம் ஒன்று' எனப்பட்டது. கருமயோக ஜ்ஞானயோகங்களால் அஸாத்யமானதை பக்தியோகத்தாலே ஸாதிக்கலாம்; அதனாலும் அஸாத்யமானதை ப்ரபத்தியாலே ஸாதிக்கலாம்; அதுவும் பலித்ததில்லை யென்றால் வேறு கதியில்லை என்றிருப்பதுபோல, காதலன் தானும் இப்பரகால நாயகியைப் பெறுகைக்குச் சரமோபாயமான பண்ணைக் கைகண்டபடி. ஆராய்தல்—நன்றாக நுணுங்குதல். 'ஆராயா' என்றது செய்யா என்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்; ஆராய்ந்து என்றபடி. மேலே "நோக்கா" என்றதையும் இங்ஙனமே கொள்க. நைவளம் என்கிற பண்ணைத் தாம் நுணுங்கினவாறே தாம் உருகினார்; 'முரட்டு ஆணாகிய நாமே உருகுகிறபோது மெல்லியலான இவள் உருகக் கேட்கவேணுமோ? வயிரத்தை யுருக்குமது அரக்கையுருக்கச் சொல்லவேணுமோ? இது இவளையும் அழித்தே தீரும்' என்றறுதியிட்டு என்முகத்தைப் பார்த்தார்; உண்மையில் அவ்விசையினால் நான் உள்ளெலாமுருகிக் குழைந்திருக்கச் செய்தேயும் அந்த உருக்கத்தையும் ஈடுபாட்டையும் எப்படியோ மறைத்து, சிறிதும் விகாரப்படாதவள்போல முகத்திற் காட்டிக்கொண்டேன்; அப்படிப்பட்ட நிலைமையைக் கண்டு அவர்க்கு வெட்கமுண்டாயிற்று. ஏன்? நம்முடைய எண்ணம் பழுதாயிற்றேயென்று லஜ்ஜித்தார்; அவர் தம்முடைய காம்பீர்யத்தாலே நாணினமை தோற்றாதபடி யிருக்கப்பார்த்தும் நாணினார் போலவே காணப்பட்டார்; 'நம்முடைய சரமோபாயமும் நிஷ்பலமாயிற்றே' என்று அவரால் வெட்கப்படாமலிருக்க எங்ஙனே முடியும். அந்த வெட்கத்தாலே நேர்முகம் பார்க்கமாட்டாதே சோலையைப்பார்ப்பதும் பக்கங்களைப் பார்ப்பதுமாக ஆனார்.

பின்னும் நயங்கள் செய்வளவில்—'பின்னும்' என்றது, நைவளமென்கிற பண்ணைப் பாடினவளவோடு நில்லாமல் என்றபடி. அது பலிக்கவில்லையென்று வாளாவிடக்திலர்; 'அடியேன், குடியேன்' என்றாப்போலே சில நைச்யபாஷணங்களைப் பண்ணிலே ஏறிட்டுப் பாடத்தொடங்கினார்; அவ்வளவிலே.

என்மனமுங் கண்ணுமோடி எம்பெருமான் திருவடிக்கீழ் அணைய—விகாரத்தை வெளிக்காட்டாதிருக்க வேணுமென்று நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் பலிக்கப் பெற்றதில்லை; அடக்கிக் கொண்டிருந்தும் என்னால் அடக்க முடியவில்லை; கடலுடைந்தாற்போலே உடைந்தது. நெஞ்சும் கண்ணும் ஆச்ரயத்தை விட்டுப் பதறியோடிற்று; தம் மிடற்றோசையாலே என்னை யீடுபடுத்தினவருடைய திருவடிவாரத்தின்கீழே சென்றணைந்தன.—வியாக்கியான வாக்கியங்காண்மின்;—"அவர் நினைத்தவளவன்றுகாண் நான் அழிந்தபடி யென்கிறாள். என்முலையைத் தம் மார்விலே நெருக்கித் தழுவிக் கொள்ளவாயிற்று அவர் நினைத்திருந்தது; நான் அவர்காலைத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டே னென்கிறாள்."

இப்பால் கைவளையும் மேகலையுங் காணேன்—இதனால் விரஹவ்ருத்தாந்தம் சொல்லுகிறதன்று; உந்மஸ்தகமான ஸம்ச்லேஷரஸம் சொல்லுகிறது. கைவளையையும் மேகலையையுங் காணாமை விச்லேஷத்திலன்றோ வென்னில், அங்ஙனே ஸம்ச்லேஷத்திலுமுண்டு.

ஸம்ச்லேஷரஸம் மீதூர்ந்து உண்டான தேஹப்பூரிப்பினால் வளைகள் வெடித்தொழிந்தமையாலுண்டான இழவைச் சொன்னபடி. கலவியிலும் வளையிழப்பது பிரிவிலும் வளையிழப்பது என்றால், பின்னை வளை தங்கியிருக்கும் நிலைமை எது வென்னில்; ஸம்ச்லேஷரஸம் உந்மஸ்தகமாகாமல் ஸாத்மிக்கு மளவாகும் தசையிலே வளை தங்கியிருக்கு மென்க. [மேகலையுங்காணேன்] மே—அரையில் மேவுகின்ற, கலை—வஸ்திரம் என்று கொள்க. "பரியட்டமாறாட்டத்தாலே என்பரியட்டப்பட்டுங் கண்டிலே னென்கை. அவன் பரியட்டம் தன்னரையிலேயிருக்கக் கண்டாளித் தனையிறே" என்ற வியாக்கியான வாக்கியமுங் காணத்தக்கது. இதுவும் ஸம்ச்லேஷரஸத்தின் உந்மஸ்தகத்வத்தை வெளியிடவற்று. "கைவளையும் மேகலையுங் காணேன்" என்றதற்கு 'அஹங்காரமமகாரங்கள் ஒழிந்தன' என்று கூறுதல் ஸ்வாபதேசப்பொருள் என்றருளிச்செய்வர். உபாயவிரோதி, ப்ராப்யவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி என மூன்று வகையான இடையூறுகளும் தொலைந்து "உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம், மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று" என்கிற ப்ரார்த்தனை பலித்தமை சொன்னவாறு. 'நான் போக்தாவன்று, எனக்குப்போகமன்று; போக்தாவும் அவனே, போகமும் அவனுடையதே' என்ற ஸ்வரூபதத்துவத்தின் அநுஸந்தானம் முதிர்ந்தமை சொல்லிற்றாயிற்று.

கண்டேன் கனமகரக்குழையிரண்டும் நான்கு தோளும்—அணைத்தபோது உறுத்தின திருமகரக் குழைகளையும், அணைத்த திருக்கைகளையும் கண்டேனென்கிறாள். கலந்தவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயிருக்க, நான்குதோள் என்கிறதென்னென்னில்; தன்னைத் தழுவுகையாலே தோள்கள் பணைத்தபடி. அன்றி, உண்மையான சதுர்ப்புஜ ஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டபடியாகவுமாம்.

எவ்வளவுண் டெம்பெருமான்கோயில்? என்றேற்கு—வந்தவிடத்திலே கலந்து பிரிந்து போகையன்றியே அவருடைய இருப்பிடத்தே உடன் சென்று நித்ய ஸம்ச்லேஷம் பண்ணிக் களிக்க வேணுமென்னும் விருப்பாலும், சிறிது தூரமாகிலும் கூடவே தோள்மேல் தோளிட்டுக்கொண்டு போகவேணுமென்னும் விருப்பாலும், தகுதியான பரிஜனங்களோடே அநுபவிக்கவேணுமென்னும் விருப்பாலும் 'தேவரீருடைய வாழ்விடம் இங்குத்தைக்கு எத்தனை தூரமுண்டு?' என்று கேட்டேன்;

இதோ காண்கிற திருவாலித் திருநகரிகாண் என்று சொல்லி அந்தர்த்தானமாய் விட்டார். அந்தோ! 'எவ்வளவுண்டெம்பெருமான் கோயில்' என்று பாவியேன் நானேயன்றோ பிரிவை ப்ரஸ்தாவித்தேன்; அது கேளாதிருந்தேனாகில் இன்னமும் சற்றுப்போது அநுபவிக்கலாமாயிருந்ததே! நானே கெடுத்துக்கொண்டேனே யென்கிறாள் போலும். 22

உள்ளூருஞ்சிந்தைநோயெனக்கேதந்து என்னொளிவளையும்மாநிறமுங்கொண்டாரிங்கே*
தெள்ளூருமிளந்தெங்கின்தேறல்மாந்திச் சேலுகளுந்திருவரங்கம்நம்மூரென்ன*
கள்ளூரும்பைந்துழாய்மாலையானைக் கனவிடத்தில்யான்காண்பன்கண்டபோது*
புள்ளூருங்கள்வா! நீபோகேலென்பன் என்றாலுமிதுநமக்கோர்புலவிதானே? 23

உள் ஊரும்	உள்ளுக்குள்ளேயே படரும்படியான
சிந்தை நோய்	மனோவியாதியை
எனக்கே தந்து	என்னொருத்திக்கே உண்டாக்கி
என் ஒளி வளையும்	எனது அழகிய வளைகளையும்
மா நிறமும்	சிறந்த மேனிநிறத்தையும்
இங்கே	இந்தத் திருமணங் கொல்லையிலே
கொண்டார்	கொள்ளை கொண்டு போனார்; (அப்படி அவர் போகிற போது)
சேல்	மீன்களானவை
தெள் ஊரும் இளதெங்கின் தேறல் மாந்தி	தெளிவாகப் பெருகுகின்ற இளந்தென்னங் கள்ளைப் பானம்பண்ணி
உகளும்	களித்துத் தடித்து உலாவா நிற்கப்பெற்ற
திரு அரங்கம்	ஸ்ரீரங்கம்
நம் ஊர் என்ன	நமது இருப்பிடம் என்று சொல்லிப்போக,
கள் ஊரும் பைந்துழாய் மாலையானை	தேன் வெள்ளமிடாநின்ற பசுமைதங்கிய திருத்துழாய் மாலையையுடைய அப்பெருமானை
கனவு இடத்தில் யான் காண்பன்	கனவிலே நான் காணப்பெறுகிறேன்;
கண்டபோது	அப்படி காணும்போது
புள் ஊரும் கள்வா	கருடப்பறவையை ஏறி நடத்துகிற கள்வனே!
நீபோகேல் என்பன்	இனி நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து போகலாகாது என்பேன்;
என்றாலும்	அங்ஙனஞ் சொன்னாலும்
நமக்கு	நமக்கு
இது	அப்பெருமானது கலவியானது
ஓர் புலவி தானே	வருத்தமேயாய்த் தலைக்கட்டுமது.

* * *—தன் பேறாகத் தானேவந்து கலந்தவன் பிரிகிறபோது 'போகவேண்டா' என்று ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டிற்றிலையோ? என்று தோழி கேட்க, அது சொல்லாமலிருப்பேனோ? அதுவுஞ்சொன்னேன், பலிக்கப்பெற்றதில்லை யென்கிறாள். கலவியிலே உன்கைக்கு அடங்கின சரக்காயிருந்தவர் உன் வார்த்தையை அலக்ஷியஞ் செய்து போவரோ?' என்ன, 'நிலமல்லாத நிலத்திலே இப்படி நெடும்போது நிற்கலாகுமோ' என்று பெரிய திருவடி தூக்கிக்கொண்டு போகப் போயினாரென்கிறாள்.

உபயவிபூதி நாதராய்ப் பரம உதாரராயிருக்குமவர்க்கு நீ வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாயாகில் அவர் போம்போது உனக்குத் தந்துபோன செல்வம் ஏதேனுமுண்டோவென்று கேட்க, உள்ளூருஞ் சிந்தைநோய் எனக்கேதந்து என்கிறாள். தோழீ! இதுகாண் அவர் எனக்குத் தந்துபோனது என்கிறாள். கண்ணாலே பார்த்துச் சிகித்ஸை பண்ணத்தக்க நோயையன்று கொடுத்தது; ஸர்ப்பம் ஊர்ந்தாற்போலே உள்ளுக்குள்ளே ஸஞ்சாரியாயிருக்கின்ற ப்ரேமவியாதியைத் தந்துபோனார். "தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்" என்கிறபடியே அவர்க்குத் தேவிமார் மற்றும் பலருண்டாகிலும் அவர்களை அவர் பொருள் படுத்தவேயில்லை; என்னொருத்திக்கே ஸர்வஸ்வதானமாகக் கொடுத்தாராயிற்று.

அவர் கொடுத்ததற்கு நீ ஏதேனும் ப்ரதிஸம்பாவனை செய்ததுண்டோ? என்று தோழி கேட்க, "என்னொளிவளையும் மாநிறமுங் கொண்டாரிங்கே" என்கிறாள். நான் கொடுக்கவேண்டிற்றுண்டோ? அவர்தாம் *கொள்ளை கொள்ளிக்குறும்பராயிற்றே; தாமே கொள்ளை கொண்டு போனார். கீழ்ப்பாட்டில் 'கைவளையும் மேகலையுங் காணேன்" என்ற விடத்திற்கொண்ட அர்த்தத்திற்கு எதிரான அர்த்தம் இங்குக் கொள்ளவேண்டும்: அங்கு ஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான பூரிப்பு; இங்கு விச்லேஷத்தாலுண்டான இளைப்பு.

ஏற்கெனவே பூரிப்பினால் வளைகள் வெடித்துப்போயிருக்க, என்னொளி வளையைக் கொண்டார் என்று இங்குச் சொல்வதற்கில்லையே; கையில் வளையிருந்தாலன்றோ கொண்டாரென்னலாம் என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வளைகொண்டாரென்றதில் தாற்பரியமாகிய உடலிளைப்பு மாத்திரமே இங்கு விவக்ஷிதமென்று கொள்க: உடல் ஈர்க்குப்போல இளைக்கும்படி செய்து விட்டாரென்றவாறு.

அஹங்காரமமகாரங்கள் நன்கு ஒழியப்பெற்றவர் தம்வாயாலே 'என்னொளி வளை' என்னலாமோ? என்னில்; ஸம்ச்லேஷகாலத்தில் இந்த வளையும் நிறமும் காதலனுடைய கொண்டாட்டத்திற்கு மிகவும் உறுப்பாயிருந்ததனால் அவனுக்கு ஆதரணீயமானது என்னும் வழியாலே தமக்கு ஆதரணீயமாகக் குறையில்லை என்க. கூடியிருக்குங்காலத்தில் நாயகன் 'இதுவொரு வளையிருக்கு மழகு என்னே!; சேர்த்தியால் வந்த ஒளியிருக்கும்படி என்னே; வடிவில் நிறமிருக்கும்படி என்னே!' என்று பலகாலும் வாய்வெருவுவது வழக்கமாகையாலே அதனை அநுவாதம் செய்கிறவத்தனை. இங்கே யென்று தான் வழிபறியுண்ட விடத்தைக் காட்டுகிறாள். *மைவண்ணநறுங்குஞ்சியில் 'இங்கே' என்று தான் நிதியெடுத்த விடத்தைக்காட்டினள்; இப்பாட்டில் 'இங்கே' யென்று நிதியிழந்தவிடத்தைக் காட்டுகிறாள். நான் வழிபறிக்க வந்து வழிபறியுண்டேனென்கிறாள்.

நங்காய்! உன் ஒளிவளையும் மாநிறமுங்கொண்டு அவர் போகிறபோது உம்முடைய ஊர் ஏதென்று கேளாவிட்டதென்? என்று தோழி கேட்க; அது நான் கேட்கவேண்டிற்றில்லை; பிரிவில் தரித்திருக்கைக்காகத் தாமேசொல்லிப் போனாரென்கிறாள் தெள்ளருவி மித்யாதியால். தெளிந்து தெங்கினின்றும் பெருகி வாராநின்றுள்ள தேனை நுகர்ந்து சேல்மீன்கள் உகளும்படியான திருவரங்கம் நம்மூர் என்று சொல்லிப்போனார். 'என்னூர்' என்றாவது, 'உன்னூர்' என்றாவது சொல்லாமல் 'நம்மூர்' என்றதில் இவளுக்கு ஒரு ஆநந்தம். என்னூர் என்றால் அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்திரியம் குலையும்; உன்னூர் என்றால் இவளுக்கு ஸ்வரூபஹாநியாகும். இரண்டு தலைக்கும் பாங்காக நம்மூர் என்று சொல்லிப் போனார். "திருமந்த்ரம்போலே இருவர்க்கும் பொதுவானவூர்" என்ற வியாக்கியான ஸ்வாரஸ்யம் நோக்குக.

அப்படி அவர் கருணையற்றுப் பிரிந்துபோகச் செய்தேயும் அவருடைய வடிவின் போக்யதை இவளைக் கனக்க ஈடுபடுத்தியிருக்கையாலே கள்ளருந்துபைந் துழாய்மாலையானையென்று வாய்வெருவுகின்றாள். தோளிலிட்ட தனிமாலையுந் தாமுமாய் அவர் இருந்த இருப்பை நீ காணப்பெற்றிலையே தோழீ! என்கிறாள். அவரூர் படுமதெல்லாம் அவருடம்பும் படுகிறதுகாண். *தெள்ளருவிளந்தெங்கின் தேறல் அவரூர்த் திருவீதிகளிலே வெள்ளமிடுமாபோலவே அவருடம்பும் பைந்துழாய்மாலையின் மதுவெள்ள மொழுகப்பெற்றிருந்தது.

கனவிடத்தில் யான்காண்பன்—கனவு என்றது ஸ்வப்நத்தையாகவுமாம்; இவ்விபூதியின் வாழ்க்கையை ஸ்வப்நபர்யாயமாக ஞானிகள் அத்யவஸிப்பராகையாலே கனவிடமென்று இவ்விபூதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அவர் கூடவேகலந்து வாழ்கிற பாவனையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்குமளவிலே, மறைந்திருந்த பெரிய திருவடி வந்து "வந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றே, இனி யெழுந்தருளலாகாதோ"

என்று நிற்க, அவன்மேலேறிப் போகப் புறப்பட்டார்; இத்தனை காலமும் நம் கைச்சரக்காயிருந்தவர் நாம் ஒருவார்த்தை சொன்னால் கேளாதொழிவரோ வென்று நினைத்து "புள்ளூருங்கள்வா! நீபோகேல்" என்று சொல்லியும் இங்ஙனே வருத்தப்படவேண்டிய நிலைமைதானேயாயிற்று. ஸம்ச்லேஷத்துக் கடுத்தபடி விச்லேஷம் விளைந்தாலல்லது ஸாத்மியாது என்பது அவருடைய கருத்துப்போலும். அதனை நினைந்து ஆறியிருக்கப்போமோ நமக்கு? துடிப்பதேதொழிலாயிற்று என்கிறாள். 23

இருகையிற்சங்கிவைநில்லாவெல்லேபாவம் இலங்கொலிநீர்ப்பெரும்பௌவம்மண்டியுண்ட*
பெருவயிற்றகருமுகிலேயொப்பர்வண்ணம் பெருந்தவத்தருந்தவத்துமுனிவர்சூழ*
ஒருகையிற்சங்கொருகைமற்றாழியேந்தி உலகுண்டபெருவாயரிங்கேவந்து*என்
பொருகயற்கண் நீரரும்பப்புலவிதந்து புனலரங்கமூரென்றுபோயினாரே. 24

பதம்	பொருள்
உலகு உண்ட பெரு வாயர்	(பிரளயகாலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் அமுது செய்த பெரிய திருவாயையுடையவரும்,
இங்கே வந்து	இவ்விடத்தே வந்து
பொரு கயல்	ஒன்றோடொன்று போர்செய்கின்ற கயல் மீன்களைப் போன்ற
என் கண்	எனது கண்களிலிருந்து
நீர் அரும்ப	நீர்த்துளிகள் துளிக்கும்படி
புலவி தந்து	விரஹவேதனையையுண்டாக்கி,
இலங்கு ஒலி நீர் பெரு பௌவம் மண்டி உண்ட பெரு வயிற்ற கரு முகில் வண்ணன் ஒப்பர்	விளங்குகின்ற ஓசையையுடைய நீர்நிறைந்த பெருங்கடலில் ஆழ்ந்து நீரைப் பருகின பெருவயிற்றையுடைய காளமேகத்தின் நிறத்தை ஒத்தவருமான பெருமாள்
பெருந் தவத்தர் அருதவத்து முனிவர் சூழ	பரமபக்தியுக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மஹாதபஸ்விகளான ரிஷிகளும் சூழ்ந்து நிற்க
ஒரு கையில்	ஒரு திருக்கையாலே
சங்கு	திருச்சங்கையும்
மற்றொரு கை	மற்றொரு திருக்கையிலே
ஆழி	திருவாழியையும்
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு
புனல் அரங்கம் ஊர் என்று	நீர்வளம் பொருந்திய திருவரங்கம் தம்மூர் என்று சொல்லிவிட்டு
போயினார்	அகன்றுபோனார்; (அதுவேகாரணமாக)
இரு கையில்	(எனது) இரண்டு கைகளிலும்
சங்கு இவை நில்லா	இந்தச் சங்குவளைகள் கழன்றொழிந்தன
எல்லே பாவம்	என்ன மஹாபாபமோ!.

***—"புள்ளூருங்கள்வா! நீபோகேலென்பன் என்றாலுமிது நமக்கோர் புலவிதானே" என்றாள் கீழ்ப்பாட்டில்; அதுகேட்ட தோழியானவள், 'நங்காய்! பெரியதிருவடி வந்து தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டானென்கிறாயே; அந்தப் பெரிய திருவடிதானும் உனக்கு அடங்கினவனல்லனோ? "ஒருவன் அடிமைகொள்ளும் போது க்ருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணயோலை எழுதுவது; ஆகிலும் பணி செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே" என்ற நியாயத்தாலே கணவனுக்கு அடிமைப் பட்டாரெல்லாரும் மனைவியர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருத்தல் முறைமையன்றோ; பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டபோதே உனக்கும் அடிமைப்பட்டவனயன்றோ அக்கருடனிருப்பது; அப்படி விதேயனான அவனை நீ போகேலென்று நியமிக்கக்கூடாதோ?' என்று கேட்க; ஆமாம் தோழீ!, அவன் ஒருவனுமேயாகிலன்றோ நியமிக்கலாம்; நித்யவிபூதியிலுள்ளாரடங்கலும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; அவர் தாமும் முன்பு போலின்றியே இப்போதுண்டான விலக்ஷணமான மேன்மையினாலே எதிர்த்துப் பேசவொண்ணாதபடியாயிருந்தார்; அதனாலே சென்று கிட்டவும் வார்த்தை சொல்லவும் அருமையாயிருந்தது!, என் செய்வேனென்கிறாள்.

இருகையிற் சங்கு இவை நில்லா—போகிறவர் தாம் மாத்திரம் போகையன்றியே என்கையில் வளைகளையுங் கொண்டுபோனார். அவர் போய்விட்டாலும் அவர் உகந்த வளைகளாவது கையிலிருந்தால் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாகிலும் ஒரு வாறு போதைப்போக்கலாமென்று நினைத்துக் கையில் வளையைப்பார்த்தாள்; வளை அவர்க்கு முன்னே போய் நின்றது. இன்னொரு கையிலாவது வளை தங்கி யிருக்கிறதோவென்று பார்த்தாள்; அதுவும் அதுக்கு முன்னே போய் கிடந்தது; அந்தோ! என்செய்வேன்!, இருகையிற் சங்கிவை நில்லா வென்கிறாள். 'சங்கு நில்லா' என்னாமல் 'சங்கு இவை நில்லா' என்றதற்குக் கருத்தென்னென்னில்; அவர் நில்லா தொழிந்தால் இவையும் நில்லாதொழிய வேணுமோ? அவர் சேஷியாகையாலே போகிறார்; எனக்கு சேஷமான இவையும் நில்லாதே போகவேணுமோ? அவர் சேதநராகையாலே என்னிடத்தில் ஏதேனுங் குறைகண்டு போகலாம்; அசேதன மான இவையும் போகவேணுமோ? வந்து கலந்தவராகையாலே போகிறார் அவர்; ஸஹஜமான இவையும் போகவேணுமோ? நம் கைக்கு அடங்காதவராகையாலே அவர் போனார்; நம் கைக்கு அடங்கின இவையும் போகவேணுமோ? அவர் நிற் கிலும் இவை நிற்கின்றனவில்லையே யென்கிறாள். போகேலென்னச் செய்தேயும் அவர் போனாப்போலே இவையும் பலகால் எடுத்தெடுத்துக் கையிலேயிடச் செய் தேயும் கழலுகின்றமை தோற்றும் நில்லா என்றதில்.

எல்லே பாவம்!—ஈதென்ன கஷ்டகாலம்!? சேதனப்பொருளோடு அசேதனப் பொருளோடு வாசியற எல்லாம் என்னைக் கைவிடும்படியாக என்ன பாபம் பண்ணினேனோ வென்கிறாள். கைப்பட்டதும் போகும்படியான பாபத்தை யன்றோ பண்ணினேனென்கிறாள்.

தன்னோடு கலந்து பிரிந்துபோகிறபோது அவருடைய வடிவிற்பிறந்த புதுக் கணிப்பைச் சொல்லுகிறாள் இலங்கொலி நீர்ப் பெரும் பௌவம் மண்டியுண்ட பெருவயிற்ற கரு முகிலேயொப்பர் வண்ணம் என்று. தன்னை வெறுந்தரையாக்கினபடிக்கு ஒரு த்ருஷ் டாந்த மிட்டுச் சொல்லுகிறாள் போலும். இயற்கையான வொளிமிக்க கம்பீரமான மஹாஸமுத்ரத்தை வெறுந்தரையாகப் பருகி நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேகாண் போகிறபோது அவரது வடிவு இருந்தபடி. கீழ்ப்பாட்டில் "என்னொளிவளையும் மாநிறமுங் கொண்டார்" என்றாளே; இங்கு நின்றுங் கொண்டதெல்லாம் அங்கே குடிகொண்டதாக வேணுமே, அது தோன்றச் சொல்லுகிறபடி. பரகாலநாயகி, தன்னைப் பெருங்கடலாகவும் அவரைக் காளமேக மாகவுங் கருதி இது சொல்லுகிறாளென்க. மேகமானது பெரிய அபிநிவேசத் தோடே வந்து கடலில் ஸாரத்தைக் கவர்ந்து செல்வதுபோல அவரும் இத்தலையில் ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தைக் கவர்ந்து சென்றமை சொன்னபடி. அதுதானும் அவரது வடிவிலே நன்கு தோன்றியிருக்கையாலே ஸ்பஷ்டமாயிற்று. பெருவயிற்ற கருமுகிலே யொப்பர் வண்ண மென்று பெருமாளுடைய இயற்கையான அழகு சொல்லு கிறதன்று; தற்காலத்திலுண்டான அழகைச் சொல்லுகிறாள். ஐயோ! மேகம் முகக்குமிடமாகப் பெற்றேனே. மேகம் முகந்து பெய்யுமிடமாகப் பெற்றிலேனே! என்கிற வருத்தம் 'மண்டி யுண்ட' என்றதில் தொனிக்கும். அன்றியும், இத்தலையி லுள்ளதெல்லாவற்றையும் கொள்ளை கொண்டும் இன்னமும் அவருடைய வயிறு நிரம்பவில்லையே, அவருக்கு த்ருப்தி பிறக்க வில்லையே! என்பது 'பெருவயிற்ற' என்பதில் தொனிக்கும்.

அவர் பிரிந்து போகிறபோது வடிவில் புகர் இருந்தபடியும் சுற்றும் புடை சூழ நின்றார் பெருவெள்ளமிருந்தபடியும் மேன்மையிருந்தபடியும் தோழீ! நீ காணப்பெற்றிலையே!, அவற்றை என்சொல்லவல்லேனென்வாய்கொண்டு? [பெருந்தவத்த ரருந்தவத்து முனிவர் சூழ ஒரு கையிற் சங்கொருகை மற்றாழியேந்தி உலகுண்ட பெரு வாயர் போயினார்.] ஒருவ ரிருவராய் வந்து கிட்டினார்களோ? கடலில் அமுதம்

தோன்றினவன்று அதனை அமரர் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டாப்போலேகாண் என்னைப்பிரிந்து போகிறபோது அவரைப் பரிகரம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. * வைகுண்டே து பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ * என்று சொல்லப்பட்ட பக்தர்களும் பாகவதர்களும் வந்து சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அந்தப்பெருங் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு நான் கிட்டிச்சென்று அவரைப் போகேலென்று சொல்வது எங்ஙனே ?

அந்தப் பெருவெள்ளத்தை ஒருபடி நீஞ்சிக்கொண்டு சென்றேமேயாகிலும், "குழுமித் தேவர்குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" என்னப்பட்ட அவருடைய திருவுரு கண்ணால் முகக்கலாயிருந்ததோ ?, கையுந் திருவாழியு மாய்நின்ற மேன்மை கிட்டலாம்படியிருந்ததோ ? [ஒருகையிற் சங்கு ஒருகை மற்றாழி யேந்தி] அவர்தாம் வந்த போதிலே என்கையைப் பிடித்த கையும் என்காலைப் பிடித்த கையும் இப்போது சங்கும் சக்கரமும் பொலிய நின்றனவே !. கலந்தபோது அவர்க்கு இருந்த நீர்மைக்கு எல்லையில்லாதாப்போலே காண் போகிற போதிருந்த மேன்மைக்கு எல்லை யில்லாதிருந்தபடியும். "வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு, படை போர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே" என்று நெடுந்தூரத்திலே நின்று அந்த மேன்மைக்குப் பல்லாண்டு பாடும்படியா யிருந்ததத்தனையன்றி அணுகிச் சென்று வாய்திறக்க வழியுண்டாயிருந்ததோ வென்கிறாள்.

[உலகுண்ட பெருவாய ரிங்கேவந்து] இத்தால் பிரளயமாகிற பெரிய ஆபத்துக்கு உதவினவர் என்று சொல்லுகிறதன்று, அவர் தன்னோடு கலக்க வருகிறபோது இருந்த ரீதியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறாள். பிரளயகாலத்திலே உலகங்கட்கெல்லாம் தம்மையொழியச் செல்லாமையிருந்தாப்போலே என்னையொழியச் செல்லாதவரா யன்றோ அவர் ஸம்ச்லேஷிக்கவந்தபோதில் இருந்தபடி என்கை.

பொருகயற்கண் நீரரும்பப் புலவிதந்து = அவர் வந்து கலந்ததனால் நான்பெற்ற பேறு இதுகாணென்கிறாள். "கண்ணீர் பெருக" என்னாமல் 'அரும்ப' என்றதனால் விரஹ சோகாக்நியாலே உள்ளுலர்ந்து கிடக்கின்றமை தோன்றும். உள்ளே உலர்ந்து கிடக்கும் போது கண்ணீர்பெருகுவதெங்ஙனே ? [புலவி தந்து] தன்னைக் கிட்டினாரை "வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்" என்கிறபடியே ஆனந்தத்தின் எல்லையிலே நிறுத்தவல்லவரான அவர்காண் எனக்கு இப்போது துயரத்தை விளைத்தது. [தந்து] உபயவிபூதிநாதரான அவர் தம்முடைய பணப்பையில் நின்றும் அவிழ்த்துத் தந்த செல்வம் இதுகாணென்கிறாள் போலும்.

அவர்தமக்கு நெஞ்சில் இரக்கமில்லாமை வந்தேறியானாலும் இயற்கையிலே கருணை யுண்டாகையாலே அதனால் தூண்டப்பெற்று ஒருவார்த்தை சொல்லிப் போனார்காண் ; பிரிவில் நான் தரித்திருக்கவேணுமென்று பார்த்து 'நம்மூர் திருவரங்கம் பெரியகோயில்' என்று ஒரு தருமவார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தருளினார் ; வார்த்தை சொன்ன அழகும் போனபோதை யழகும் தோழீ ! நீ காணப்பெற்றிலையே ! என்றாளாயிற்று. 24

மின்னிலங்குதிருவுருவும்பெரியதோளும் கரிமுனிந்தகைத்தலமும்கண்ணும்வாயும்*
தன்னலர்ந்தநறுந்துழாய்மலரின்கீழே தாழ்ந்திலங்குமகரஞ்சேர்குழையும்காட்டி*
என்னலனுமென்னிறைவுமென்சிந்தையும் என்வளையுங்கொண்டென்னையாளுங்கொண்டு*
பொன்னலர்ந்தநறுஞ்செருந்திப்பொழிலினூடே புனலரங்கமூரென்றுபோயினாரே. 25

[என்னலனு மென்னிறைவு மென்சிந்தையும் என்வளையுங் கொண்டு என்னை யாளுங் கொண்டு] ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுவாரைப்போலே வந்து ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொள்ளை கொண்டா ரென்கிறாள். நலன்—நலம்; மகரனகரப்போலி. குணம் என்றபடி. நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்கிற ஆத்ம குணங்களையும், அழகு மென்மை முதலிய தேஹ குணங்களையும் சொன்னபடி. [நாணமாவது, தகாத காரியத்தில் மனமொடுங்கியிருப்பது. மடமாவது, எல்லாமறிந்தும் அறியாது போலிருத்தல். அச்சமாவது, மிகச் சிறிய காரணத்திலும் மனம் நடுங்குதல். பயிர்ப்பாவது, பரபுருஷர்களின் ஆடை முதலியன தம்மேற்பட்டால் அருவருப்புக் கொள்வது] ஆக இக்குணங்களையும் அழகு முதலியவற்றையுங் கொள்ளை கொண்டாரென்றது, வைவர்ணியப்படுத்தி வாய்பிதற்றச் செய்தாரென்றபடி.

"என்னலனும் நிறைவும் சிந்தையும் வளையுங் கொண்டு" என்று சொல்லாதே 'என்' என்பதை ஒவ்வொன்றிலுஞ் சேர்த்து 'என்னிறைவும் என் சிந்தையும் என்வளையும்' என்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; இதில் ஒரு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு; அவனுடைய குணங்களையும் அவருடைய பும்ஸ்த்வத்தையும் அவருடைய நெஞ்சையும் அவருடைய ஆபரணங்களையுங் கொள்ளை கொள்ளப் பிறந்தவள் நானுயிருக்க, என்னுடையவற்றை அவர் கொள்ளைகொண்டது என்ன அற்புதம்! காண்மின்!! என்று எடுத்தெடுத்துக் காட்டுகிறபடி.

என்னையாளுங்கொண்டு—என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோன மாத்திரமேயோ? அவற்றைச் சுமந்து கொண்டு போவதற்கு ஆளாகவும் என்னையே அமைத்துக் கொண்டபடி என்னே! என்கிறாள்: ஒருவனுடைய வீட்டிலே கொள்ளை கொள்ளப் புகுந்து ஸர்வஸ்வத்தையும் பறித்து அவற்றை அந்த வீட்டுக்குடையவனது தலையிலேயேவைத்துச் சுமக்கச்செய்து கொண்டுபோமாபோலே யிருந்ததீ! என்கிறாள். அன்றியே, "கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்" என்கிறபடியே அவரோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தையே அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே அதனைச் சொன்னபடியுமாம்.

இங்ஙனே மறுபடியும் ஒருகால் கொள்ளை கொள்வதற்கு ஆச்ரயம் இருக்க வேணுமே; முதலே போய்விட்டால் பின்னையுங் கொள்ளைகொள்வதற்கு இடமில்லையாகுமே. 'உள்ளம் புகுந்தென்னை நைவித்து நாளுமுயிர்ப்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்" என்று—போகிற உயிரையும் போகவொட்டாமல் நிறுத்திவைப்பது மேன்மேலும் ஹிம்ஸைகளைச் செய்வதற்கு ஆச்ரயம் வேணுமென்றுயிற்று. அப்படியே, பின்னையும் கொள்ளைகொள்வதற்கு ஆச்ரயம் நிறுத்த வேண்டி—[தான் ஸத்தை பெற்றிருப்பதற்காக] ஊரைச்சொல்லிப் போனுரென்கிறாள்: பொன்போலே யலர்ந்து பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள பூவையுடைய ஸுரபுன்னைப் பொழிலினூடே உபயகாவேரீ மத்தியத்திலுள்ள திருவரங்கம் பெரிய கோயில் நம்மூர் என்று சொல்லிக்கொண்டே போயினுர் என்கிறாள்.

இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—"திருநகரியில் நின்றும் கோயிலளவுஞ் செல்லப் பொழிலாய்க்கிடந்ததோ வென்னில்; ஒரு காளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டு போகாநின்றால் கண்டவிடமெங்கும் தளிரும் முறியுமாகாதோ? என்று பட்டரருளிச் செய்வர்." என்று.

முற்காலத்தில், விக்ரமசோழதேவன் என்பானெரு அரசன் தமிழில் ரஸிகனுயிருந்தான்; அவனது ஸபையில் வைஷ்ணவ பண்டிதர்களும் சைவபண்டிதர்களும் அடிக்கடி செல்லுவதுண்டு; ஒருகால் இருசமயத்து வித்வான்களும் கூடியிருந்த போது அவ்வரசன் "தலைமகன் பிரிந்தபோது தலைவி இன்னுப்போடே சொல்லும் பாசுரம் எங்ஙனே யிருக்கிறது? சொல்லுங்கள், கேட்போம்" என்று இரு வகுப்பினரையுங் கேட்க, ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வான் "மின்னிலங்கு திருவுருவும் பெரிய

மின் இலங்கு திரு உருவும்	மின்னல்போலப் பளபளவென்று விளங்குகின்ற திருமேனியும்
பெரியதோளும்	பெரிய திருத்தோள்களும்
கரி முனிந்த கைத்தலமும்	குவலயாபீடமென்கிற யானையைச் சீறிப்புடைத்த திருக்கைகளும்
கண்ணும்	திருக்கண்களும்
வாயும்	திரு அதரமும்
தன் அலர்ந்த நறு துழாய் மலரின் கீழே	தன்னிலத்திற்காட்டில் செவ்வி பெற்றதாய்ப் பரிமளம் மிக்கதான திருத்துழாய்மாலையின் கீழே
தாழ்ந்து இலங்கு	தாழ்ந்து விளங்குகின்ற
மகரம் சேர் குழையும்	மகர குண்டலங்களுமாகிற இவற்றை
காட்டி	ஸேவை ஸாதிப்பித்து
என் நலனும்	என்னுடைய அழகையும்
என் நிறைவும்	என் அடக்கத்தையும்
என் சிந்தையும்	என் நெஞ்சையும்
என் வளையும்	என் கைவளைகளையும்
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்டது மன்றி
என்னை ஆளும் கொண்டு	என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டு
பொன் அலர்ந்த நறு	பொன்போல் மலர்ந்த பரிமளம் மிக்க
செருந்தி பொழிலின் ஊடே	ஸுரபுன்னைச் சோலையினிடத்தே யிருந்து
புனல் அரங்கம் ஊர் என்று போயினார்	நீர்வளம்மிக்க திருவரங்கம் தம்மூரென்று சொல்லிப் போய்விட்டார்!

* * *—தலைமகன் தன்பக்கலிலுள்ளவை அனைத்தையுங் காட்டி என் பக்கலிலுள்ளவை யெல்லாவற்றையுங் கொள்ளைகொண்டு போயினனென்கிறாள்.

மின்னிலங்கு திருவுருவும்—மின்போலே விளங்காநின்றுள்ள திருமேனியை முதலிலே காட்டினாரென்கிறாள். "கார்வண்ணந்திருமேனி" என்றும் "கருமுகிலே யொப்பர்வண்ணம்" என்றும் "முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே" என்றுங் கீழே சொல்லியிருக்க, இங்கே 'மின்னிலங்கு திருவுரு' என்றது என்னெனில்; ஔதார்யத்திற்கும் விடாய்தீர்க்குந் தன்மைக்கும் மேகத்தை ஒப்புச் சொல்லிற்றுக்கீழ்; எதிர்விழி விழிக்கவொண்ணாதபடியான தன்மையை நோக்கி இங்கு 'மின்னிலங்கு திருவுரு' என்றது. ஆனாலும் காளமேகத்தின் நிறமேயன்றோ வடிவின்நிறமென்னில்; திருவாழியாழ்வானுடைய புகர் திருமேனியெங்கும் பரவியிருக்கையாலே இங்ஙனே சொல்லக்குறையில்லை யென்க. அருணகிரணத்தாலே மறைபட்ட காளமேகமெனக் கொள்க. "வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ்சுடராழி" என்ற திருப்பல்லாண்டும் நோக்குக. "ஒருகையிற்சங்கொருகை மற்றாழியேந்தி உலகுண்ட பெருவாயரிங்கேவந்து' என்று கீழே சொல்லிற்றும் இங்கேநினைக்கத் தக்கது. பெரிய மேன்மையைக் காட்டினமை சொல்லிற்றாயிற்று.

பெரியதோளும்—காலமுள்ளதனையும் அனுபவித்தாலும் வேறொரு அவயவத்தில் போகவொட்டாதபடி துவக்கவல்ல அளவிறந்த போக்யதை வாய்ந்த திருத்தோள்கள். "தோள்கண்டார்தோளேகண்டார்" என்னும்படியானவை. ஆகவே, பெரிய என்று போக்யதையிலுள்ள பெருமையைச் சொன்னபடி. இனி "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:" என்கிறபடியே தோள் நிழலிலே உலகமெல்லாம் ஒதுங்கினாலும் ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலே மிக்கிருக்கும்படியான பெருமையைச் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளலாம்.

கரிமுனிந்த கைத்தலமும்—கம்ஸனால் மதமூட்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீடமென்கிற யானையைத்தொலைத்த மிடுக்கு விளங்காநின்ற திருக்கைகள். ஒரு விசேஷணமிட வேண்டாதே இயற்கையாகவே பரமபோக்யமா யிருந்துள்ள கண்ணும் வாயும்.

[தன்னலர்ந்த நறுந்துழாய் இத்யாதி] தன்னிலத்திற் காட்டிலும் செவ்விபெற்று நறுமணம்மிக்க திருத்துழாய் வளையத்தினருகே திருத்தோளளவுந் தாழ்ந்து விளங்குகின்ற மகரகுண்டலங்களும், ஆக இவற்றையெல்லாம் ஸேவைஸாதிப்பித்து.

தோளும்" என்று தொடங்கி இப்பாசுரத்தை யெடுத்துச் சொன்னார்; சைவ வித்வான் "எலும்புஞ்சாம்பலு முடையவனிறைவன்" என்று தொடங்கி ஒரு செய்யுளைச் சொன்னான்; இரண்டையுங்கேட்டு அரசன் 'நெஞ்சில் நிலாய்ப்போட்ட சொல்லைச் செய்தேயும் மின்னிலங்கு திருவுருவும் என்று நெஞ்சு பிணிப்புண்ணுமாறு சொன்னவளே உண்மையில் தலைமையுடையவள்; மற்றொருத்தி பிணத்தின்னி' என்றானும். 25

தேமருவுபொழிலிடத்துமலர்ந்தபோதைத் தேனதனைவாய்மடுத்துன்பெடையும்நீயும்*
பூமருவியினிதமர்ந்துபொறியினார்ந்த அறுகாலசிறுவண்டே! தொழுதேனுன்னை*
ஆமருவிநிரைமேய்த்தவமரர்கோமான் அணியழுந்தூர்நின்றானுக்கின்றேசென்று*
நீமருவியஞ்சாதேநின்றோர்மாது நின்னயந்தா ளென்றிறையேயியம்பிக்காணே. 26

தேன் மருவு	தேன் வெள்ளம் நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
பொழில் இடத்து	சோலைப்புறத்திலே
மலர்ந்த போது	மலர்ந்த புஷ்பங்களிலுண்டான
தேன் அதனை	தேனை
வாய் மடுத்து	பானம்பண்ணி
உன் பெடையும் நீயும்	உனது பேடையும் நீயும்
பூ மருவி	புஷ்பத்திலே பொருந்தி
இனிது அமர்ந்து	இனிமையாகப் புணர்ந்து
பொறியின் ஆர்ந்த	மேனியிற் புகர் அதிகரிக்கப் பெற்ற
அறு கால சிறு வண்டே	ஆறு கால்களையுடைய சிறிய வண்டே!
உன்னை தொழுதேன்	உன்னை வணங்கி யாசிக்கின்றேன்;
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
மருவி மேய்த்த	விரும்பி மேய்த்தவனும்
அமரர் கோமான்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனும்
அணி அழுந்தூர் நின்றானுக்கு	அழகிய திருவழுந்தூரிலே நிற்பவனுமான எம்பெருமான் பக்கலிலே
இன்றே நீ சென்று	இப்போதே நீ போய்
அஞ்சாதே	பயப்படாமல்
மருவி நின்று	பொருந்தி நின்று
ஓர் மாது	'ஒரு பெண்பிள்ளை
நின் நயந்தாள் என்று	உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்கின்றாள்' என்று
இறையே	சிறியதொருவார்த்தையை
இயம்பிக்காண்	சொல்லிப்பார்.

***—தலைவியை ஒருமுகத்தாலே ஆற்றுவிக்க வேணுமென்று நினைத்த தோழியானவள் சில கேள்விகள் கேட்க, அவற்றுக்கு மறுமாற்ற முரைக்கும் வகையாக [1] மைவண்ண நறுங்குஞ்சி தொடங்கி ஐந்துபாசுரங்கள் சென்றன. தோழி தான் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடைவந்துவிட்டபடியால் அவள் வாளா கிடந்தாள்; தலைவிக்கோ ஆற்றாமை மீதூர்ந்தது. கண்ணிற்கண்டதொரு வண்டைத் தூதுவிடுகிறாள் இப்பாசுரத்தில். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் திர்யக்குக்கள் தூதுசென்று காரியம் தலைக்கட்டிவைக்கக் காண்கையாலே வண்டுவிடுதூதிலே முயல்கிறாள் இப்பரகாலநாயகி.

முன்னடிகளில் வண்டைவிளித்துத் தொழுது, பின்னடிகளில், அது செய்ய வேண்டிய காரியத்தை விதிக்கின்றாள். திருவழுந்தூர் ஆமருவியப்பன் திருவடிவாரத்திலே சென்று தனது நிலைமையைச்சொல்லுமாறு வேண்டுகின்றாள்: அந்த வண்டு தன் பேடையோடே கலந்து மலரிலே மதுபானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தமையால் 'நான் துணைவனைப் பிரிந்து உணவும் உறக்கமுமற்று வருந்திக்கிடக்கும் போது நீ இப்படி உன்காரியமே கண்ணாக இருப்பது தகுதியோ? என்னுங் கருத்து முன்னடிகளில் வெளிவரும்.

நாம் வருந்தி யொடுங்கி *மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ என்று கிடக்கும் போது இந்த வண்டு மாத்திரம் மலர்களிலே ஏறிக்கிடப்பதற்கு யாது

காரணமென்று பார்த்தாள்; அது நம்மைப்போலே விரஹ வேதனைப்படாமல் துணை பிரியாதிருப்பதனால் மலரிலே கால் பாவவும் மதுவைப் பருகவும் மேனி நிறம் பெற்றிருக்கவும் பெறுகின்றதென்றுணர்ந்து அங்ஙனமே விளிக்கின்றாள். பூவைக் கண்டால் அருவருத்தும் போக்யவஸ்துக்களில் வெறுப்புற்றும் மேனி நிறமழிந்தும் இராநின்ற என்னையும் உன்னைப்போலே யாக்க வேண்டாவோ? நானும் துணைவனோடு கலந்து வாழும்படி நீ காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ? என்பது உள்ளுறை.

"உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்துளூறிய தேன்" என்னப்பட்ட பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், "போந்த தென்னெஞ் சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதிலொண்சீராந் தெளிதேனுண்டமர்ந்திடவேண்டி" என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிந்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாகவுடைத்தாகியும், உயர்கதிக்கு ஸாதனமாகிய இரண்டு சிறகுகள்போன்ற கர்ம ஜ்ஞானங்களையுடையராகியும் ஸாரக்ராஹிகளாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச்சொல்லுவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி 'நீர் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே புருஷகாரஞ்செய்து அடியேனையும் உம்மைப்போலே பகவதநுபவமே நித்தியமாய்ச் செல்லுமாறு ஆட்படுத்திக் கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். *வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிவது ஸம்ப்ரதாயமென்க.

போது+தேன், போதைத்தேன்; பூவிலுள்ள தேன் என்றபடி.

[அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுன்னை.] வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் உள்ளமை இயல்வாதலால் இவ்விசேஷணம் இங்கு ஏதுக்கு? என்று கேட்கக்கூடும்; இரண்டு காலாகவும் நான்கு காலாகவுமின்றியே விரைந்து செல்லுகைக் குறுப்பாக ஆறு கால்கள் இருக்கப்பெற்ற பாக்கியம் என்னே! என்று வியந்து கூறுவதாகச் சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தார்களாம். இந்த நிர்வாஹத்தில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; வண்டு செல்லுதற்குச் சாதனம் சிறகேயன்றிக் கால்கள் அல்லவே; ஆதலால் 'அறுகால' என்னு மடைமொழிக்கு அங்ஙனே கருத்துரைத்தல் பொருந்தாதென்று, பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது—"தொழுதேனுன்னை" என்று மேலே யிருக்கையாலே என் தலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்களுண்டாகப் பெற்றதே! என்று வியந்து சொல்லுகிறபடி என்பதாம்.

தூதுசென்று மீண்டுவந்தால் வண்டின் கால்களைத் தன் தலைநிறைய வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடக் குதூஹலித்திருப்பதனால் அதற்குச் சேர இங்ஙனே கருத்துரைத்தல் மிகப் பொருந்தும். "எங்கானலகங்கழிவாயிரை தேர்ந்து இங்கினிதமருஞ், செங்காலமட நாராய்! திருமூழிக்களத்துறையுங், கொங்கார் பூந்துழாய் முடியென்குடக்கூத்தற்கென் தூதாய், நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே." (9—7—1.) என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தின் ஈற்றடி இங்குக் குறிக் கொள்ளத் தக்கது.

சிறுவண்டே!—ஏற்கனவே நீசிறியையாயிருப்பதும் ஒரு பாக்கியம்; அனுமான் இலங்கைக்குத் தூது சென்றபோது சிலவிடங்களில் தன்வடிவைச் சிறுக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டியிருந்தது; அங்ஙனே உனக்குத் தேவையில்லை; உருவமே சிறியையாயிராநின்றாய்காண் என்று விசேஷார்த்தங்காண்க. ஹநுமானுகில் 'இந்தக் குரங்கு இங்கே ஏதுக்கு வந்தது?', என்று ஆராய்ச்சிப்படவேண்டியிருக்கும்; நீ வண்டாகையாலே *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர் முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் மாலையில் இஷ்டமான இடத்திலேயிருந்துகொண்டு வார்த்தை சொல்லலாம்படியான ஜன்மமன்றோ உன்னது என்பதும் விவக்ஷிதம்.

பரஸ்பரஸம்ச்லேஷ ஸுகத்தாலேமயங்கி மதிகெட்டுக்கிடக்கிற வண்டின் செவியிலே உறுத்தும்படி ‘பூமருவியினிதமர்ந்து பொறியிலார்ந்த அறுகாலசிறு வண்டே!’ என்று உரக்கக் கூவினவாறே வண்டு துணுக்கென்று எட்டிப்பார்க்க, தொழுதேனுன்னை என்கிறாள். தலைமகனுடைய திருவடிகள் எனக்கு எதுக்கு? உன்னைத்துதிப்பதும் உன்காலிலே விழுவதுமன்றோ எனக்குப்பணி என்றவாறு. எம்பெருமானைக் காட்டிலும் புருஷகாரபூதரான ஆசார்யர்கள் மிகவும் உத்தேச்யர் என்ற சாஸ்த்ரார்த்த முணர்க.

என்னைத் தொழுவதேன்? வேண்டின காரியத்தைச் சொல்லலாகாதோ வென்று வண்டு கேட்க; காரியத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறாள் பின்னடிகளில். அமரர்கோமான் பக்கலிலே சென்று தூது சொல்லுங்கோள் என்றாள்; அந்தோ! அயர்வறுமமரர்களதிபதியன்றோ! அந்த மேன்மையிலே எங்களால் கிட்டப் போமோ? என்ன; ஆமருவிநிரைமேய்த்த அமரர் கோமான் என்றாள்; பரத்வம் ஒரு புறத்தே கிடக்கச் செய்தேயும் பசுக்களோடே பொருந்தி அவற்றோடே போது போக்குமவன் காண்; நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே பசுக்களையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியான குடிபிறப்புடையவன்காண்; மேன்மையைககண்டு தியங்காதே செல்லலாமென்றாள்; ஆமாம்; அது ஒரு காலத்திலன்றோ? க்ருஷ்ணாவதாரங் கடந்து நெடுநாளாயிற்றே! என்ன; அணியழுந்தூர் நின்றானுக்கு என்கிறாள். அக்காலத்தில் பசுக்களை ரக்ஷித்தாற்போலே அக்காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர்களாய்ப் பசு ப்ராயராயிருப்பாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகப் * பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாகத் திருவழுந்தூரிலே நிற்கிறான் காண்; அங்கே போய் அறிவிக்கவேணுமென்றாளாயிற்று.

எம்பெருமான் பிரிந்துபோகிறபோது * சேலுகளுந் திருவரங்கம் நம்மூர் என்றும் * புனலரங்கமூர் என்றும் சொல்லிச் சென்று திருவரங்கத்திலே போயிருக்க, திருவழுந்தூரிலே தூதுவிடுகை பொருந்துமோ? என்னில்; கேண்மின்; ‘புனலரங்கமூரென்று போயினாரே’ என்றது உண்மைதான்; ஆயினும், பிரிந்து போனவர் முழுதும் போயிருக்க மாட்டார்; திருவழுந்தூரிலே பின்தங்கி நின்றிருக்கக்கூடும்; அங்கே சென்று அறிவிக்கலாமென்கிறாள் போலும். அன்றியே; புனலரங்கமூரென்று போயினார்; திருவரங்கத்தே போய்ப் பார்த்தார்; நீர்வாய்ப்பும் நிழல்வாய்ப்பும் கண்டவாறே தனிக்கிடை கிடப்பதற்குப் பொருந்தியிராது; என்னைப் பிரிந்து அங்குத் தரித்திருக்கமாட்டார்; எதிர்கொண்டு வரப் புறப்பட்டிருப்பார்; இப்போது திருவழுந்தூரளவிலே எழுந்தருளியிருக்கக்கூடும்; அங்கே சென்று அறிவிக்கவமையும் என்கிறாள் என்றுங் கொள்ளலாம்.

அணியழுந்தூர் நின்றானுக்கு—இத்தலத்தைக் கடந்து அப்பால் போகமாட்டாமையாலே அங்கே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக நிற்கிறானென்கிறாள். திருவாலி திருநகரியிற் பரகால நாயகி பக்கலில் நின்றும் ஆள்வருவது எப்போதோவென்று எதிர் பார்த்தபடியே நிற்கிறானென்கிறாள் என்னவுமாம்.

இன்றே சென்று—நாளைச் செய்கிறேனென்ன வொண்ணாது; நாளைக்கு நான் இருக்கப்போகிறேனோ நானில்லையானால் அவன்தான் இருக்கப்போகிறானோ? இரண்டு தலையும் அழிந்தபின்பு நீ எங்குச் சென்று யார்பக்கலிலே என்னசொல்லப் போகிறாய்? இரண்டு தலையும் அழிந்ததென்றால் பின்னை உலகந்தானுண்டோ? நீயும் அழிந்தாயாவாய்; ஆக, நாங்களும் பிழைத்து நீயும் வாழ வேண்டியிருந்தாயாகில் இன்றே சென்று அறிவியாய் என்றாளாயிற்று.

நீமருவி—அவன் ஆமருவி நிரைமேய்த்தவனாகையாலே திர்யக்ஜாதியான உனக்கும் முகந்தரும்; நீ சென்று கிட்டலாம். அவனுடைய சீலகுணத்தைக் கண்டு வைத்தும் “அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சினோமே” என்று மருண்டு பின் வாங்கின என்னைப்போலல்லாமல் அருகே பொருந்தி நிற்கலாம் நீ. [அஞ்சாதே

நின்று.] வார்த்தை சொல்லும் விஷயத்தில் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா: 'நம்முடைய அந்த:புரத்திலிநின்றும் வந்தவர்கள்' என்று தோற்றும்படி செருக்கி வார்த்தை சொல்லவேணும்.

அவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டும் வார்த்தை ஏதென்ன; ஓர் மாது நின் நயந்தாளென்று—என்பெயரைச் சொல்லவேண்டா; 'ஒருத்தி' என்னும்போதே அவர்தாமே தெரிந்துகொள்வர்: 'ஒருகாட்டிலே ஒருமான் அம்புபட்டுக்கிடந்து துடிக்கின்றது' என்றால் உடனே எய்தவனக்குத் தெரியுமன்றே. [நின்நயந்தாள்.] 'ஓர்மாது' என்றாலே போதுமானது; அதற்கு மேலும் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்றிருந்தாயாகில் "நின்நயந்தாள்" [உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்கின்றாள்] என்று சொல்லு. படுகொலைப்பட்டாளென்று சொல்லு என்றபடி. ஒரு க்ஷுத்ரபுருஷனை ஆசைப்பட்டாளல்லள், பரமபுருஷனை உன்னை ஆசைபட்டாளென்று சொல்லு. பரத்வத்திலே ஆசைப்பட்டிலள், வியூஹத்திலே ஆசைப்பட்டிலள், விபவாவதாரங்களிலே ஆசைப்பட்டிலள், அந்தர்யாமித்வத்திலே ஆசைப்பட்டிலள்; ஆசைப்படுதற்குரிய அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆசைப்பட்டாளென்று சொல்லு.

இறையே இயம்பிக் காண்—முற்றமுடிய வார்த்தை சொல்லவேண்டுமோ நீ; சிறிது வாயைத் திறக்கும்போதே உன்னை அவர் எங்ஙனம் கொண்டாடப்போகிறார் பார்; "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:" என்கிறபடியே அநுமான்பெற்ற பரிசும் ஏகதேசமென்னும்படியன்றே நீ பஹுமானம் பெறப் போகிறாய்; இது நான் சொல்ல வேணுமோ? அநுபவத்தில் பார்த்துக்கொள்ளாய் என்றாளாயிற்று. 26

செங்காலமடநாராயின்றேசென்று திருக்கண்ணபுரம்புக்கென்செங்கண்மாலுக்கு*
என்காதலென்துணைவர்க்குரைத்தியாகில் இதுவொப்பதெமக்கின்பமில்லை*நாளும்
பைங்கானமீதெல்லாமுனதேயாகப் பழனமீன்கவர்ந்துண்ணத்தருவன்*தந்தால்
இங்கேவந்தினிதிருந்துன்பெடையும்நீயும் இருநிலத்திலினிதின்பமெய்தலாமே. 27

செம் கால	சிவந்த கால்களையுடைய
மட நாராய்	அழகிய நாரைப்பறவையே!
இன்றே சென்று	இன்றைக்கே புறப்பட்டுப் போய்
திருக் கண்ண புரம் புக்கு	திருக்கண்ணபுரத்தில் புகுந்து
என் செங்கண் மாலுக்கு	செந்தாமரைக் கண்ணராய் என்மீது வியாமோஹங் கொண்டவரும்
என் துணை வர்க்கு	எனக்குத் துணைவருமான சௌரிப் பெருமாள் பக்கலிலே
என் காதல்	எனது விருப்பத்தை
உரைத்தி ஆகில்	சொல்லுவாயாகில்
எமக்கு	(அவரைப் பிரிந்து வருந்திக் கிடக்கின்ற) நமக்கு
இது ஒப்பது இன்பம் இல்லை	இதுபோன்ற ஆனந்தம் வேறொன்றுமில்லை;
(இதற்காக உனக்கு நான் செய்யக்கூடிய உதவி யாதெனில்;)	
நாளும்	நீ யுள்ளகாலமெல்லாம்
ஈது	இந்த
பைங் கானம் எல்லாம்	சோலைப்பரப்பு முழுவதும்
உனதே ஆக	உனக்கே உரியதாம்படியாக(ச் செய்து)
பழனம்	நீர் நிலங்களிலுள்ள
மீன்	மீன்களை
கவர்ந்து உண்ண	நீ கவர்ந்து உண்ணும்படியாக
தருவன்	கொடுப்பேன்;
தந்தால்	அங்ஙனம் நான் தந்தபின்
உன் பெடையும் நீயும்	உனது மனையாட்டியும் நீயும்
இங்கே வந்து	இவ்விடத்தே வந்து
இனிது இருந்து	மகிழ்வுடனிருந்து
இரு நிலத்தில்	(இப்) பெரிய பூமண்டலத்திலே
இனிது இன்பம் எய்தலாம்	மஹாநந்தத்தை யடைந்து வாழலாம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ஒரு வண்டைத் தூதுவிட்டாள்; அது போய்த் தூதுரைத்துத் திரும்பிவருமளவும் தரித்திருக்கமாட்டாமையாலே பின்னையும் ஒரு நாரையைத் தூது விடுகிறாள்.

"திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்க்கந்தே" என்கிறபடியே பிராட்டியைத் தேடுதற்கு எல்லாத் திசைகளிலும் வாநரமுதலிகளை ஏவினப்போலே இவளும் கண்ணுற்ற கண்டவற்றை எல்லாம் ஏவுகிறாள். ராமாவதாரத்திலே வாநரஜாதி வீறுபெற்றது போலே ஆழ்வார்களவதரித்துப் பக்ஷிஜாதி வீறு பெற்றது என்பர்.

செங்காலமட நாராய்—பரகாலநாயகி தான் எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷித்திருந்த காலத்திலே அவன் தனது காலை நோக்கி 'இதொரு காலும் சிவப்பும் இருந்தபடி என்!' என்று கொண்டாடக் கண்டவளாதலால் நாரையின் மற்ற அவயவங்களை விட்டுக் காலைக் கொண்டாடத் தொடங்குகிறாள். இனிதாகச் சூடவேண்டிய ஸுகுமாரமான கருமுகை மாலையைச் சும்மாடு கொள்வதுபோல, கண் கொண்டு காணவேண்டிய உனதுகாலைக்கொண்டு தூதுபோகவிடுகை மிகையாயிருக்கின்றதே! என்செய்வேன்? உன்காலைப்பற்றியே என்காரியம் தலைக்கட்டவேண்டியிருக்கின்றதே என்கிறாள் 'நாராய்!' என்னும் விளி அம்மே! என்னுமா போலேயிருக்கின்றது. வழிபறியுண்கிறவளவிலே தாய்முகத்திலே விழித்தாற் போலே யாயிற்று தலைவனைப்பிரிந்து நோவுபடுகிறவளவிலே இந்த நாரையின் காட்சியுண்டாயிற்று. பிராட்டியைப் பிரிந்து நோவுபட்டுத் தடுமாறி நின்றவளவிலே பம்பைக்கரையில் அனுமான் வந்து தோன்றினபோது பெருமாளுக்குண்டான அத்தனை ஹர்ஷம் இப்போது பரகாலநாயகிக்கு உண்டாயிற்றுப்போலும்.

"செங்காலமடநாராய்!" என்று மிக்க இரக்கந்தோற்றக் கூவினவாறே நாரை 'என்னை இவ்வளவு போற்றிப்புகழ்ந்து அழைக்கவேணுமோ? திருவுள்ளம் பற்றின காரியத்தைச் சொல்லலாகாதோ? என்று கேட்கிறாப்போலே இசைவு தோற்ற அருகேவந்து நிற்க இன்றேசென்று என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிறாள். நாளை பார்த்துக் கொள்ளுவோமென்று இருந்துவிடலாகாது; இப்போதே செய்ய வேண்டிய காரியங் காண். "ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாம் அஸிதேக்ஷணாம்" [அந்த ஸீதையைப் பிரிந்து ஒரு நொடிப் பொழுதும் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்] என்ற அவர்படியைப் பார்த்தாலும் கால தாமதம் செய்யலாகாது; "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ—முஹூர்த்த மபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ". என்னத்தக்க என்படியைப் பார்த்தாலும் காலதாமதம் செய்யலாகாது. இப்போதே புறப்படவேணும்.

எவ்விடத்திற்கு? என்ன; திருக்கண்ணபுரம் புக்கு என்கிறாள்.

கீழ்ப்பாட்டில் "அணியழுந்தூர் நின்றானுக்கின்றே சென்று" என்று திருவழுந்தூரேற வண்டைத் தூதுவிட்ட இத்தலைமகள் இப்பாட்டில் இத்திருப்பதியை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்திலே தூது விடுவானேன்? என்னில்: முற்பாட்டில் தூது விட்ட வண்டை அவன் திருவழுந்தூரிலே கண்டிருப்பன்; அங்குத் தரித்திருக்க மாட்டாமல் அந்த வண்டோடு கூடவே அரைகுலையத் தலைகுலைய எதிரேவந்து ஒரு பயணம் புகுந்து திருக்கண்ணபுரத்தேற வந்திருக்கிற ஸமயமாயிருக்கும் இப்போது; அங்குச் செல்லலாம் என்கிறாள் போலும். பொதுவாக எம்பெருமானை நோக்கித் தூது விடுகிறாளத்தனையாதலால் எந்தத்திருப்பதியை நோக்கித் தூதுவிடினுங் குறையொன்றுமில்லையென்க.

திருக்கண்ணபுரத்தில் அவரைக் கண்டுபிடிக்கும் வகை ஏதென்ன; என்செங்கண்மாலுக்கு என்கிறாள். அவர் என்னிடத்தில் கொண்டிருக்கிற வியாமோஹமெல்லாம் திருக்கண்களிலே காணலாம்படியிருக்குங் காண்; "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள் என்னைப்பேதைமை செய்

தன்வே" என்கிறபடியே என்னைப் பிச்சேற்றின கண்களே அவரைக் கோட் சொல்லித் தருமே; என்னைப் பிரிந்திருக்கையாலே அவர்க்கு உறக்கம் இராது; அதனாலும் கண்கள் குதறிச் சிவந்திருக்கும்; அந்த அடையாளங்கொண்டே அவரைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளலா மென்கிறாளாயிற்று.

[என் துணைவர்க்கு] எந்த நிலைமையிலும் எனக்குத் துணையாயிருப்பவர் அவர்; கலந்து பிரிந்தபோதும் ஸத்தை குலையாதபடி குணாநுபவத்தாலே தரிப்பிக்கவல்ல துணைவர் என்றபடி. இப்போதுண்டான ஆற்றாமையைப் பரிஹரிப்பதற்கு அவரே துணைவர்; "எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்று, மொருத்தரு மிப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை."

அவரைக்கண்டு கூறவேண்டியவார்த்தை என்னென்ன; என்காதல் உரைத்தியாகில் என்கிறாள் நீ அவர்க்கு வேறொன்றுஞ் சொல்லவேண்டா, 'இங்ஙனே ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கிறாளொருத்தி' என்று இவ்வளவு சொன்னால் போதும். மற்றையோருடைய காதலைக் காட்டிலும் தன்னுடைய காதல் பரமவிலக்ஷணம் என்பது தோன்ற 'என் காதல்' என்கிறாள். "சொல்லாதொழிய கில்லேன் அறிந்த சொல்லில், நும்மடியாரெல்லாரோடுமொக்க எண்ணி யிருந்தீரடியேனை, நல்லாரறிவீர் தீயாரறிவீர் நமக்கிவ்வுலகத்து, எல்லாமறிவீர் ஈதேயறியீரிந்தவாறே." [4—9—6] என்ற பாசுரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. [என் காதல்] என்னுடைய காதல் மற்றுமுள்ள முமுக்ஷுக்களின் காதல்போலன்று, அயர்வறு மமரர்களின் காதல் போலன்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியின் காதல்போலுமன்று; 'என்னுடைய காதல்' என்றே சொல்லுமித்தனை. 'பரதாழ்வானுடையநோய்' என்றால் விலக்ஷணமென்று ப்ரஸித்தமன்றோ, அதுபோலே.

உரைத்தியாகில்—அங்குச் சென்றவாறே அவருடைய வடிவழகிலே கால் தாழ்ந்து போனகாரியத்தை மறக்கவுங்கூடுமே; தன்னையும் மறக்கும்படியாயன்றோ அவ்விடத்து இனிமைதானிருப்பது. அப்படிப்பட்டவதில் கால்தாழாமல் தரித்து நின்று என் காதலை அவர் பக்கலில் உரைக்கவல்லையாகில் என்கிறாள். நீ வாய் படைத்ததற்கு இதுவன்றோ பிரயோஜனம்; பலவார்த்தைகளையும் சொல்லிப்போருகிற உன்வாயிலே என்விஷயமாக இந்த ஒருவார்த்தை வந்தாலாகாதோ?

நான் சொன்னமாத்திரத்தால் அவர் வந்திடுவரோவென்ன; உரைத்தியாகில் இது வொப்பதெமக்கின்பமில்லை யென்கிறாள். அவர் வரட்டும், வராமற்போகட்டும்; நீ அவரிடம்சென்று என்காதலைச் சொல்லுமதுவே எனக்குப் பரமாநந்த மென்கிறாள். அவர் பரமசேதநரன்றோ; தூதுரை செவிப்பட்டால் வராதொழிவரோ? வந்தே தீருவர் என்றிருக்கிறாள்.

எனக்காகச் சென்று தூதுரைத்தல்மாத்திரம் போராது; அவ்வுபகார ஸ்மிருதியாலே நான் உனக்குப் பண்ணும் கிஞ்சித்காரத்தையும் அங்கீகரிக்கவேணு மென்கிறாள். [நாளும் பைங்கானமீதெல்லாமுனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத்தருவன்] பிரிந்தாரிருக்குமிடம் நெய்தலாகையாலே கடற்கரையிலே தானிருக்கிறாளாய், 'பரப்புடைத்தான கடற்கரைச்சோலை யெல்லாம் எந்நாளும் உன் அதீனமாம்படி பண்ணிவைப்பேன்; ஆனைக் கன்றுபோலேயிருக்கிற மீன்களை நீ மேல்விழுந்து புஜிக்கும்படியாக சேகரித்துத் தருவேன்' என்கிறாள். இத்தால் புருஷகாரக்ருத்யம் பண்ணி பகவத் விஷயத்திலே சேர்ப்பிக்கும் ஆசார்யனுக்கு "பொன்னுலகாளீரோ" என்னுமா போலே 'உபயவிபூதியுமளித்தாலும் தகும் என்றதாயிற்று. ஆசார்யன் ஒருகால் உபகரித்துவிடுமித்தனை; சிஷ்யன் வாழ்நாளுள்ளவளவும் அநுவர்த்திக்கக் கடவன் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தமும் இதில் விளங்கக் காண்க. "பழனமீன் கவர்ந்து உண்ணத்தருவன்" என்றதன் உள்ளுறை பொருளாவது—நாரைக்கு மீன் எப்படி இனிதோ அப்படி ஆசாரியனுக்கு உகப்பான பொருளைத் தந்து கிஞ்சித்கரிக்க வேணுமென்பதாம்.

தந்தால் இங்கேவந்து இனிதிருந்து உன்பெடையும் நீயும் இருநிலத்திலினிதின்பமெய்த லாம்—நான் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தை ஸ்வீகரித்து நானிருந்தவிடத்தே வந்து புஜிக்கவேணும்; ஏகாகியாய் வந்திருக்கவொண்ணுது. அபிமத விஷயத்தோடே கூட வந்திருக்கவேணும். நான் தனியிருந்து படுகிற வருத்தந்தீர உன்னையாவது கூடியிருக்குமிருப்பிலே காணப்பெறவேணும். இங்ஙனே நானும் வாழ்ந்து நீயும் இனிது வாழ்ந்து நோக்கவேணு மென்றுளாயிற்று. 27

தென்னிலங்கையரண்சிதறியவுணன்மாளச் சென்றுலகமூன்றினையும்திரிந்தோர்தேரால்*
மன்னிலங்குபாரதத்தைமாளவூர்ந்த வரையுருவின்மாகளிற்றைத்தோழீ !*என்றன்
பொன்னிலங்குமுலைக்குவட்டில்பூட்டிக்கொண்டு போகாமைவல்லேனுய்ப்புலவியெய்தி*
என்னிலங்கமெல்லாம்வந்தின்பமெய்த எப்பொழுதும் நினைந்துருகியிருப்பன்நானே. 28

தோழீ	வாராய் தோழியே !
தென் இலங்கை	தென்னிலங்கையிலுள்ள
அரண்	கோட்டைகள்
சிதறி	அழிந்து
அவுணன் மாள	இராவணனும் முடியும்படியாக
சென்று	(ஆங்கு) எழுந்தருளி (வெற்றி பெற்றவரும்)
உலகம் மூன்றினையும் திரிந்து	(த்ரி விக்கிரமாவதார காலத்தில்) மூவுலகங்களையும் வியாபித்தவரும்
மன் இலங்கு	அரசர்கள் விளங்காநின்ற
பாரதத்தை மாள	பாரதயுத்தம் முடியும்படியாக
ஓர் தேரால் ஊர்ந்த	ஒரு தேரைக்கொண்டு நடத்தின
வரை உருவின் மா களிற்றை	மலைபோன்ற உருவங்கொண்ட பெரிய யானைபோன்ற பெருமானை,
என் தன்	என்னுடைய
பொன் இலங்கு முலை குவட்டில்	பசலைநிறம் படர்ந்த முலைகளாகிற கம்பத்திலே
பூட்டிக் கொண்டு	அணைத்துக்கொண்டு
போகாமை வல்லேன் ஆய்	அப்பால் போகவொண்ணுதபடி தடுத்து வளைக்க வல்லவளாகி
புலவி எய்தி	அவரைப் பிரிந்துபட்ட வருத்தமெல்லாம் அவரெதிரே பட்டு
என்னில் அங்கம் எல்லாம் வந்து இன்பம் எய்த	என்னுடைய எல்லா அவயவங்களும் என்னிடத்தே வந்து சேர்ந்து ஆனந்தமடையும்படியாக
எப்பொழுதும்	எல்லாக்காலத்திலும்
நான்	நான்
நினைந்து	அவரையே சிந்தித்து
உருகி இருப்பன்	முடிந்து பிழைப்பேன்.

* * *—திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் *வைகல் பூங்கழிவாயென்னுந் திருப் பதிகத்தில் எம்பெருமான் பக்கல் தூதுவிட்டு, அநந்தரம் அவன் வந்து முகங்காட்டக் காணுமையாலே பிரணயரோஷம் தலையெடுத்து ஊடல் செய்தாப்போலே இப் பரகால நாயகியும் கீழே தூதுவிட்டவள் இதிலே ஊடுகின்றுள். 'இப்போது நம்மு டைய ஆற்றுமை கனத்திருக்கையாலும் தூது அனுப்பியிருக்கிறேமாகையாலும் சில சுபநிமித்தங்கள் தோன்றி யிருக்கிறபடியாலும் கடுகவே அவன் வந்து நிற்கப் போகிறுன்; அப்படி அவன் வந்தால் முகங்கொடுத்து வார்த்தை சொல்லுவோ மல்லோம்; ஏனென்றுல், அவனுடைய ஸம்ச்லேஷம் உடனே விச்லேஷத்தை விளைவித்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே இன்னமொரு விச்லேஷத்துக்கு இலக்கா யிருந்து மீண்டுமீண்டும் வருத்தப்படுவதிலுங்காட்டில் அவனுக்கு முகங்கொடாதே அவன் கண்வட்டத்திலே முடிந்து பிழைப்பது நன்று' என்று நிச்சயித்துக்கொண் டாள். தம்மை முடித்துக்கொள்ள நினைப்பவர்கள் வெற்றிலை தின்னுதல் பூச்சூடுதல் சாந்தணிதல் சிரித்தல் முதலியன செய்யுமாபோலே இவளும் முடிவுக்குப் பூர்வாங்க மாகத் தெளிவுபெற்றிருந்தாள். உள்ளே யுருகி நையாநிற்கச் செய்தேயும் மேலுக் குத் தெளிந்திருந்தாள்: அதைக் கண்ட தோழியானவள் 'இந்த நிலைமையிலே இவள் தெளிந்திருக்கைக்குக் காரணமில்லையே' எனச்சிந்தித்து அவளையே வாய்

விட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வோமென்றெண்ணி 'நங்காய் இப்போது உன் னெஞ்சிலே கிடக்கிறதென்' என்று கேட்க; 'அப்பெரியவர் வந்தால் பண்டுபோலே முகங்கொடுக்கக் கடவேனல்லேன்; அவர் கண்ணெதிரே உயிரைவிட்டு முடிந்து போவதாகத் துணிந்திருக்கின்றேன்' என்று தலைவிசொல்ல; அதுகேட்ட தோழி யானவள் 'கெடுவாய், மலையோடேமல்பொருத மல்லருண்டோ? உபயவிபூதிநாத ராய் ஸர்வசக்தராயிருக்கிறவரோடே அபலையான நீ எதிரிடுவதென்று ஒரு காரிய முண்டோ? "நல்லவென்தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர் செல்வர் பெரியர் சிறு மானிடவர் நாம் செய்வதென்?" என்று சொன்னவர்களைக்கேட்டதில்லையோ? ப்ரணயிகளிடத்துச் செய்யத்தக்கதை ப்ரபுக்களிடத்துச் செய்யலாகுமோ?' என்று சொல்ல அவருடைய ப்ரபுத்வம் என்கையிலே படுகிறபடி பாராய்' என்று தலைவி சொல்ல; 'இவளுடைய உறுதியைப் பார்த்தால் முடிந்தேதீருவள் போலேயிருக் கிறது; ப்ரணய ரோஷத்தோடேநின்று, உயிர்துறக்குமளவு ஆகாதபடி இவளை நோக்கவேணும்' என்று பார்த்ததோழியானவள் 'நங்காய்! அவர்க்குள்ள ஆச்ரித பக்ஷபாதம் உனக்குத் தெரியாதுபோலும்; ஒரு பிராட்டிக்காகத் தென்னிலங்கை செற்றவர்காண்; இந்திரனுக்காக மாவலியை வலிதொலைத்து மூவுலகளந்தவர் காண்; பாண்டவர்கட்குப் பக்ஷபாதியாயிருந்து தேரைநடத்தினவர்காண்' என்று சில சேஷ்டிதங்களை யெடுத்துக் கூற, 'ஆமாம் தோழீ! எல்லாம் நானு மறிவேன்; அவை யெல்லாம் வஞ்சகச் செயலத்தனையேகாண்; நான் முடியாமலிருக்கமாட் டேன்' என்று தன் உறுதியை வெளியிடுகிறாளிதில் பரகாலநாயகி.

தென்னிலங்கை யரண்சிதறி—மேலே "வரையுருவின் மாகளிற்றை" என்கையாலே மதயானையின் வியாபாரமாகச் சில சேஷ்டிதங்களைப் பேசுகிறாள். (தோழி சொன்ன சேஷ்டிதங்களை அநுவதித்துப் பேசுகிறபடி.) ஒரு மதயானை வழிபோகா நின்றால் எதிரே கண்டவற்றையெல்லாம் கையாலும் காலாலும் அழித்துக்கொண்டு போமாபோலே கரதூஷணாதிகளைக் கொன்றும் வாலியை வதைத்தும் கடற்கரை யிலே சென்று கடலை அணை செய்து இலங்கையை அடைமதிட்படுத்தின படியைக் கண்டபோதே இராவணன் செத்துப் போனவனாக ஆயினான் என்பது தோன்றப் பாசுரம் தொடுத்திருக்குமழகு காண்மின். [தென்னிலங்கை யரண்சிதறி அவுணன் மாளச் சென்று] பெருமாள் போன போக்கிலேயே இராவணன் முடிந்தானென்கை. ஒருபிராட்டிக்காக அவர் பண்ணின யானைத்தொழில் இதுவன்றோ என்று தோழி சொல்ல; 'ஆமாம், அவர் பரம ப்ரணயிதான்; அபலைகளாயிருப்பாரை அகப் படுத்திக் கொள்வதற்காகச் செய்த செயலாகையாலே பகட்டுக்காண்' என்று கழித்துப் பேசுகிறபடி இது.

உலகமூன்றினையுந்திரிந்து—உலகளந்தபடியை நினைக்கிறது இங்கு. ஒரு மத யானை யதேஷ்டமாகத் திரியுமாபோலே எல்லார்தலைகளிலும் திருவடியை யிட்டுத் திரிந்தவாறு. 'அந்யசேஷத்வத்தாலும் ஸ்வாதந்த்ரிய ப்ரதிபத்தியாலும் விமுகரா யிருப்பவர்களின் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்து உய்வு பெறுத்து மவர்காண்' என்று தோழிசொல்ல! ஆமாம், அவர் விமுகர்தலைகளிலே திருவடியை வைப்ப வரேயன்றி "அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணாவுன் கோலப் பாதம்" என்று பல்பன்னிரண்டும் காட்டி இரப்பவர்கட்கு முகங்கொடுக்கும் தயாளு அல்லர்காண் என்று சொல்லிக்காட்டுகிறபடி.

ஓர் தேரால் மன்னிலங்கு பாரதத்தை மாளவூர்ந்த—எதிரிகளான துரியோதனாதியர் 'கிருஷ்ணன் ஆயுத மெடுக்கவேண்டா' என்றார்களேயல்லது 'ஸாரதியாய் நிற்க வேண்டா' என்றும் சொல்லவில்லையே; ஆகையாலே ஸாரதியாய் நின்று ஒரு தேராலே ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச் செய்தானாயிற்று. "பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார்களிற்றுக் கழன்மன்னர் கலங்கச் சங்கம்

வாய்வைத்தான்" என்கிறபடியே த்ரௌபதியின் குழலை முடிப்பிக்கைக்காக அவர் பண்ணின வியாபாரமன்றோ வென்று தோழி சொல்ல; ஒருத்திக்காக இப்படி காரியஞ் செய்கிறவனென்று நாட்டாரைப் பகட்டுகைக்காகச் செய்தாரித்தனை; தம்மையே புகலாக நம்பியிருப்பாருடைய கூந்தலைவிரிப்பிக்கு மவர்காண் என்று சொல்லுதல் இங்கு உள்ளுறை. ஆக இப்படிப்பட்ட வரையுருவின் மாகளிற்றை—திண்மையில் மலைபோன்று செருக்கில் ஆனைபோன்றிருக்கின்ற அவரை [தோழீ!] அன்னவரை நான் என்ன பாடுபடுத்தப்போகிறேன் காணாய் தோழீ!; நீ விலக்காமலிருக்க வேணும்; விலக்காதிருந்தாயாகில் அவர் படும்பாடுகளை யெல்லாம் காணலா மென்கை.

என்றன் பொன்னிலங்கு முலைக் குவட்டில் பூட்டிக்கொண்டு—என்கையில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க எனக்கு வெல்ல வொண்ணாத நிலமுண்டோ? எம்பெருமானாகிற அந்த மதயானையை என்னுடைய முலையாகிற ஸ்தம்பத்தோடே சேர்த்துக்கொண்டு இறுக்கிக் கட்டிவிடுவேன்; முகங்கொடுத்துப் பேசமாட்டேன், வெண்ணெய் திருடின கண்ணபிரானை யசோதை உரலிலே கட்டிப் போட்டு வைத்தாப்போலே, என்னைப் படுகொலையடித்த பெருமானை முலைக்குவட்டிலே கட்டிப் போட்டு வைப்பேன்; இதுவாயிற்று அவனுக்கு நான் செய்யும் பெரிய சிக்ஷை. என்னிடத்திலே முகம் பெறுமையாலே அவன் ஓடிப்போகத் தேடுவன்; [போகாமை முலைக்குவட்டில் பூட்டிக்கொண்டு] "குற்றமற்ற முலைதன்னைக் குமரன் கோலப்பணைத்தோளோடு, அற்றகுற்ற மவைதீர அணையவமுக்கிக் கட்டீரே" என்கிறபடியே அவனும் நெகிழவொண்ணாதபடி கட்டிப் போட்டு வைப்பேன்.

அவன் வந்து முகங்காட்டினால் நெஞ்சு மேல்விழாதிருக்க வேணும்: அவனை ஒரு சரக்காகவே நினையாமல் துரும்பாக நினைப்பேனாக வேணும்; நீ அவனுக்குப் புருஷகாரமாக நிற்காம லிருக்கவேணும்; இவ்வளவும் பெற்றேனாகில் என் எண்ணம் ஈடேறும் என்ற கருத்துப்பட, 'வல்லேனாய்' என்கிறாள். [புலவி யெய்தி.] அவனைப்பிரிந்துபட்ட வருத்தமெல்லாம் அவன் கண்முன்னே படக்கடவேனென் கிறாள். அன்றியே, அவனைப் பிரிந்து நாம் பட்டபாடெல்லாம் அவன்றான் என் முன்னே படும்படி பண்ணக்கடவே னென்கிறாள் என்னவுமாம். இப்பொருளில், எய்தி என்றது 'எய்த' என்றபடி: எச்சத்திரிபு.

என்னில் அங்கமெல்லாம் வந்து இன்பமெய்த—இப்போது ஸம்ச்லேஷிப்பதும் மறுபடியும் விச்லேஷிப்பதும் மீண்டும் ஸம்ச்லேஷிப்பதும் மீண்டும் விச்லேஷிப்பதுமாகி மேன்மேலும் வருத்தங்கட்கு இலக்காயிராதபடி அவன் கண் வட்டத்திலே முடிந்து பிழைக்கக்கடவே னென்கை. கண் கை கால் முலை முதலிய ஸகல அவயவங்களும் முடியக் கடவன. முடிந்துபோவதே பேரின்ப மெய்துதலாம் இங்கு. ஏழையாய்ப் பெரிய குடும்பியாயிருக்குமவன் க்ஷாமகாலத்தில் குடும்பத்தினுடைய பசியும் தன்பசியும் பொறுக்கமாட்டாமையாலே குடும்பத்தோடே ஆற்றிலே விழுந்து முடிந்து மகிழக்கடவேனென்று நினைக்குமாபோலே இவளும் நினைக்கிறாளாயிற்று. அவன் வந்தவாறே இந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு ஸம்ச்லேஷிக்க வொருப்படுவேனென்று நினைக்க வேண்டா; எப்போதைக்கும் இதுவேதுணிவு. நினைத்த மாத்திரத்திலே உருகிப்போவதே என் ப்ரக்ருதி காண்மின் என்கிறாள்.

இப்பாட்டில் எல்லை கடந்த ப்ரணயரோஷத்தை வெளியிடும் முகத்தால் தன்னுடைய ஆற்றாமையின் கனத்தை வெளியிட்டவாறு. இனிப்பெற்றல்லது தரிக்க வொண்ணாத படியான 'முடிந்தவவா' என்கிற பரமபக்தி முதிர்ந்தமை சொன்னபடி. 28

அன்றாயர்குலமகளுக்கரையன்றன்னை அலைகடலைக்கடைந்தடைத்தவம்மான்றன்னை*
குன்றாதவலியரக்கர்கோனைமாளக் கொடுஞ்சிலைவாய்ச்சரந்துரந்து குலங்களைந்து
வென்றானை*குன்றெடுத்ததோளினானை விரிதிரைநீர்விண்ணகரம்மருவி நாளும்
நின்றானை*தண்குடந்தைக்கிடந்தமாலை நெடியானையடிநாயேன்நினைந்திட்டேனே. 29

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்
ஆயர் குலம் மகளுக்கு	இடைக்குலத்துச் சிறந்த மகளாக அவதரித்த நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
அரையன் தன்னை	நாயகரானவரும்
அலை கடலை கடைந்து	அலையெறிகின்ற கடலைக் கடைந்தவரும்
அடைத்த அம்மான் தன்னை	(அதில்) அணை கட்டின ஸ்வாமி யானவரும்
குன்றாத வலி	குறைதலில்லாத மிடுக்கையுடைய
அரக்கர் கோனை மாள	இராவணன் முடியும்படியாக
கொடும் சிலை வாய்	கொடிய வில்லிலே
சரம் துரந்து	அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்து
குலம் களைந்து வென்றானை	அரக்கர் குலங்களை நிர்மூலமாக்கி வெற்றி பெற்றவரும்
குன்று எடுத்த	கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்த
தோளினானை	புஜத்தையுடையவரும்
விரி திரை நீர் விண்ணகரம் மருவி	பரந்த அலைகளையுடைய பொய்கைகள் நிரம்பிய திருவிண்ணகரிலே பொருந்தி
நாளும் நின்றானை	எப்போதும் ஸந்நிதிபண்ணியிருப்பவரும்
தண் குடந்தை	குளிர்ந்த திருக்குடந்தையிலே
கிடந்த மாலை	பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஆச்ரிதவத்ஸலரும்
நெடியானை	ஸர்வோத்தமருமான பெருமானை
நாய் அடியேன்	நாய்போல் நீசனான அடியேன்
நினைந்திட்டேன்	நினைத்தேன்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரணயரோஷந் தலையெடுத்து ஒரு நிலை நின்றார்; அதாவது 'எம்பெருமான் வந்தவாறே அவனுக்கு ஏதோ வொரு சிக்ஷை செய்து தாம் முடிந்துபிழைப்பதாகப் பேசினார். அவன் வந்தாலன்றோ அது செய்யலாவது; வரக்காணாமையாலே கதறிக் கூப்பிடுகிறார். விபவாவதாரங்களையும் அர்ச்சாவதாரங்களையும் பேசிக் கதறுகிறார். நம்மாழ்வார்க்கு*முனியேநான் முகனே யென்கிற திருவாய்மொழி போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இப்பாசுரம்.

அன்று ஆயர்குலமகளுக்கு அரையன்றன்னை—தம்மோடொத்த திவ்ய மஹிஷிகளுக்கு உதவினபடியைப் பேசத்தொடங்கி முந்துற முன்னம் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு உதவினபடியைப் பேசுகிறார். 'அரையன்' என்பது 'அரசன்' என்ற பதத்தின் போலி. நப்பின்னையின் துயரத்தைத் தொலைத்த பிரபு என்றபடி.

அலைகடலைக் கடைந்தடைத்த அம்மான் தன்னை—கடலைக் கடைந்ததும் கடலில் அணை கட்டினதும் பிராட்டிக்காக. பிராட்டியைப் பெறுதற்காகக் கடலைக்கடைந்தது; அவளுடைய தனிமையைத் தீர்க்கைக்காகக் கடலையடைத்தது. தேவர்கட்கு அமுதங்கொடுப்பதற்காகவன்றோ கடல் கடைந்த தென்னில்: அன்று; பிராட்டியைப் பெறுதலே முக்கியமான பலன்; மற்றது ஆநுஷங்கிகம் என்க. "விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே!" என்றாரே இவர்தாமே.

[குன்றாத வலியரக்கர் இத்யாதி.] வரபலத்தையும் புஜபலத்தையும் பற்றாசாகக் கொண்டு பரஹிம்ஸையே போதுபோக்காயிருக்கும் ராக்ஷஸஜாதிக்கெல்லாம் தலைவனாயிருந்த இராவணன் தொலையும்படியாக ஸ்ரீசார்ங்கவில்லிலே அம்புகளைத் தொடுத்து நடத்தி வெற்றிபெற்ற வீறுடைமை சொல்லுகிறது. ராக்ஷஸகுலத்தவரான விபீஷணாழ்வான் வாழ்ந்து போயிருக்க, 'குலம் களைந்து' என்னலாமோ வென்னில்! அவர், தம்முடைய நினைவாலும் இராவணனுடைய நினைவாலும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாருடைய நினைவாலும் ராக்ஷஸ குலத்தில் நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டு இக்ஷ

வாகு குலத்திற் புகுந்து விட்டாரென்பது வான்மீகி முதலிய முன்னோர்களின் ஸித்தாந்தம். இது ஸ்ரீவசநபூஷணாதிகளில் விரியும்.

இராவணனொருவனே குற்றமியற்றினவனாயினும் அவனுடைய ஸம்ஸர்க்கமே ஹேதுவாகக் குலங்குலமாக நசித்தொழிந்தது. "கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும், மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்கிறபடியே, ஒருவன் அநுகூலனானால் அவனுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் உஜ்ஜீவிக்குமாபோலே ஒருவன் பிரதிகூலனானால் அவனுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் அழிந்துபோகக் கடவர்கள். பிரதிகூலனான இராவணனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே ராக்ஷஸகுலமடங்கலும் பாழ்பட்டன; அநுகூலனான ஸுக்ரீவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே வாநரஜாதியடங்கலும் வாழ்ச்சி பெற்றன.

குன்றெடுத்த தோளினனை—ஆயர்க்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்கினது ஒரு பெருமையோ? என்னுடைய ஆபத்தைப் போக்கவேண்டாவோ வென்பது இங்கு உள்ளுறை.

விரிதிரை நீர் விண்ணகரம் மருவி நாளும் நின்றானை—கீழ்ச்சொன்ன விபவாவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களையும் அநுக்ரஹிக்கைக்காகவன்றோ திருவிண்ணகரிலே நித்ய வாஸம் பண்ணுகிறது. திருவிண்ணகர்—ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி என்றும், உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி என்றும் வழங்கப்பெறும். சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று.

திருவிண்ணகரிலே நின்றான்; திருக்குடந்தையிலே கிடந்தான்; நின்றால் எங்கேனும் புறப்பட்டுப் போக நினைவுண்டு போலும் என்று நினைக்கும்படியாயிருக்கும்: பள்ளிகொண்டிருந்தால் அங்ஙனே நினைப்பாரில்லையே: 'ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது போகோம்' என்று கிடக்கிற கிடையாயிற்று. [மாலை] "மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணாளனை" என்கிறபடியே தானும் வ்யாமோஹசாலியாய் அடியார்களையும் வ்யாமோஹசாலிகளாக ஆக்குமவன் என்க [நெடியானை] இப்படிப்பட்டவன் இப்போது எனக்கு எட்டாதவனாயினானென்று காட்டுகிறபடி.

அடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே—அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லையில்லாதாப்போலே என்னுடைய தாழ்வுக்கும் எல்லையில்லை; திறந்த வாசலெல்லாம் நுழைந்து திரியும் ஜந்துபோலே மிகத் தண்ணியன். இப்படிப்பட்ட நான் அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை நினைந்திட்டேன்—'அம்மானாழிப் பிரானவன் எவ்விடத்தான் யானார், எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டீர்' என்றாப்போலே, மிக நீசனான அடியேனுக்கும் விதி வசத்தாலே நேர்ந்த இக்கலவி நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென்று நினைந்திட்டே னென்றவாறு. 29

மின்னுமாமழைதவழும்மேகவண்ணா! விண்ணவர்தம்பெருமானேயருளாயென்று*
அன்னமாய் முனிவரோடமரரேத்த அருமறையைவெளிப்படுத்தவம்மான்றன்னை*
மன்னுமாமணிமாடமங்கைவேந்தன் மானவேற்பரகாலன்கலியன்சொன்ன*
பன்னியநூல்தமிழ்மாலைவல்லரர் தொல்லைப்பழவினையைமுதலரியவல்லார்தாமே. 30

முனிவரோடு அமரர் ஏத்த	முனிவர்களும் தேவர்களும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண	மன்னு மாமணி மாடம் மங்கை வேந்தன்	சாச்வதமான சிறந்த மணி மாடங்களையுடைய திருமங்கைநாட்டுக்குத் தலைவரும்
அன்னம் ஆய் அரு மறையை வெளிப்படுத்த	ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து அருமையான வேதங்களை பிரகாசிப்பித்த		
அம்மான் தன்னை	ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக,	மானம் வேல்	பெருமை தங்கிய வேற்படையை யுடையவரும்

பரகாலன்	பிறமதத்தவர்கட்கு யமன் போன்றவருமான	என்று சொன்ன	என்று பிரார்த்தித்து அருளிச் செய்த
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்,	பன்னிய	மிகவும் பரம்பின
மின்னும் மா மழை தவழும் மேகம் வண்ணா	'மின்னலோடு கூடியும் மிகவும் குளிர்ந்தும் தவழ்ந்து வருகின்ற மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே!	தமிழ் நூல்	தமிழ் சாஸ்த்ரமாயிராநின்ற
		மாலை	இச்சொல் மாலையை
		வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
		தொல்லை	அநாதியான
விண்ணவர் தம் பெருமானே	தேவாதி தேவனே!	பழ வினையை	முன்னை வினைகளை
		முதல்	வேரோடே
அருளாய்	அருள்புரியவேணும்	அரிய வல்லார்	களைந்தொழிக்கவல்லவராவர்

* * *—இத்திவ்வியப் பிரபந்தம் கற்பார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. "பன்னிய நூல் தமிழ் மாலைவல்லார் தொல்லைப் பழவினையை முதலரிய வல்லார் தாமே" என்று பயனுரைக்கும் முகத்தால் அப்படிப்பட்ட பேற்றைத் தாம் பெற்று மகிழ்ந்தமை தொனிப்பிக்கப்பட்டதாகும்.

மின்னுமா மழைதவழும் மேகவண்ணா—மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு அழகியதாய் வர்ஷிப்பதொரு காளமேகம் போன்ற வடிவுபடைத்த பெருமானே! இங்கே வியாக்கியான வாக்கியம் காண்மின்;—"*அடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே என்ற இவருடைய ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டு இவருடைய தாபமெல்லாம் நீங்கும்படியாகக் குளிரநோக்கிக்கொண்டு காளமேக நிபச்யாமமான வடிவோடே வந்து முகங் காட்டின படியைச் சொல்லுகிறது."

விண்ணவர்தம் பெருமானே! அருளாய் என்று—கீழ்ச்சொன்ன மின்னுமா மழை தவழும் மேகவண்ண வடிவை ஓவாத ஊணாக உண்டு களிக்கப்பெற்ற அயர்வறும மரர்களுக்கு அதிபதியே!. கடலிலே வர்ஷிப்பது போலவும் மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதுபோலவும் அவர்களுக்கு உன்னைக் கொடுப்பது ஓரேற்றமோ? [அருளாய்] அவர்கள் உன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணுமாபோலே நானும் உன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணும்படி கிருபை பண்ணவேணும் [என்று மன்னுமாமணி மாடமங்கை வேந்தன் மானவேற் பரகாலன் கலியன் சொன்ன பன்னிய நூல் தமிழ் மாலை] மங்கை நாட்டுக்கு அரசராய், வேல் பிடித்துப் பகைவெல்லுந் தொழிலிலே ஊன்றிக் கிடந்தவர் "அரசமர்ந்தானடி சூடுமரசையல்லால் அரசாக வெண்ணேன் மற்றரசு தானே" என்றாற்போன்ற அத்யவஸாயத்தின் கனத்தாலே இங்ஙனே பேசினாராயிற்று. எம்பெருமானும் அவனடியார்களும் உவந்து முடிமேற் கொள்ளும் பிரபந்தமாதலால் மாலை எனப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட திவ்ய ப்ரபந்தத்தை ஓதவல்லவர்கள் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்து நித்ய கைங்கரியம் பெற்று வாழப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. 30

அடிவரவு:—மின், பார், திருவடி, இந்திரன், ஒண்மிதி, அலம், வற்பு, நீர், வங்கம் பொன், பட்டு, நெஞ்சு, கல், முளை, கல்லுயர்ந்த, கன்று, பொங்கு, கார், முற்று, தோராளும், மை, மைவளம் உள்ளூர், இருகை, மின், தேமருவு, செங்கால, தென்னிலங்கை, அன்றாயர், மின்னுமா, வையம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகையில்

திருநெடுந்தாண்டக வுரை முற்றுப்பெற்றது.